

EDITURA

AMB

MAESTRII
ROMANULUI
POLITIST

CHAMBERS

NIMENI NU MOARE
DE DOUA ORI

PETER CHAMBERS

NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI

Colecția CHAMBERS
MAESTRII ROMANULUI POLIȚIST

PETER CHAMBERS

alte romane apărute la Editura AMB

DESPRE MORȚI NUMAI DE RĂU

RECVIEM PENTRU O ROȘCATĂ

În curând

în aceeași colecție

-DAMELE SUNT UNEORI MORTALE

PETER CHAMBERS

NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI

Editura AMB & MASTER TRADING

Colecția CHAMBERS
MAEȘTRII ROMANULUI POLIȚIST

NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI
Editura AMB & MASTER TRADING

MURDER IS FOR KEEPS — PETER CHAMBERS

Published by ROBERT HALE LIMITED, London

© 1964 by PETER CHAMBERS

All right reserved

© 1993, Editura AMB

Editura AMB s.r.l., C.P. 45-1, București, ROMANIA

Editor : Aurel Maria Baros

Traducător: Ligia Nicolescu, Lidia Gheorghiu

Coperta : Valentin Tănase

Corectura : Lucia Gherguș

Tipar executat sub comanda nr. 30 499

Regia Autonomă a Imprimeriilor

Imprimeria CORESI, București, ROMANIA

ISBN 973-47-0036-7

PROLOG

Luna atârna într-o ceață fumurie, deasupra orizontului Manhattan-ului. Plouase mai devreme și străzile umede reflectau lumina gălbuie a cerului. Era ora două, spre dimineață, și totul era liniștit în jur, când un automobil sedan negru veni lin de după colț și se opri. Farurile se stinseră și zgomotul motorului încetă. Mașina păru că dispare în întunericul înconjurător. Peste câteva clipe portiera se deschise și cel care condusesese coborî, uitându-se repede în ambele direcții, să observe dacă nu se apropia cineva. Atent să nu facă zgomot, închise încet portiera. Avea gulerul trenziului bine ridicat în jurul feței, iar borul pălăriei de culoare închisă, larg, era lăsat peste figură. În timp ce trecea strada, tălpile pantofilor, făcute dintr-un material ușor, amortizau ecoul pașilor. Se mișca lejer și sigur, asemenea unui echilibrist pe sârmă, ca și cum ar fi fost deprins parcă să meargă în întunericul nopții fără să scoată nici un sunet. Putea fi de greutate medie, sau chiar mai mică, dar părea foarte îndesat. Pe o asemenea lumină, era greu să-ți dai seama, mai ales din cauza trenziului, dar oricum lăsa impresia că ar fi foarte gras.

Evitând fațada luminată a blocului, parcurse în liniște aleea laterală și de aici pătrunse în curtea mică din spate. Acolo se aflau garajele celor care locuiau în clădire. Intrarea din spate a blocului era luminată de un bec suspendat deasupra ușii. Mergând întins prin curtea de beton și mișcându-se cu siguranța unui om pentru care

locul era familiar, grăsanul se opri în fața unuia dintre acele garaje joase. Avea posibilitatea ca în lumina slabă să distingă numărul 6, argintiu și proeminent. Pălăria se clatina în semn de aprobare. Strecurându-se în spațiul îngust ce despărțea garajele, se opri lângă o mică fereastră deschisă. Apoi, cautându-se în buzunarul hainei, scoase o lanternă stilou. În lumina care venea din clădire aparură umbra imensă a mâinii lui înmănușate, care îndreptă lanterna pe fereastră. Raza minusculă trecu pe parbrizul mașinii aflate înăuntru. Plimbă rapid fascicolul peste mașină, aratându-se încântat de această identificare, apoi stinse lanterna și o înfundă la loc în buzunar. La fel de silențios pe cât venise, se furișă înapoi în curtea de beton. Rezemându-se de ușa garajului, își alese o poziție care să-i permită să observe spatele clădirii și se așeză să aștepte. Unul dintre apartamentele de la etajul doi era luminat. Perdelele grele de la ferestre nu permiteau să se vada înăuntru, dar fâșiile înguste de lumină de pe margini anunțau că în apartamentul 6 cineva este acasă.

Trecu o oră, apoi încă una. Grăsanul părea că amortise de-atâta nemișcare, acolo, lângă garaj. Din când în când, în timpul veghii sale prelungite, o umbră se mișca după perdele, ceea ce avea darul să mai rupa din monotonia privirii sale ațintite în gol.

Țipătul veni la ora patru și zece dimineața. A fost doar unul singur, un strigăt de femeie, înalt, înspăimântat, ascuțit și prelung, pe urmă, liniște. S-au aprins becurile la celelalte apartamente, mai multe capete s-au arătat la ferestre. Întrebările treceau de colo-colo. Grăsanul rămase absolut liniștit, încrezător în protecția nopții. Apoi, sub lumina chioară de deasupra intrării din spate, apărură un bărbat și o femeie. Grăsanul se trase rapid între garaje. Observându-i pe cei doi, care părăseau clădirea, câteva dintre persoanele de la ferestre s-au aplecat și au strigat la ei.

— Vă cer scuze, oameni buni, îmi pare foarte rău. A fost doar un coșmar, atâta tot. O conduc pe doamna la un doctor. A suferit un șoc.

Aceste cuvinte ale bărbatului ajunseră foarte clar la cel care urmărea nevăzut din întuneric. Femeia reacționă

prompt la smucitura bruscă a celui care o ținea de braț ridicând capul către ferestre:

— Vă rog să mă iertați că v-am trezit în felul ăsta...

Cu aceasta, spectacolul se încheie. Se mai auziră câteva bombăneli, apoi ferestrele se închiseră. Bărbatul, pe jumătate împingând-o, pe jumătate târând-o, duse femeia până la garaj. Băgă o cheie în yală și descuie ușa rabatabilă, împingând-o apoi ușor în sus, cât să dispară sub acoperiș. Era un tip tânăr, în jur de douăzeci și cinci de ani; o expresie agresivă, sub un păr negru și creț; purta smoking și un trenți aruncat pe umeri. Femeia, o făptură frumoasă și palidă, avea oricât între douăzeci și treizeci de ani. Cu niște cearcăne mari, vinete, și cu mișcările ei de somnambulă, părea marcată de suferință. Purta o rochie de lamé auriu, sub o capă de blană; rochia era plină de urme: niște pete mari, închise, pe materialul strălucitor.

— Stai aici liniștită, până scot eu mașina. Iar crizele de nervi păstrează-le pentru când ești singură.

Ea rămase acolo unde i se indicase, cu ochii încetoșați, de parcă ar fi fost în transă. Motorul mașinii hurui la început, zgomotul devenind apoi uniform. Se auzi șuieratul slab al frânelor și mașina ieși cu spatele. Ușa din dreapta se deschise și o voce poruncitoare îi ordonă fetei să urce. Ea urcă și cel de la volan întoarse, conducând spre aleea de ieșire. Pe urmă, se făcu din nou liniște.

Grăsanul stătu ascuns pentru moment. Lucrurile evoluaseră neașteptat. Dacă s-ar fi grăbit puțin, mai avea timp să-și ia mașina ca să plece în urmărirea celor doi, dar ezită. Apoi luă o hotărâre. În liniște și fără grabă, se îndreptă spre ușa blocului. Își trase și mai bine pălăria pe ochi, asigurându-se că gulerul trenchiului era ridicat și intră. Nu luă-n seamă liftul, preferând să urce pe scările acoperite cu mochetă. Când ajunsese în hol, se opri și ascultă cu atenție. În liniștea perfectă, își putea auzi bătăile inimii. În sfârșit, ajunsese la ușa apartamentului 6. La lumina becului din hol, scoase o cheie, o introduse în încuietoare și o întoarse cu atenție. Putea să nu fie nimeni în apartament, dar intrusul nu voia să se bazeze pe noroc. Își vârî mâna dreaptă sub haină și o scoase ținând un pistol automat de toată frumusețea. Apoi, aproape cu

grație, pași înăuntru. Plafonierele erau aprinse și nu se afla nimeni în cameră. Lăsând în continuare impresia că nu se grăbește, închise ușa cu grijă după el. Era un apartament mic. Luxos, dar mic. Un living, două dormitoare, baia și o bucatărie. Inspectă bucătăria și baia. Goale. Primul dormitor era, de asemenea, gol, dar existau semne că dormise cineva acolo de curând. Umblă atent prin cameră, studiind, cercetând.

În al doilea dormitor descoperi fata. O observa în timp ce deschidea ușa și se opri brusc, ținându-și respirația și strângând din dinți. Fata se afla pe podea. Dezbrăcată, cu excepția unei brățări ieftine la una dintre mâini. Brațul drept îi era prins și răsucit în cămașa de noapte de mătase, pe care o trăsese în încercările ei nebunești de a se elibera. De a se elibera de maniacul turbat, aplecat deasupra vaietelor ei și împlântându-i de mai multe ori un cuțit de oțel de opt inci în trupul ei lipsit de apărare. Covorul și mobilele din apropiere erau împrăsciate cu sânge. Capul era pe jumătate despărțit de umeri.

Grăsanul își trecu limba peste buze. Mâna care ținea arma îi tremură. Încet, parcă se strânse ceva în el. Nu se putea spune că n-ar fi fost obișnuit cu moartea violentă. Sălbăticia cu care fusese mutilată fata îl făcuse să dea înapoi câteva momente, dar acum își revenise. Reuși să-și adune gândurile. Punându-și arma la loc în buzunar, începu să inspecteze apartamentul. Trebuia să fie rapid și metodic. Fata ucisă putea să-i furnizeze exact genul de situație la care visase întotdeauna. Poate că se afla pe o pistă ușoară de aici încolo.

CAPITOLUL 1

Numele ei era Moira Chase și — din moment ce stătea pe un scaun în fața biroului meu — trebuia să mă gândesc la câteva motive care ar fi putut-o pune în acel gen de încurcatură, pentru a cărei rezolvare să fie nevoită să mă contacteze. Era o femeie înaltă și cu o figura obraznică, în contrast cu severul costum verde pe care-l purta. Feminitatea ei lua în derâdere încercările evidente de a o ascunde, și asta în ciuda eforturilor costisitoare a cine știe cărui foarte scump expert în modă. Avea parul castaniu, cu bucle în jurul capului, strâns într-un coc la spate. Ochii, de culoare închisă, străluceau de câte ori își ridica privirea pentru a se uita cu atenție în jur. Obrajii aveau trăsături clare, prelungi, conducând la o bărbie mică, dar bine conturată. Încercase să-și facă gura neinteresantă, folosind un ruj cât mai șters, dar senzualitatea acestor buze n-avea cum s-o ascundă. N-ar fi fost de mirare să fi recurs și la niște ciorapi groși pentru picioarele ei lungi și frumoase, însă probabil își dăduse seama că ar fi exagerat. Erau bronzate într-o minunată nuanță maro-auriu. Mă gândeam că are până în treizeci de ani, dar niciodată n-aveam să fiu prea sigur. Pe al treilea deget de la mâna stângă purta un fel de bandă groasă de aur, lucru cu care atrăgea foarte mult atenția.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă Chase?

Ochii ei fumuși și catifelaiți mă priviră gânditori. Se uita așa cum ar fi făcut-o cineva care vrea să se mai convingă odată că avusese o idee bună venind la mine.

— Știți cine sunt, domnule Preston?

Vocea era bună. O folosea simplu, ca să comunice cuvinte celorlalți și nu de parca aș fi vreun căutător de talente de la un studio cinematografic important.

Am dat din cap:

— Nu, cred că nu.

— Sunt văduva lui F. Harper Chase. Soțul meu a fost un om foarte important în acest stat, pâna când a murit; anul trecut.

Apoi așteptă, ca și cum mi-ar fi lăsat o secundă să reflectez la ce spune. I-am făcut jocul.

— Chiar el? am replicat. Dar îmi amintesc foarte bine de soțul dumneavoastră!

F. Harper Chase fusese un politician zgomotos, care activase în zona mea californiană, din câte îmi aduceam aminte. Moartea lui, survenită în urma cu vreo cincisprezece luni, fusese un adevărat eveniment.

— Lumea s-a obișnuit.

Spuse asta pe un ton firesc. Cuvintele conțineau un fel de mândrie, sau chiar o undă de amărăciune care s-ar fi potrivit cu circumstanțele; cred totuși că văduva târziu regretatului F. Harper Chase și-ar fi putut rezolva durerea doar cu câteva aspirine.

Am depășit momentul.

— Soțul meu a lăsat în urmă patru lucruri. Un gol în mașinăria politică, o fiică, Ellen, o grămadă de bani și pe mine.

Nu vorbea doar de dragul de a vorbi. Era o discuție de afaceri și mi se ofereau astfel datele preliminare. Expresia ei mă îndreptătea să trag însă o concluzie din ultimele ei remarci.

— În această ordine? am întrebat.

— În această ordine. Frank a fost un politician adevărat, nu unul ca acești tipi siropoși de astăzi. În multe privințe era o reminiscență dintr-o altă eră. Cu el se făcea politică permanent, nu doar de la nouă dimineața, până la cinci după amiază.

— N-am avut ocazia să-l întâlnesc vreodată, dar ceea ce-mi spuneți despre el corespunde cu ceea ce-mi amintesc că se vorbea. Ați menționat și o fiică?

Ea aprobă:

— Ellen. Are șaptesprezece ani acum. De câte ori avea puțin timp liber, Frank mergea la ea. Era singura persoană la care ținea într-adevăr. Era de partea lui, asta e.

Probabil îi lăsam impresia unui om care intenționa să-i înregistreze orice reacție, indiferent ce-ar fi spus. Dintr-o dată zâmbi. Ceea ce mi-a plăcut.

— Îmi pare rău, dacă v-am deranjat, domnule Preston. Poate, ați crezut că am venit aici să caut un umăr pe care să plâng.

— Nu... deloc! am încercat să spun, dar a sunat neconvincător; de fapt, asta era exact lucrul la care mă gândisem.

— Poate ar trebui să vă vorbesc despre Frank și despre mine. L-am întâlnit în urmă cu cinci ani în San Francisco. Avea cincizeci de ani atunci, de două ori vârsta mea. Am ieșit de câteva ori împreună. Soția lui murise cu niște ani înainte, deci nu era nimic rău în asta. Îmi plăcea să iau masa în locuri simpatice, și el putea să-și permită, și mai departe nu am fost preocupată de ce avea să urmeze. Apoi a venit cu propunerea. Nu aveți o țigară?

A trebuit să aștept un timp — cât mi-a fost necesar pentru țigări, brichetă, scrumieră — ca să aflu ce este cu propunerea. Doamna făcea parte din categoria aceea de oameni care țin permanent țigara între degetul mare și arătător.

— Mulțumesc. Tocmai spuneam despre propunerea pe care mi-a făcut-o Frank. Nu era ceva la care să mă fi așteptat.

Am zâmbit. Mai mult ca să-i arăt că nu sunt genul care s-ar gândi la altceva. Ea însă nu zâmbi.

— Frank voia să se căsătorească. Voia pe cineva care să știe să întrețină frecvențele sale serate și așa mai departe. O persoană care să fie în același timp decorativă. Bineînțeles că erau un număr de femei care putea îndeplini aceste condiții. Eu am mers mai departe, deoarece fusesem

o vreme sora medicală. Frank era foarte preocupat de sănătatea lui. Casa îi era în permanență plină de rețete de la tot soiul de doctori și cu tot felul de medicamente nou aparute pe piață. Și mai era vorba de încă un lucru. Noua lui soție trebuia să fie o femeie care s-o placă cu adevărat pe Ellen, și Ellen pe ea.

— O întreagă listă de condiții, am adăugat eu.

— Da, continuă ea pe un ton serios. Frank era foarte preocupat de acest lucru. Nu eram prima fată de care se apropiase. Mai fuseseră două înaintea mea: o fostă soră medicală de la armată, și o doctoriță care nu mai practica. Dar nici una nu a trecut de Ellen. Oricum, nu vreau să povestesc mai departe. Cred că în acest moment e destul ca să înțelegi situația mea.

Acum, în sfârșit, speram să treacă la subiect. Asta nu pentru că aș fi avut de ce să mă plâng. Nu cred că mi-ar fi displicut să conversez cu o femeie ca Moira Chase în fiecare după amiază.

— În legătură cu Ellen m-am hotărât să vin să te văd. Așa cum am spus, are acum șaptesprezece ani. Nu e chiar frumoasă, dar destul de drăguță, și când va mai crește, va arăta bine. Nu am dus lipsă de băieți simpatici în jurul casei în acești ultimi ani...

Când începuse să vorbească despre fiica ei vitregă, i-am simțit o căldură în voce pe care nu o remarcasem până atunci. Exact genul de căldură pe care l-ai aștepta de la o mamă bună. Frank Chase știuse să aleagă, atunci când făcuse târgul cu Moira. A scuturat nerăbdătoare țigara de marginea scrumierei. O parte din scrumul gri se împrăștie pe suprafața biroului. Nu păru să-l ia în seamă.

— ...Dar acum a apărut unul nou. Și nu la fel de simpatice ca aceia de dinainte. Ellen e o mare iubitoare de jazz. Cunoști genul ăsta: discuri, concerte și toate celelalte.

Am aprobat.

— A intrat în relații cu un oarecare muzician. Numele lui este Kent Shubert și cântă într-un loc numit *Club Coastal*, aici în Monkton City. Cred că e un cântăreț foarte bun.

Numele îmi era familiar. Cunoscuții mă avertizaseră să nu-l pierd pe noul pianist de la *Coastal*. Potrivit

informațiilor mele, nimeni de valoarea lui nu fusese ascultat prin aceste locuri, de multa vreme încoace. Venise din Golf.

— Am auzit de el. Mi-a spus cineva că e destul de bun, i-am confirmat.

— Dacă e bun sau nu în muzică, asta e altă poveste. Pe mine mă interesează însă că petrece prea mult timp cu fiica mea și vreau să pun capăt acestei situații.

O spusese foarte clar. Eu mi-am făcut de lucru cu creionul pe o hârtie aflată pe birou în fața mea.

— Aș putea să întreb ce obiecțiuni aveți față de acest tip pe nume Shubert? Vreau să spun, de ce ați tras concluzia că e ceva rău în prietenia lor?

— Domnule Preston, omul are în jur de treizeci de ani. Chiar și într-o situație obișnuită aș putea fi suspicioasă dacă un bărbat de vârsta asta arată prea mult interes unei fete de șaptesprezece ani. Dar trebuie să ai în vedere că Ellen nu e una dintre puștoaicele acelea moderne, zvăpăiate, și că a fost întotdeauna o fată liniștită, căreia i-a plăcut să stea acasă. Și nu uita, de asemenea, că atunci când va împlini optsprezece ani va moșteni o mulțime de bani de la tatăl ei.

— Aș putea să întreb cât de mulți? am spus.

— Ceva peste două sute de mii de dolari. Deci, cum spuneam, sunt atentă la orice tip de vârsta lui Shubert, dar dacă mai adaug și faptul că e cântăreț de jazz, la ce m-aș putea gândi, decât la ce-i mai rău? Am avut ocazia să cunosc oameni ca el în trecut. Duc o viață ușuratică, de parcă fiecare zi ar fi ultima pe pământ.

Nu mă aflu acolo să-mi contrazic clienții, așa că nu am avut nici o obiecție la spusele ei. În schimb am întrebat:

— Puteți să-mi spuneți exact ce v-ați gândit că trebuie să fac eu, doamnă Chase?

— Aș dori să-ți arunci o privire în trecutul lui. Să aflăm dacă nu e ceva ce ar putea să-mi folosească.

— Să vă folosească? La ce?

— Domnule Preston, spuse ea ferm, nu te-am întrebat dacă ești de acord cu ceea ce fac. Port răspunderea pentru o fată de șaptesprezece ani, o fată care va moșteni foarte

mulți bani peste numai zece luni. Nu-mi place noul ei prieten. Dacă aş găsi vreun lucru evident, de exemplu că a avut încurcături cu poliția, l-aş putea folosi ca să-l determin s-o lase în pace pe Ellen. Poliția ar putea acționa rapid în cazul unui răufăcător aflat în relații cu o fată de vârsta lui Ellen. Cred că s-ar putea găsi o motivație în genul influențării spre delincvență a unui minor.

Fraza era una mecanică. Moira Chase nu o gândise pe moment.

— Deci ați văzut deja un avocat, doamnă Chase?
Ea zâmbi ușor:

— Ei da, a fost primul lucru pe care l-am făcut, când mi-am dat seama cum stau lucrurile. Și acesta m-a sfătuit să vin la dumneata.

— Cine anume?

— Bart Lytton.

Oho, începusem să ies în lume. Bartholomew J. Lytton era unul dintre cei mai proeminenți avocați din stat. Dacă inițial aveam dubii în a prelua cazul, ele au dispărut rapid. Un semnal de O.K. din partea lui Lytton era foarte folositor pentru a evalua poziția pe care mă aflam, mai ales că venea de la un om al legii.

— S-a aranjat, doamnă Chase, sunt de acord să lucrez cazul. Înțelegeți că nu vă pot garanta și rezultatele, așa încât mai acceptați să mergem mai departe?

Se ridică de pe scaun, surâzând:

— Asta se subînțelege. Succes, domnule Preston. Mă cauți la telefon când ai ceva noutăți?

— Desigur.

Am privit-o mergând de-a lungul încăperii, cu un mers țeapăn, nenatural, care ar fi trebuit să descurajeze pe oricine s-ar fi gândit la ea ca la o femeie. Faptul mă uimea. Eram mirat de ce o femeie cu o înfățișare ca a ei căuta să pară complet neatrăgătoare. Căci putea să încerce să pară oricum, numai lipsită de sex-appeal nu.

Era aproape cinci după amiază. Am apăsat soneria s-o chem pe Florence Digby. Dacă Bart Lytton binevoise să-mi dea ceva de lucru, atunci puteam face și eu efortul să-i trimit un mesaj de mulțumire. Domnișoara Digby apărură cu agenda, se așeză și-și aranjă în dreapta, pe birou,

inevitabilele trei creioane proaspăt ascuțite. Domnișoara Digby mergea spre patruzeci și cinci de ani, și faptul că era încă singură putea fi considerat un blam adus stupidității majorității bărbaților. Încă atrăgătoare, ca fată trebuie să fi fost o adevărată bombă. Îmbrăcămintea ei era întotdeauna foarte bine croită, poate puțin prea severă, dar acest aspect nu era deloc rău pentru slujbă. Eu obțineam afacerile, dar Florence Digby era de fapt aceea care le trata negustorește. Ea administra în realitate toată treaba, inclusiv chestiunile financiare. Și deci își putea permite să fie puțin acidă la sfârșitul unei lungi zile fierbinți, ca acum:

— Deschid pentru doamna Chase o listă de cheltuieli separată, sau o trecem în cea a casei?

Digby se gândea întotdeauna la ce putea fi mai rău, când aveam noroc de vreo femeie atrăgătoare drept client.

— Doamna Chase este chiar văduva lui F. Harper Chase. Deci poate suporta niște cheltuieli, domnișoară Digby.

Zâmbetul ei rece indica faptul că o liniștisem. I-am dictat o scurtă notă către Lytton, mulțumindu-i acestuia că mă recomandase, dar fără referire la numele clientului nostru comun. Natural. Apoi i-am cerut un plic, timbrat pentru San Francisco.

— Ce fel de plic?

— Mijlociu.

Și i-am indicat dimensiunile, mișcându-mi mâinile în aer. Când domnișoara Digby mi l-a adus, împreună cu scrisoarea către Lytton, ca s-o semnez, i-am spus că aveam de gând chiar să-l caut într-o zi. Apoi m-am uitat după adresa lui Joe Armstrong, în ghidul orașului San Francisco. Joe își aranjase acolo un birou asemănător cu al meu, și ne puteam ajuta unul pe altul în caz de nevoie. Am mâzgălit adresa, i-am scris câteva vorbe pe o foaie cu antet și am băgat plicul în buzunarul dinăuntru al hainei. Apoi m-am dus acasă.

* * *

Dacă împăratul Nero, Gauguin, Barnum și Bailey s-ar fi putut reuni vreodată într-o comisie pentru proiecte edilitare a primăriei, numai ei cred că ar fi fost în stare să

născoceasca ceva în genul acelei Conquest Street. Cineva îmi spusese odată ca numele Conquest era copiat după numele unei foste piețe spaniole, plecând de la conchistadori, sau așa ceva, și cred că avea perfectă dreptate. Ideea că însuși numele străzii era corupt îmi aparținea. Strada numara unsprezece blocuri, începând de la Fourth Avenue și până jos la River Street, mergând mereu în pantă. Orice distracție, dacă n-o vei găsi pe Conquest Street, înseamnă că încă nu s-a inventat. Toată gama de amuzamente se desfășoară pornind de la teatrul din colțul lui Fourth și pâna la capătul din vale, tot ce vrei și ce nu vrei. O paradă nesfârșită de taverne, popicării, scene cu fete care dansează, cluburi de jazz și baruri, săli de jocuri și multe alte lucruri zgomotoase și neașteptate. În concluzie, oricum ai lua lucrurile, asta nu e un loc unde să-ți duci mătușile în vârstă. La lumina zilei, fațadele jupuite ale acestor găuri de șobolani arată murdare și neatrăgătoare, dar noaptea scena se transformă complet. Totul devine stralucitor și sclipitor. Însă la fel de neatrăgător. Monkton este un oraș prosper, oricine poate să se îmbogățească aici în câteva minute. Cu numai douăzeci de ani în urmă, era un oraș adormit; apoi aceste noi uzine ale apărării începură să se înalțe rapid pe vastele terenuri din împrejurimi. Acum locul era în plină efervescență. Iar o afluență bruscă de bani produce de obicei ceva în genul lui Conquest Street. Desigur în locul asta se agitase întotdeauna o mulțime de oameni. O parte din această lume în mișcare muncea câte ceva, erau proprietari de baruri, vânzători, chelneri și alții ca ei. Restul se situau mai jos de mijloc. O jumătate din ei erau fraierii, cealaltă o adunătură de pungași, escroci, speculanți, intermediari, vânzători de ponturi, borfași, codoși, femei disponibile pentru orice bărbat. Prostituate leneveau în fiecare ușa, pe toate străduțele laterale, adresând invitații răgușite tuturor, fără excepție. Cine are ochi sensibili ar face bine să și-i țină departe de Conquest în timpul nopții, unde dezlănțuirile multicolore ale luminilor de neon sunt ca într-un coșmar al unui pictor impresionist.

Se făcuse nouă seara când am ajuns. Noaptea vuia de-atâta muzică zgomotoasă izbucnind din zeci de locuri deodată. Nu mult mai departe, aerul curat și răcoros al Pacificului adia deasupra orașului. În schimb, aici pluteau fumul de gazolină și de țigări ieftine și o sută de mirosuri de mâncare. Am lăsat mașina pe o stradă alăturată, încuind-o cu grijă. *Club Coastal* era doar un nou nume pentru o veche hrubă, care a ascuns aceleași lucruri de când îmi puteam aminti eu sub douăzeci de nume diferite. Ușa de la intrare era luminată, iar scările care coborau aveau mochetă roșie. Un neon puternic făcea vizibil numele locului, dinăuntru și dinafară. În fața intrării, atârna un panou pe care scria „Muzica în persoană, Kent Shubert“. Dar fără nici o poză.

Coborând scările, auzeam cum hărmălaia și zgomotele străzi se stingeau treptat în urmă. Iar de jos mă întâmpina o muzică plăcută și învăluitoare. La capătul scărilor am trecut printr-un careu luminat, care dădea în foaiet. Fata de la garderobă se sprijinea pe o tejghea joasă. Avea părul blond-argintiu și, văzând-o, te gândeai că ar avea nevoie să-și procure ceva îmbrăcăminte puțin mai groasă înainte de venirea iernii. Când mă văzu, se îndreptă, cu o figură resemnată.

— Bună, Peggy. O nouă slujbă, ai?

— A, dumneavoastră sunteți, domnule Preston. Credeam că e vreun client.

— Dar chiar sunt un client. Aveți și băuturi aici, nu-i așa?

— Desigur, dar... — dădu ea din umeri — știți ce vreau să spun.

— Știu ce vrei să spui, Peggy. Îți urez mai mult noroc cu următorul.

Barmanul era un tip nou pentru mine. Am poposit într-un scaun înalt, acoperit cu plastic verde, găsindu-mi un unghi din care să pot avea sub ochi întregul loc. Un mic pian era așezat pe o platformă îngustă într-un colț. Acolo, stătea un tip slab, fumând o țigară și discutând cu o fată înaltă îmbrăcată în negru. El oferea o față vioaie și inteligentă, de sub o claie de păr negru. I-am dat treizeci de ani, sau pe aproape. După câteva minute, fata plecă și

se așeza la o masă. Kent Shubert se descotorosi de țigară și reveni la clape. Zgomotul scazu brusc în club. Nu era o liniște perfectă, nu vei putea obține nicăieri așa ceva, dar suficient ca să-mi dau seama că mare parte din clienți veniseră acolo într-adevăr să asculte. Am ascultat și eu. Cum știm, sunt fel de fel de pianiști. Există acel tip care umple timpul scoțând aceleași șaizeci de note de câte ori îi vine rândul, umblând în sus și-n jos pe clape, ca într-o goană fără rost. Totul trădând cât e de greu să-ți folosești cum trebuie cele de două ori cinci degete. Mai este apoi aiuritul care recurge la orice stratagemă care l-ar putea ajuta să evite melodia sau succesiunea originală a acordurilor. Și un altul, tipul care-și irosește vremea bătând insistent pe un singur acord, cu gând să distragă atenția de la incompetența lui muzicală. Dar Shubert nu se număra printre aceștia. El cânta „Mi-apari ca dintr-un vis“. În prima parte nu părea să aibă nimic special, doar un bun muzician profesionist cântând o binecunoscută melodie, dar pe urmă Shubert n-a mai urmărit compozitorul. Cânta ca și cum pianul ar fi fost o întreagă orchestră, diferitele secțiuni contribuind la alternarea frazelor. Era în stare să dezvolte un aranjament până în punctul în care pianul nu mai reușea să cuprindă întreaga serie de tonalități pe care el și le imagina. Și atunci putea să facă trecerea înapoi, la maniera moderată; în asta consta geniul lui. În loc să o resimtă neplăcut, ca în cazul unei treceri bruște, ascultătorul însuși era în stare să audă încă acele secțiuni inexistente. Ascultătorul era pur și simplu absorbit în orchestrație. Era într-adevăr o experiență. Când a încheiat, m-am alăturat aplauzelor, și n-am făcut-o deloc din politețe.

— Grozav, nu-i așa?

Era barmanul.

— Teribil, am zis eu. Pot să-i ofer ceva de băut?

— Oricine poate să-i ofere de băut unuia ca el, domnule.

Privi spre locul unde Shubert își plimba absent degetele pe clapele albe și negre. Peste câteva clipe, pianistul își ridică privirea și recepționează semnalul. Apoi părăsi scaunul și începu să-și facă drum spre noi. A fost nevoit să se

oprească de vreo trei ori, ca să-i asculte pe cei care-i spuneau cât de mare fusese. În final, a ajuns.

— Vă iau ceva de băut? l-am întrebat.

— Mulțumesc.

Barmanul îi turnase deja trei degete de whisky. Shubert prinse paharul cu degetele lui lungi și subțiri.

— În sănătatea ta, spuse și bău pe jumătate.

Fiind aproape de el, am putut să-i văd oboseala pe fața. Ochii lui n-aveau deloc astâmpăr, și avea acel obicei de a-și freca reverul jachetei cu degetele de la mâna stângă. Nu era chiar atât de înalt cum credeai, văzându-l la pian. În jur de un metru optzeci, și subțire de sus și până jos. Mă îndoiam că ar fi cântărit mai mult de o sută cincizeci de livre*. Și mă mai îndoiam că whisky-ul era primul pentru el în acea zi, mai curând al zecelea.

— Ți place muzica? mă întrebă el brusc.

În realitate era absent. Stătea lângă mine, eu fiind cel care-i plătea băutura din mână, dar mintea lui era departe de aici.

— Întrucâtva, i-am replicat. Mi-a plăcut ceea ce am ascultat chiar acum. În special prima parte din cea de a treia melodie. Tristano, nu-i așa?

Acum era cu mine. Ochii săi rătăcitori se întoarseră și-mi studiară fața. Zâmbetul lui era al unui școlar surprins umblând la gem.

— Deci, ți-ai dat seama? O cânt câteodată. Câteodată, când sunt obosit, sau când mi se face de-a dreptul lehamite de această companie. Ageamii ăștia — și-și plimbă mâna, arătând de-a lungul clubului — habar nu au. Aș putea să cânt liniștit și primele două exerciții din „Cum să înveți singur pianul“. Și ei tot mi-ar declara că am fost strălucitor.

— Atunci, păcat am remarcat. Căci ești prea bun să ai nevoie să-i înșeli.

A exclamat pufnind:

— Sunt mare! Sunt senzațional! Din cauza asta îmi și zdrelesc degetele în înalta societate dintr-o speluncă așa cum este asta.

---

* Livra (pound) — 453,6 g.

— Cânti muzică pentru muzicieni, am zis. Trebuia să-ți dai seama de asta de mulți ani. N-ai să te îmbogățești niciodată.

— De fapt, știu asta. Și mă gândesc că n-am nici un motiv să-mi placă.

L-am lăsat să se descarce.

— Și, totuși, ce te-a adus la Monkton? Sunt atâtea orașe unde-ai putea să fii apreciat mai mult decât aici.

— Puține. Am încercat în câteva. Merge câteva săptămâni, poate chiar luni. Pe urmă sunt obligați să schimbe show-ul, omule. Chiar de-aș fi Paderevski, tot n-aș putea să le modific sistemul. Clienții vor schimbare, mă lămuri el, terminându-și și restul băuturii. Mulțumesc pentru whisky. Acum sunt obligat să trec la muncă.

Așeză paharul gol pe tejgheaua barului și plecă. Conducerea redusese cheltuielile pentru iluminat în club și lăsase un simplu spot roz peste pian. Shubert se așeză, își flexă degetele de câteva ori și începu bucata „Cea pentru doi”. Luminând din spatele încăperii, un blitz mă anunța că vreun fotograf își făcea treaba. O brunetă atrăgătoare, cu trupul strâns într-un soi de costum din plasă, ținea pe unul din umeri aparatul de fotografiat și blitz-ul cu bec strălucitor. Se plimba prin local, pozând la cerere și încasând câte cinci dolari de la acei tipi, fericiți fie și numai pentru că aveau șansa să-i vorbească. Când s-a apropiat suficient, am făcut-o să se uite la mine:

— Cât costă? am arătat spre aparat.

— Cinci dolari, răspunse, cu o voce răgușită, ca a unui scandalagiu dintr-un bâlci.

— Și cât durează până văd poza? am întrebat, scoțând o bancnotă de cinci dolari.

Dădu din umeri. Bine cel puțin că începuse în felul ăsta, cu făcutul pozelor, dar, în legătură cu o fată cladită ca ea, nu puteai garanta cum va sfârși. I-am privit bucele frumoase care i se revarsau pe umeri.

— Douăzeci de minute, cred.

Am mai scos o hârtie de cinci:

— Deci în cât timp ziceai ca aș putea să văd poza? Se înveseli puțin:

— Zece minute, e bine?

— O.K.

Începu să-și facă de lucru cu echipamentul.

— Unde vrei să te scot, în fața barului? întrebă ea.

— Nu, nu vreau poza mea, dragă. Ci a pianistului. Și am făcut un semn cu capul spre cercul de lumină roz.

— Cum? Zece dolari pentru fotografia unui pianist. Păi, poți să cumperi poza tipului doar pentru cînșpe cenți. Nu era suspicioasă, doar curioasă.

— Sunt iubitor de muzică, înțelegi. Du-te și fă-o!

I-a trebuit cam un minut, sau aproape, ca să găsească unghiul cel mai potrivit. În fine, se arătă satisfăcută. Becul fulgeră, și ea se întoarse către mine, și-mi făcu un semn de O.K. cu degetele. Apoi traversă sala și dispăru după niște draperii argintii. Eram atât de absorbit ascultând ce cânta Shubert, încât n-am observat-o când a venit înapoi.

— Asta-i!

Și-mi aruncă poza în mâini. Mai era încă umedă. Shubert fusese surprins într-un moment când întorsese capul către asistență și dețineam astfel o imagine a capului și umerilor săi.

— Perfect. Mulțumesc, dragă.

I-am dat cele două hârtii de cinci. Ea le împături cu grijă și le băgă înăuntru în caseta aparatului.

— Numele meu e Fay. Oricând vei avea nevoie de vreo fotografie. Sau orice altceva.

Nu se mai referea la poze.

— Voi ține minte, Fay. Și mulțumesc încă o dată.

Am așteptat până și-a sfârșit Shubert numărul. Poza aproape se uscaseră. La ieșire, i-am făcut un semn discret cu mâna lui Peggy, dar era prea ocupată cu doi marinari la garderobă, ca să mai observe. La lumina becului din hol, am scos din buzunar plicul adresat lui Joe Armstrong și am pus înăuntru fotografia lui Kent Shubert. Apoi l-am lipit și am ieșit în stradă. Jurnătate de bloc mai jos, am găsit o cutie de scrisori pentru poșta de noapte și-am lăsat să alunece plicul alb înăuntru.

Regăsindu-mi mașina în locul în care o lăsasem, am simțit o adevărată ușurare. Încuiată sau nu, o mașina parcată are viață scurtă la acest capăt al lui Conquest Street. Urcând cu mașina spre oraș, mă gândeam că

avusesem o zi buna. Se facuse zece și jumătate și poate că un somn odihnitor de noapte nu mi-ar fi prins rău.

Locuiesc într-o zonă numită Parkside Towers. Amintindu-mi de zilele când scăpasem din armată, după problema cu Coreea, știu că obișnuiam să spun că, atunci când îmi voi putea permite, mi-ar place să traiesc într-un loc în genul Parkside Towers. Mulți dintre prieteni mă credeau nebun în zilele acelea. Dar am avut noroc. Mi-am realizat proiectul. Clădirea unde stau nu este lângă nici un parc, iar paisprezece etaje nu fac chiar un turn, dar locul îți poate oferi orice nivel de confort la care a-i avea pretenția, dacă buzunarul îți permite. Mașinile pot fi parcate la subsol și de acolo se poate lua liftul, care te lasă la orice etaj. Nu-l foloseam prea des, pentru că îmi plăcea să mai schimb o vorbă cu portarul de la intrarea principală. Oricum, nu mă puteam obișnui să urc cu liftul doar până la etajul doi. Am băgat mașina în locul corespunzător apartamentului meu și am urcat pe rampa de beton spre partea laterală a clădirii. Stelele își făceau meseria din plin, iar cerul avea acea tonalitate intensă, mai mult decât albastru. Luna nu strălucea cu întreaga ei putere, așa încât lumina nu era prea puternică. Tocmai fredonam o melodie pe care o auzisem la Shubert, în clipa când l-am zărit pe grăsan. Ieșise pe neașteptate, calm, din spatele unor arbuști de pe marginea aleii. Avea îmbrăcăminte scumpă și purta una din acele pălării *Homburg*, închise la culoare. Tăietura hainei trebuie să fi fost strâmtă, după felul în care-și îndesa mâinile în buzunare. Mai ținea și altceva înauntru, în afară de degete. După cum arăta, puteai să-l iei drept unul de pe Wall Street, dar, în momentul când vorbi, glasul îl arătă din altă parte. Poate din San Francisco Bay, de exemplu.

— Ești Preston, nu?

— Asta, depinde. Cine este interesat să știe?

— Nu e politicos să te eschivezi când cineva îți pune o întrebare.

Asta era o altă voce și lucrul care mi-a plăcut cel mai puțin a fost că venea chiar din spatele meu. M-am întors încet să arunc o privire spre cel de al doilea amic, dar acesta stătea chiar în umbra clădirii. Totuși, nu atât de

departe încât să nu pot vedea greul pistol 45, pe care-l ținea întins spre mine. Dacă ar fi apăsat pe trăgaci în acea clipă, partea stângă a capului meu ar fi zburat.

— Preston, îți bagi nasul în locuri care sunt nesănătoase pentru nasuri.

Vorbise din nou grăsanul.

— Chiar așa, ce fel de locuri?

— Ia uite ce mare vorbăreț e! Un adevărat viteaz! a zis el în bătaie de joc.

Totul mergea prost. Și tot ce puteam spera în momentele acelea era să se întâmple un miracol. Dar nu a fost să fie. Ceea ce a urmat a început cu faptul că individul acela gras s-a tras câțiva pași mai aproape de mine.

— Țineți nasul curat, pușor. Uite, asta îți va ajuta să ții minte.

Avea de gând să mă trăsnească. Mâna lui dreaptă ieșise din buzunarul hainei și se zări o lucire stinsă de metal. Trebuia să mă mișc rapid și cu pricepere. Dar m-am mișcat încet și prost. M-am rotit în fața lui, încercând să scot pistolul cu mâna stângă. Mă aflam la vreo doi iarzi* de el, când grăsanul mă lovi în zona gâtului cu țeava de la armă. M-am oprit din mișcare, cu ochii într-o ploaie de steluțe roșii. Apoi, ceva mă izbi în umărul drept. Înțelegeam cu disperare că nu trebuie să ajung la pământ.

Însă am primit în stomac o lovitură puternică de pantof și m-am încovoiat, cu o violentă senzație de vomă. Un alt picior peste genunchi m-a dezechilibrat și am căzut în praf. Cu asta, eram curățat.

— Cine s-ar fi gândit că tipul nu e atât de tare pe cât se presupunea?

Era o voce nouă, de bărbat, de undeva de mai departe. Mi se părea că o mai auzisem înainte, dar eram prea preocupat încercând să scuip praful care-mi intrase în gură. Cineva râdea. M-am întors, căutând să mă ridic de pe jos. În sfârșit, am reușit s-o fac, clătinându-mă, pe jumătate conștient. Am zărit o siluetă venind spre mine. M-a lovit din nou, dar de data asta slab. A fost greșeala

---

* Iard = 0,914 m.

lui. Cu ajutorul unui mic procedeu pe care îl învățasem în Coreea, i-am folosit atunci propria greutate. Pierzând terenul de sub picioare, a aterizat frumușel pe aleea de beton. Înțelegeam că se lovise bietul de el și îl durea, fapt care ma umplea — recunosc — de un fior fierbinte de satisfacție sălbatică. Am încercat să râd, însă n-am reușit să scot nici un sunet. Apoi, o greutate parcă de o tonă m-a izbit violent în rinichi. Fașada clădirii parcă explodase, când m-am aruncat jos ca să mă protejez. Am izbit pământul și m-am întors tocmai la timp să pot vedea un picior încălțat în piele zburând spre fața mea. Mi-am ferit fața și am încasat lovitura aia de copita în plina ureche. Deasupra mea plutea de-acum ceva ca o mare pătura neagră, pe care mi s-a părut c-o trag și mă acopăr.

Cât timp am rămas așa, acolo, nu știu. Când am început să-mi revin în simțiri, dinții îmi clănțăneau de frig. Eram lovit în unele locuri despre care parcă uitasem că aparțin trupului meu. Roua mă pătrunsese și, când mi-am trecut încetșor o mână peste mine, am descoperit că nu mai purtam jacheta. În momentul acela, nu-mi pasa nici de asta, nici de nimic altceva. Am reușit să mă ridic în picioare la a patra încercare. Nu din cauză că nu m-ar fi ajutat picioarele. Le aveam îndoite sub mine.

Lumina lunii devenise acum strălucitoare. Am putut să-mi văd jacheta pe pământ, la câțiva iarzi mai încolo. Mi-au trebuit cinci minute ca să ajung la ea. Toate buzunarele erau goale. Am zarit ceva metalic care lucea și mi-am descoperit cheile mașinii la poalele unui tufiș. Toate celelalte lucruri care-mi aparțineau erau primprejur, aruncate la întâmplare. Portofelul, când am ajuns în sfârșit la el, era intact. Aveam înăuntru mai mult de o sută de dolari, în bancnote mici, dar vizitatorii mei nu fuseseră atenți la bani. Capul mi-l simțeam ca sub un ciocan pneumatic, dar măcar acum stăteam mai mult sau mai puțin pe picioare. Mi-am imaginat că era timpul să mă duc spre casa.

Jack, portarul de noapte, îmi aruncă o privire și ieși repede de la masa lui de portar.

— Domnule Preston, dar ce s-a întâmplat? mă întrebă nelineștit.

— Un accident, Jack, un mic accident... De la prea multă băutură. Am cazut, dând să ies din mașină. Ce vrei, beton pe jos... Accident.

Ma privi cu atenție, apoi ma luă de braț, ajutându-mă să merg spre lift. Cred că nu prea arătam ca unul care, vrând să coboare, căzuse din mașina.

— Să chem un doctor? mă întreba.

— Nu, nu. Nu e nevoie. Este în regulă. Dacă nu te superi, ajuta-mă mai bine să urc pe scări.

— Cu plăcere. Bineînțeles.

Saracul om era atât de preocupat să-mi fie de folos încât a realizat o adevărată opera de artă din a ma purta pe scări până la apartamentul 6B. Căldura din interiorul clădirii mă făcea să-mi fie somn. Mă duse înăuntru. N-am mai avut putere să-l împiedic să facă ceea ce i se parea lui că trebuie. A insistat să mă ajute să scot hainele. Cred că a făcut cea mai mare parte din treabă. Îmi simțeam trupul ca pe-o durere intensă peste tot. Aveam vânătăi foarte urâte la umăr și în spatele urechii, unde unul dintre noii mei prieteni își aplicase lovitura de picior.

— Urâtă căzatura, domnule Preston. Arată ca și cum v-ați fi lovit în mai multe locuri. Ce-o fi fost pe jos când ați căzut?

Am încercat să zâmbesc. Dar mă durea rău o parte din maxilar, așa că am renunțat.

— De fapt, dacă vrei să știi, Jack, am avut o mică dispută cu o doamnă pe care am condus-o acasă în noaptea asta. I-am înțeles greșit intențiile și ea m-a corectat.

— Deci, așa. E-n regulă, domnule Preston, cred că asta e treaba dumneavoastră. Dar eu continui să mă gândesc la un doctor...

— Uf... Ce-ai zice mai bine de o băutură? Una rece. Și servește-te și tu.

Mi-a adus o porție zdravănă de scotch; am băut-o pe nerasuflate. Ceea ce mă mai învioră temporar.

— Lăsați-mă să vă pun ceva peste aceste vânătăi, domnule Preston. Am niște medicamente jos, la mine...

— Nu, mulțumesc, Jack. Nu, îmi ajunge, totul va fi O.K.

Ne-am mai contrazis puțin, dar în final l-am convins. Când părăsi apartamentul, stinse și lumina. Întunericul era

binevenit. M-am întins în pat, încă ținând în mână paharul gol. Cred ca am adormit, dacă pot numi asta somn. Mă aflu în fața unui zid. Mai mulți indivizi alergau în jurul meu jucând fotbal. Iar ceea ce izbeau ei cu picioarele eram chiar eu. Moira Chase mă lovi, pasând, și bău dintr-un pahar înalt și verde. De fiecare dată când mă lovea câte unul, ea se bucura, scoțând strigăte de încurajare. Apoi paharul se prefăcu într-un revolver imens, încât de-abia cu amândouă mâinile reușea să-l țină. Când izbuti să-l țină bine, îl îndreptă spre urechea mea. Apoi începu să înjure, doar că nu mai era deloc Moira, ci Kent Shubert. „Îți place Tristano, ai?” striga el. Nu l-am băgat în seamă. Eram prea preocupat de un uriaș câine alsacian care se apleca în fața zidului, deasupra mea. Câinele rânji. Avea mutra grăsanului. Mai apăruse pe acolo și un fierar, care, stând cu spatele la mine, bătea ceva pe o nicovală cu un baros foarte mare. M-am aplecat peste umărul lui să văd ce se afla pe nicovală. Era chiar capul meu. N-aș zice că asta a fost cea mai bună noapte a mea.

CAPITOLUL 2

Mă cățăram pe malul înalt și abrupt al unei tranșee noroioase, negre. Dincolo de vârf, era ziua de mâine. Săgețile soarelui mă loviră în ochi și partea din spate a capului îmi pocni. Când să mă mișc, totul mă durea. Simțeam că spatele mă doare mai rău decât umerii, iar capul mai rău decât spatele. Frumoasă competiție! M-am târât până la duș și am întors până la capăt robinetul de apă rece. Jetul de apă ca gheața îmi produse o mulțime de noi necazuri, mai ales în jurul locurilor dureroase. Am stat acolo până ce dinții au început să-mi clănțăne, apoi am plecat. M-am înfășurat într-un halat de baie și am început să-mi caut țigările. O secundă mi-a trecut prin cap să las baltă toată afacerea. Dar era prea devreme ca să judec cum trebuie. Câteva dintre lucrurile care-mi veneau în minte nu păreau simpatice. Ca, de exemplu, discuția pe tăcute pe care urma s-o port cu grăsanul, când aveam să-l prind singur. Ducându-mă cu gândul înapoi, la noaptea trecută, mi-am amintit că grăsanul și asociații săi îmi luaseră haina și-mi scotociseră buzunarele. Ei căutau ceva anume și ceea ce căutau ei era o fotografie a unui oarecare pianist, căruia cred că-i știam numele. Poza devenise importantă pentru motive care-mi scăpau deocamdată. Cum n-o găsiseră, asta mă făcea și pe mine să rămân în continuare important. Atunci când cineva dorește atât de intens un lucru, cel puțin cât arătaseră ei, se înțelege că nu se va lăsa păgubaș după prima încercare. O să mai aud multe în legătură cu această fotografie. Începeam să-mi

pun întrebarea dacă mai era cazul să am totală încredere în clienții mei, așa cum se obișnuiește. Dacă puteam să cred că singura mișcare greșită pe care o făcuse Kent Shubert fusese doar aceea de a fi cântat pentru o moștenitoare de șaptesprezece ani, înseamnă că eram un maimuțoi nenorocit. Deci o discuție neîntârziată cu Moira Chase trebuia neapărat inclusă în program.

Era acum zece și douăzeci dimineța. L-am sunat pe Joe Armstrong la biroul lui din San Francisco și am vorbit cu asistentul său, unul pe nume Sloan. Armstrong n-avea să vină la birou până după amiază. Da, plicul meu sosise deja și da, el îi spusese lui Armstrong că e vorba de o afacere fierbinte. Mulțumindu-i, am pus receptorul la loc. Apoi am făcut ordine, m-am îmbrăcat și am plecat. Eram înțepenit și mă durea în douăzeci de locuri deodată, așa încât, dacă s-ar fi găsit cineva să-mi ofere chiar și numai zece cenți, aș fi fost în stare să renunț la toate și să mă târăsc înapoi în pat pentru tot restul zilei. Dar cine mai e dispus azi să îți ofere zece cenți?

Trecuse puțin de ora unsprezece, când mi-am lăsat mașina în față la Benito. Benito e o sală de biliard aproape de centrul orașului. Probabil nu vă puteți imagina de ce aproape nimeni nu vine să joace biliard în timpul zilei și adevărul e că nu sunt mulți cei care o fac. Dar sunt totuși unii care folosesc locul ca pe un fel de club. Un loc unde să mergi să mai bârfești, să mai ciugulești câte un pont, să mai pui țara la cale. Benito însuși e ca unul dintre puștii ăia care și-ar vinde și mama pentru o hârtie de zece dolari. Tocmai își făcea de lucru cu o mătură Benito, chiar în fața intrării, vrând să lase impresia că muncește serios.

— Charlie e pe-aici? l-am întrebat.

Se opri deasupra măturii, mă privi cu atenție, dădu să vorbească, apoi se răzgândi și-mi arătă cu capul înspre scări. Am urcat. Omul pe care-l căutam se afla la capătul sălii, vorbind încet cu un individ numai piele și oase, numit Mournful Harris. Știam prea bine că nu trebuie să întrerup o conversație intimă. Se afla un rând de scaune goale chiar în fața ușii. M-am așezat și am privit la omul de la masa de biliard cea mai apropiată. Era pe punctul de a da o foarte dificilă lovitură. Un tip mic și gras, cu o

țigară zdrențuită între dinți se întoarse de la locul său de la masă către mine, mă privi cu interes și-mi spuse:

— Pe două de zece dolari că nu-i reușește?

— Nu pariez, i-am răspuns. L-aș vedea în stare să reușească și cu un baston de baseball.

Insul dădu din umeri și se întoarse la loc. Artistul la care se referea își ridică privirea, îmi făcu cu ochiul și lovi cu tacul alene. Bilele porniră să se împrăstie pe suprafața mesei. Am zâmbit.

Charlie Surprise tocmai terminase de vorbit. Se ridică, își luă rămas bun și veni de-a lungul sălii înspre mine. Acesta nu era numele lui adevărat, desigur. Inițial fusese Suprosetti, sau cam așa ceva, dar nimeni nu putuse vreodată să-l pronunțe corect, ori nici măcar nu încercase. A devenit Surprise și așa, i-a rămas numele.

— Pe mine mă căutai, Preston?

— Îhî. Așează-te și hai să punem puțin țara la cale.

Ezită, apoi se așează în scaunul gol din dreapta mea. Tricoul lui havaian arăta ca și cum n-ar fi trecut pe la o spălătorie în ultimele șase luni. Și dacă nasul meu nu se înșela, Charlie nu dăduse prea mult de lucru — în aceeași perioadă — nici fabricilor de săpun. Dar îmi trebuiau informații și, când ai asta pe listă, ești nevoit să mergi la sursa sigură. Iar sursa era Charlie Surprise. Cunoștea totul despre toți și despre toate. De unde își aduna toate aceste informații nimeni nu știa, dar pentru una de cinci dolari Charlie era în stare să-ți spună povestea vieții oricărui individ din oraș. Dacă dădeai zece, atunci era capabil să-ți scrie practic o întreagă carte despre asta.

— Dar îmi spui repede, Preston, de acord? Nu-mi prinde bine să fiu văzut vorbind cu tipi ca tine.

— Bine, Charlie! Bătrânul bar *Flamenco* și-a schimbat din nou „fața”. Este numit acum *Club Coastal*. Spune-mi și mie cine plătește „zugrăveala”?

El înghiți nervos și își roti ochii, privind cu teamă prin sală.

— Ascuită, Preston, „vopselele” de care te interesezi sunt tare periculoase. Cineva și-ar putea atrage o groază de necazuri, fie și numai gândindu-se la lucruri ca astea...

— Bine, am înțeles. Îți voi plăti pentru orice belea, Charlie. Și un „multiplu de cinci“ pentru secretele pe care ai să mi le spui.

I-am întins trei hârtii de cinci dolari. El se uită din nou în jur, apoi luă repede banii și îi vârî în buzunarul de la pantaloni.

— Te văd la Dutchman, peste douăzeci de minute, șopti el.

Nu știam ce să cred. Țsta nu era comportamentul obișnuit al lui Charlie. El juca întotdeauna scena cu pericolele care se ascundeau peste tot. Era mișcarea lui, pentru a mai ridica suma respectivă, și de obicei îi mergea. Dar azi dădea impresia că e speriat cu adevărat. Bineînțeles, putea să fie un bluff mai mare decât de obicei, Charlie având probabil nevoie de mai mulți bani să-și întrețină „sistemul de lucru“ mai departe.

Charlie era jucător la curse. „Lucra“ acolo după o formulă sigură, în căutarea marelui câștig, și sistemul lui înghițea o mulțime de bani. Această formulă garantată a fost singura sa preocupare de ani și ani încoace, dar unicul câștig pe care l-a obținut a fost de Crăciun, în urmă cu patru ani, când i-a luat lui Jule Keppler o sută unsprezece dolari. El paria câte o sumă ca asta în fiecare săptămână a anului, dar rămânea un optimist incurabil. Natural. Ca orice jucător la curse. M-am dus la Dutchman și m-am așezat într-un colț, cu o halbă de bere. Charlie sosi puțin după mine, privind atent prin barul întunecos, după ce scăpase de lumina strălucitoare a străzii. Când mă observă, veni repede și se așeză în fața mea, bătând nervos cu degetele pe masa dintre noi:

— Ascultă, Preston, trebuie să uiți că ai aflat chestiile astea de la mine. Nu am prea mulți prieteni în acest oraș și nu-mi pot permite să mai pierd și dintre ei.

— Relaxează-te, Charlie. Știi că întotdeauna mi-am protejat sursele de informații. Și acum, zi despre *Club Coastal*.

— Este al lui Toreno.

— Cum?

Nu mă las atât de ușor surprins, dar așa ceva nu mi-ar fi trecut prin cap. Vittorio Toreno știam că opera pe o

scară pașnică. Sosise în Monkton cu puține luni în urmă, dar deja avea o acțiune pusă pe roate în Millions Mile. Nu puteam înțelege ce rost avea să mai adauge la asta un fleac, cum mi se părea *Club Coastal*. Pe de altă parte, desigur, nu uitam să adaug la socoteală și vânățiile mele.

— Ești sigur de asta, Charlie?

— Nu am venit aici ca să fiu insultat. Eu sunt întotdeauna sigur. M-ai întrebat ceva, ți-am răspuns. Asta e tot?

Se ridicase pe jumătate, dar eu i-am pus o mână pe încheietură. Plictisit, s-a așezat înapoi.

— Sigur că vreau mai mult, Charlie. Pentru cincisprezece dolari am nevoie de mai mult. Mult mai mult. Sau mă răzgândesc.

— Lui Toreno nu i-ar place dacă ar afla că am vorbit cu tine despre afacerile lui.

Nu am mai adăugat nimic. Am stat pur și simplu liniștit, fixându-l pe Charlie cu o privire împietrită. Charlie este nervos din fire.

— Mă rog, asta-i situația... În urmă cu două sau trei luni am auzit că Toreno era interesat să cumpere. Voia un local mic, cu autorizație pentru băuturi alcoolice. Dar ceva „curat“, fără jocuri de cărți, fără „fetițe“ sau altceva de genul ăsta. Doar băutură în limita legii și un pic de muzică.

— Și asta pentru ce? am întrebat.

— Preston, nu cred că vei reuși să afli mai multe amănunte. Ți-am spus atât, că Toreno intenționa s-o cumpere. Cum crezi că s-ar simți un grangur ca el, dacă fiecare pârlit din oraș ar începe să pună întrebări despre afacerile lui? Voia localul, e-n regulă? Îl voia neapărat.

— Și ce s-a întâmplat?

— Și Ollie Baker a auzit de asta.

Ollie fusese managerul de la *Flamenco*.

— Ollie se lăuda că o să dea o lovitură, ceva ce n-a văzut orașul de când s-au eliberat sclavii. Oricum, Ollie șoptise către una sau două persoane că ar renunța la bar și pentru o sumă în jur de șapte mii. Ar fi fost o bombă, nu? Șapte bătrâne pentru o chestie amărâtă ca *Flamenco*. Ar fi fost crimă curată și la cinci sute.

— Si totuși Toreno a plătit fără să clipească, am zis eu liniștit.

— Ei așa? De unde știi? Tu îți bați joc de mine, Preston? Cunoști deja toată povestea asta?

Am dat din cap că nu.

— Sunt un psiholog, Charlie. Pot să-mi dau seama după tonul tău de ceea ce urmează să se întâmple.

Fața lui era a unui om care a irosit zece minute construind o poveste, numai pentru a reuși să-l facă pe interlocutor să-și dea seama de poantă înainte de final.

— Așa cum spuneai, Toreno a plătit. Ollie a înhățat covrigul atât de iute încât și-a fript și degetele. A părăsit și orașul, chiar. Și n-aș pune pariu c-o să se mai întoarcă vreodată.

De fapt, pe mine nu mă interesa Ollie Baker.

— Asta-i tot ce știi despre club?

— Cum adică asta-i tot? N-am spus destul? Charlie era ofensat.

— Ba da, e minunat. Mă bucur de compania ta, Charlie. Mai stai.

I-am pus încă o momeală pe masă, între mâini. Acestea s-au închis ca acele flori carnivore din America de Sud. Douăzeci de dolari erau o grămadă de bani plătiți pe informații, mai ales când mă gândeam dacă aveam sau nu justificarea să-i trec în contul Moirei Chase. Dar adevărul era că acum intra și un interes personal în toată chestiunea, și încă unul cu urme dureroase. Așa că nu mă deranja chiar dacă ar fi fost să dau din banii mei.

— Zi ceva mai mult, Charlie. Vorbește-mi despre Toreno.

Se uită la mine cu neîncredere:

— Dar tu știi totul despre Toreno!

— Nimeni, am oftat, nimeni nu știe totul despre vreun lucru, Charlie. Să presupunem că eu abia am ajuns în oraș. Și nu știu nimic despre Toreno, O.K.? Povestește-mi câte ceva despre el.

— E un fel de joc, nu?

— Un fel.

Speram c-o să reușesc să obțin ceea ce nu știam despre bandit. A început încetîșor, apoi s-a încălzit, văzând cu câtă seriozitate îl ascultam.

— Atunci e-n regulă, dacă spui că ești sigur. Toreno ăsta a dat rapid lovitura la Monkton, în urmă cu șase, șapte luni. Venise din Golf, nimeni nu știe exact de ce. Nici o încurcătură cu poliția până atunci. În general, nimic să sară în ochi, lucruri obișnuite. Dar individul învârte ceva, oricine poate să observe asta. Îi are și pe ăștia trei tipi cu el, ca niște umbre. Ei nu vorbesc cu nimeni, doar se țin după boss, oriunde ar umbla. Nu cred să aibă ceva de împărțit cu vreun talent local. Li s-a dus vestea încă din San Francisco. Toreno e deja prezent, chiar înainte să sosească, și nimeni împrejur nu și-ar dori s-ajungă la discuții cu acești inși din Frisco. Băieții joacă dur, nu glumă. — Făcu o pauză —. Cam așa ceva voiai? Zău că sună aiurea!

— Sună aproape bine, Charlie. Zici că Toreno a avut mână bună. Apoi?

— Apoi s-a dovedit că de fapt treaba fusese aranjată. Știi, unul din acele palate de pe Millions Mile. Intenționează să facă din el un fel de cazino în stil mare. Totul la o foarte înaltă clasă și strict doar pentru cei de rang. Locul e o minune. O casă impozantă, foarte mare, în mijlocul unor terenuri proprietate. Terenurile sunt cam de mărimea Texasului, așa că oricine s-ar simți cu musca pe căciulă n-ar avea cum să se teamă aici de vizite surpriză.

— Am auzit de casă. Reiese că i s-a îngăduit să cumpere în zona asta. Am înțeles că întotdeauna proprietarii de pe aici refuză să vândă unor persoane nedorite.

Dădu viguros din cap, în semn de aprobare.

— Chiar așa este. Și treaba asta a uimit mult timp pe toată lumea. De fapt, mă gândesc că mulți nu au aflat nici până azi cum a făcut-o.

Se opri brusc, așteptând să-l mai linguesc puțin.

— Dar tu i-ai dat de capăt, Charlie, nu-i așa? Ce-ar fi să-mi spui și mie?

— Asta și aveam de gând. Se spune că locul îi aparține lui Marsland Freeman II.

Pronunță numele cu un fel de venerație, rezervată grămezilor de bani pe care îi deținea Marsland Freeman II. Nu că l-aș fi criticat pe Charlie pentru asta. Pesemne că

și eu m-aș fi arătat la fel de plin de admirație dacă venea vorba de patruzeci și șapte de milioane de dolari.

— Ești sigur în privința asta? Aha, e-n regulă, e-n regulă! am zis, grăbit, văzând expresia ofensată ce i se așternuse pe față. Deci, ești sigur. Dar de ce? De ce ar ajunge un asemenea tip la anumite afaceri cu Toreno?

— Ah! Charlie părea îngrijorat; se îngrijorează de fiecare dată când ceva se petrece în lume și el încă nu știe.

— Asta e o întrebare de șaizeci și patru de dolari, Preston. Tu nu mi-ai pus în mână decât douăzeci. Nu că așa avea neapărat răspunsul.

— Deci, Toreno s-a mutat în casa cea mare, și-a instalat mesele, și-a mai chemat ceva ajutoare de jos, din Golf, și a așteptat fraierii.

— Așa e. Am auzit că e un joc curat și simpatic, dacă îți permiți să dai taxa. Toreno spune că numai găinarii își înșeală clienții. Dar procentajul e tot în favoarea lui. El își mărește grămada de bani și toată lumea e fericită.

— Și apoi brusc trănțește aiureala aia, de jos de la *Club Coastal*. Tu ce-ți închipui în privința asta, Charlie?

— Uite ce e, Preston, ți-am spus deja ceea ce nu știai. După părerea mea e o tâmpenie. Tot ce știu eu este că Toreno e un om aranjat. E-n legătură cu toți cei mari din Frisco. Are afaceri cu Marsland Freeman II. Dacă îi vine lui să facă o trăsnaie, cum e cazul cu Clubul; asta e. Poate s-a ținut. Cred că și eu m-aș fi ținut în locul lui.

Nu se putea zice că Charlie nu avea dreptate spunând asta. Și eu simțeam la fel.

— Mai spune-mi doar un singur lucru, Charlie. E un fleac pentru tine. Trebuie să vorbesc ceva cu unul. E destul de scund, gras, pesemne vreo sută nouăzeci de livre. În jur de treizeci și cinci de ani, îmbrăcăminte scumpă. Presupun că lucrează pentru Toreno. Îl cunoști?

Și-a rotit iar privirea și a ascultat cu luare aminte în timp ce i-l descriam pe grăsan. Apoi s-a luminat la față și mi-am putut da seama că mai câștigasem un punct.

— Da. E Băiețelul, Wiener, Foarte proastă companie. Se spune că e unul dintre cei care duceau pancarte pentru sindicat în New York. Îhî, lucrează pentru Toreno, chestie absolut sigură.

— Bine, dar de ce? Toreno nu se ocupă cu genul ăsta de afaceri. Aici nu prea ar fi de lucru pentru un individ de soiul ăsta.

— Știi cum devine chestia cu jocurile de noroc, Preston. Cumperi mese pentru cărți, începi să aduni dolari, și te gândești că poate niște brute or să-ncerce să ți-i ia. Așa că poate n-ai de lucru pentru un individ cum e Băiețelul. Dar îl ți pe lângă casă, așa încât cei care pândesc să-și dea seama că nu le-ar fi prea bine să dea buzna.

Făcu un gest larg cu mâinile, ca să sublinieze cât era de simplu raționamentul lui.

— Se poate. Și unde pot să-l găesc pe Băiețel?

Acum intram pe un teren tare, Nume, adrese, lucruri de felul ăsta. Cu așa ceva reușea Charlie să-și plătească chiria.

— Ferndale Apartaments pe Chaucer Avenue. Numărul 14.

M-am simțit foarte bucuros de viață în general și de Charlie Surprise în particular. Acum puteam fi în stare să am acea discuție cu Băiețelul.

— Sunt pe cale să-ți rotunjesc un sfert de sută, Charlie. În interesul sănătății tale, cred că ar fi bine să uiți că ai auzit vreodată de un anume Preston.

— Pentru douăzeci și cinci de dolari pot s-o uit și pe mama.

A înghițit și ultima bancnotă. I-am zis:

— Acum aș vrca să ies. Cel mai indicat e să-mi lași cinci minute înainte de a pleca și tu. Și să nu mai fii văzut nicăieri în preajma mea.

— Ai zis să plec? În nici un caz, bătrâne. Am de gând să rămân aici, să văd programul de după amiază de la Santa Anita. Poate când s-o înnopta să-mi iau valea.

Am ieșit pe trotuar. Soarele lucra din plin acum, lichidând orice pată de umbră. Un automobil decapotabil trecu pe lângă mine. La volan era o roșcată cu o rochie albă fără bretele. Avea un bronz minunat, culoarea nucii, și mă privi șăgalnic în timp ce trecea, gândindu-se la plajă. Orice individ cu ceva creier în cap s-ar fi aflat pe plajă într-o zi ca asta, așteptând să apară ceva precum roșcata în chestiune. Am oftat, m-am scotocit în buzunar după

fise, și am intrat într-o cabină telefonică să formez numărul. Am ascultat frumusețea de apel aproape un minut, înainte ca dincolo cineva să ridice receptorul.

— Alo!

— Doamna Chase? am întrebat.

— La telefon. Cine e?

— Mark Preston. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Chase. Pot să vin acum?

Ea ezită.

— Trebuie imediat? Vreau să zic, e atât de important?

— Va fi nevoie doar de câteva minute, am insistat.

— În regulă... domnule Preston. Pe la cât să vă aștept?

Trebuie să recunosc că vorbisem în viața mea și cu oameni mai entuziaști decât părea doamna Chase. Mi-am privit ceasul. Era la amiază.

— Pot fi la dumneavoastră în jumătate de oră. Să zicem doisprezece-treizeci?

— Foarte bine. Vă aștept atunci.

Adresa Moirei Chase era la câteva mile afară din oraș, la Muerto Canyon. Ea nu lăsa impresia că moare de nerăbdare să mă vadă și, pe mine o asemenea stare de lucruri mă făcea curios. Mi-am dat seama că profitând de faptul că intensitatea traficului scădea în cursul prânzului, aș fi putut ajunge acolo în ceva mai mult de zece minute. Urcând în mașină, am pornit motorul și am ieșit din centrul orașului.

CAPITOLUL 3

Muerto Canyon este o deschidere între două dealuri. lungă de vreo două mile. În anul 1662, un oarecare Căpitan Hernandez a venit în vale în fruntea unei puternice armate. Căutau aur și umblau să jefuiască. Nu s-au ales însă decât cu o ambuscadă, concepută perfect de către indieni, care i-au prins zdravăn în interiorul enclavei naturale și s-au pornit să tragă în ei cu săgeți aprinse, de sus, de pe dealuri, din poziții tainice. Hernandez n-a mai avut nici o scăpare. Până în acel moment, reputația sa se bazase mai mult pe curajul cu care înfrunta doamnele, decât pe cel cu care ar fi înfruntat forțele militare, dar când a fost la o adică, cel puțin așa se povestește, s-a bătut ca un leu-paraleu. Toți membrii micuței armii au fost uciși și apoi mutilați, după moda *en vogue* pe vremea aceea. La încheierea acțiunii de măcelărie, au fost îngropați laolaltă, atât oamenii lui Hernandez, cât și un mare număr de indieni. Locul a căpătat un renume foarte prost, ca fiind bântuit de fantome, și timp de vreo două secole, lumea s-a ținut departe de el. Apoi, caravanele de căruțe, în nesfârșitul lor pelerinaj către Eldorado, au început să folosească totuși canionul, ca drum natural. Mai târziu, când traiul izolat n-a mai constituit un pericol pentru oameni, vreo doi-trei indivizi s-au apucat să-și clădească un cămin pe versantele inferioare ale dealurilor. După aceștia, au sosit purtătorii progresului, care au presărat întreaga vale cu proprietăți de tip *ranch*. Și toate s-au

făcut cu cheltuieli imense. Clădiri bune și zdravene, înconjurate de mari suprafețe de teren, la prețuri bune și zdravene.

Casa pe care o căutam eu era așezată la o distanță ceva mai mare de șosea. Pe o latură a cutiei poștale albe se afla gravat cu litere crite, negre, numele *Chase*. Am trecut cu mașina pe lângă ea, am dat de un loc unde puteam întoarce și am pornit înapoi, aproximativ un sfert de milă, înspre oraș. Am tras pe-o mică ridicătură și am parcat într-un loc de unde puteam ține sub observație intrarea casei. Cred că-mi cam pierdeam timpul aiurea. O adevărată acțiune de punere sub supraveghere, doar pentru că femeia nu s-a cutremurat de groază în fața perspectivei de a primi vizita mea! Poate că era vorba și de o oarecare atracție fizică. Poate-o făceam din cauză că Moira Chase era mult prea femeie și că vânătorul din mine pornise să-nșfăce prada. Ce chestii aiurite-ți mai trec prin cap în timp ce stai într-o după amiază toridă, în atmosfera sufocantă a unui automobil!

Eram acolo de exact opt minute, când a-nceput o oarecare mișcare. O limuzină albă, aproximativ cât un autobuz al unei agenții de transport interstatal, a țâșnit brusc de pe peronul casei Chase, a făcut stânga pe șosea și s-a îndreptat către locul unde așteptam eu. M-am lăsat s-alunec iute, în jos pe scaun, așa că abia am reușit s-arunc o ocheadă pe fereastră. Limuzina a trecut lin pe lângă mine. La volan era un bărbat brunet, bărbierit proaspăt. Purta o cămașă sport în carouri, deschisă la gât, lăsând la vedere câteva fire de păr negru, ondulat. Cred că n-avea nici măcar o umbră de bănuială că m-ar putea interesa în vreun fel, drept care nici nu s-a sinchisit de mine, când a trecut vâjâind în mare viteză, pe lângă mașina mea. Întreaga sa atenție era concentrată asupra drumului. Îl cunoșteam din vedere și îmi doream să nu-l fi cunoscut nicicând. Îmi complicase viața destul și așa, fără să mai aibă legături și cu Moira Chase. Era Vic Torenó.

Acum aveam suficiente lucruri la care să mă gândesc, în vreme ce așteptam să treacă minutele care mai rămăseseră până la ora douăsprezece și jumătate. Am slăbit frâna, am coborât de pe ridicătură către panglica de

beton și m-am îndreptat spre casa clientei mele. Era o casă cu o arhitectură aiurită, înconjurată în întregime de o verandă. Construită din lemn și piatră albă, de proveniență locală, clădirea avea un aspect solid și se vedea că este locuită. Prea multe locuri în zilele noastre dau impresia că ocupanții lor se află doar în trecere.

Am descins din mașină. De la o fereastră deschisă, o voce mi-a strigat:

— Salut!

Mi-am ridicat privirile și am văzut o fată aplecată peste pervaz, care mă cerceta cu interes.

Avea părul blond, strâns în coc. Evident, femeile Chase adorau cocurile. Obrazul acesteia era prelung și frumos cizelat. Poate nu era chiar ceea ce se cheamă o frumusețe, dar avea o-nfățișare atrăgătoare. Ochii căprui lăsau să se ghicească inteligența vie, care se ascundea în spatele frunții înalte, frumos bronzate. Aceasta trebuia să fie Ellen.

— Ai ceva de vânzare? m-a întrebat ea.

— Nu vând nimic. Am venit la doamna Chase.

— Un moment.

Și a dispărut. A reapărut după o clipă, trecând prin ușile de sticlă ale verandei. Purta un complé galben — sutien și șort. Sutienul era de fapt doar o batistă-nnodată și încă una de dimensiuni minuscule. Întregul ei trup se afla în perioada tranzitorie de la școlăriță la femeie. Un an încă și batistuța cea subțirică va fi insuficientă pentru a mai acoperi sânii tineri și jucăuși. Era încălțată cu sandale mexicane, împletite. Avea picioare lungi și subțiri, frumos desenate, acoperite cu același bronz cafeniu ca și restul corpului.

— Ești Ellen, am spus. Numele meu este Mark Preston.

— Te salut din nou, Mark Preston! A rostit cuvintele, rulându-le în jurul limbii. Îmi plăci. De unde știi cum mă cheamă?

— Mam... ei, doamna Chase mi-a vorbit despre tine.

— Moira? S-a uitat în spate pentru a fi sigură că nu ne ascultă nimeni. Ce ți-a spus Moira despre mine?

Tremura de curiozitate, asemenea unui cățeluș căruia i s-a spus ca-i o potaie de treabă.

— Ei, m-am prefăcut că-ncerc să-mi aduc aminte... să vedem... A spus că ești drăguță.

— Buuun. Și mai ce?

— A spus că te vei transforma într-o femeie grozav de atractivă.

— Chiar așa?

Era peste măsura de-ncântată. Și-a pus mâinile-n șold și a-nceput să se-nvâртеască-ncet și provocator. Când a revenit cu fața la mine, m-a întrebat.

— Ei, ce zici? A avut dreptate?

— A mai spus că ai șaptesprezece ani. Am rostit delicat: Și asta, Ellen, te distanțează enorm de un om de vârsta mea.

— Pfff! a pufnit ea. Ești demodat. Ia gândește-te, dac-ai pune mâna pe mine acum, ce răsplată ai căpăta peste vreo doi ani, când voi fi deja în floare!

Am chicotit:

— O asemenea fată va avea nevoie de mai mult exercițiu fizic, decât acela de a-mi împinge scaunul cu roțile... Totuși, nu mi-ai spus încă unde este doamna Chase.

— Lipsește câteva clipe. Mi-a spus să mă ocup eu de tine. N-ai vrea să stai jos?

S-a aruncat, fără pic de eleganță, într-un scaun de grădină. M-am așezat în fața ei și mi-am scos un pachet de țigări. Ellen a așteptat să-i ofer una și ei. Ei bine, nu i-am oferit.

— Ai știut deci de la bun început că nu vând nimic?

— Aș! Asta-i întrebarea pe care o pun tuturor. Unii se simt ofenșați. Mai ales dacă-s foarte bogați și importanți.

— De asta-s sigur.

Speram că nu se va porni brusc să mă interogheze despre scopul venirii mele aici. Avea un fel atât de franc de a se adresa cuiva, încât ideea de a-i turna un sac de minciuni îmi repugna.

— Ah, domnule Preston! Ce drăguț din partea dumneavoastră să treceți pe la noi!

Am sărit în picioare, deoarece, la o ușă mai îndepărtată, se ivise Moira Chase. Purta o rochie în alb și

negru, cu o croială extrem de simplă. Nu pare cine știe ce când o exprimi așa, dar să nu se uite, în interiorul acestei rochii, era Moira. Mi-a întins o mână rece și mi-a zâmbit. Dacă Ellen arătase până acum ca un copil, în fața acestei femei echilibrate și îngrijite, părea chiar un bebeluș.

— Bună ziua, doamnă Chase! Tocmai am făcut cunoștință cu Ellen.

— Văd. S-a întors către fiica sa vitrega: Ellen, de câte ori trebuie să-ți spun că ești cam bătrâioară pentru a țopăi astfel?

— Ufff! Ellen s-a așezat țeapănă și a pufnit: Uite-n ce lume trăim, Mark! Sunt prea bătrână pentru jumătate dintre lucrurile existente în viața aceasta și mult prea tânără pentru cealaltă jumătate! Mi-a făcut cu ochiul așa încât să fie cât se poate de vizibil pentru toată lumea. I-am răspuns în același fel, iar Moira n-a fost nicidecum sigură dacă treaba îi era pe plac sau ba.

— Și ce subiecte de conversație v-ați găsit amândoi? ne-a interogată ea.

— Ei, din cele obișnuite. Din jumătatea pentru care eu sunt prea tânără, a replicat Ellen. Nu trebuie să-ți faci griji, dragă, a continuat, deoarece pe fruntea Moirei apăruse o umbră ce aducea a-ncruntare. M-a făcut K.O. Nu m-ai făcut?

Fără doar și poate, iată o fată capabilă să mențină un ritm vioi al conversației.

— Ei, chiar K.O., nu, am răspuns eu. Mai degrabă un fel de reacție întârziată.

— K.O., a repetat ea, reîntorcându-se către Moira. Mi-a spus c-am să mă plictisesc să-i tot împing scaunul cu roțile. Știți ce, eu nu pot sta aici toată ziua, să schimb cu voi, bătrânii, vorbe de duh. Am o mulțime de lucruri de făcut.

A dispărut, trecând în zbor peste treptele albe de lemn.

— Deci, domnule Preston, îmi permiți să-ți ofer mai întâi ceva de băut?

— Mulțumesc, aș fi încântat dacă ar putea fi ceva foarte diluat și foarte rece.

Am urmat-o în casă. Înăuntru era răcoare. Am remarcat mobila scumpă, din aceea grea, care nu-și mai

găsește mulți cumpărători în zilele noastre... Întreaga încăpere mă făcea să simt incapacitatea timpului de a o marca în vreun fel. Exceptând câteva modernisme flagrante, cum ar fi telefonul de culoarea fildeşului și iluminatul electric, locul ar fi arătat aproximativ la fel cu șaptezeci de ani în urmă, când Moira și cu mine am fi tras cu puștile de la ferestre, în timpul vreunui festin organizat de Pieile Roșii.

Mi-a întins un pahar înalt, brumat.

— Încearcă asta.

Am încercat. Undeva, printre cubulețele de gheață și sucurile de fructe, era și ceva gin.

— Ce zici de Ellen?

Și-a depus trupul pe un scaun cu spătar înalt. Poza ei, așa cum arăta acum, trimisă unei reviste de specialitate și adresată altor scaune cu spătar înalt, ar primi un răspuns rapid.

— E un copil bun, îmi place. Sper totuși că nu umblă brambura, vorbind cu oricine așa cum a vorbit cu mine. Unii s-ar putea să nu priceapă că nu-i decât un joc.

Moira a dat din cap meditativ.

— Înțeleg perfect ce vrei să spui. Partea proastă însă este că nu-ntotdeauna sunt sigură că-i doar un joc... Vreau să zic... tinerii sunt atât de imprevizibili... Închipuiește-ți că cineva, un bărbat de pildă, ar lua de bune toate astea. Nu crezi că o combinație ca aceasta, de îndrăzneală și orgoliu, i-ar putea aduce veritabile necazuri?

Am ridicat din umeri.

— Tot ce se poate. Acum este aproape femeie. Nu prea văd prin ce mijloace vă imaginați c-o veți putea păzi mereu. Și știți ce, doamnă Chase? Ellen va trebui, oricum, să descopere cum este făcută lumea. Și nu de la dumneavoastră sau de la vreo prietenă, ci de la un bărbat.

Și-a apăsat cu iuteală palmele una de cealaltă. A fost o despărțire de calmul ei obișnuit, dar și-a revenit rapid.

— Asta ne aduce către motivul venirii duminică aici, nu-i așa?

Am pus paharul pe o măsuță joasă din lemn.

— Doamnă Chase, dacă vreți să reușim, va trebui să fim sinceri unul cu celălalt. Acum, după ce am văzut-o pe

Ellen și am vorbit cu ea, am căpătat o idee mai clară în ceea ce privește problema care vă preocupă pe dumneavoastră. Cu aspectul său fizic și cu personalitatea sa, Ellen constituie o sursă de neliniște pentru orice părinte. Dacă mai punem peste asta și banii, putem fi siguri că se va petrece ceva.

— Ceva de genul acestui om — Shubert? a-ntrebat ea încetinel.

— Da, ceva de genul acesta, am aprobat eu. Deși el nu pare a fi un individ chiar atât de rău.

— Te-ai întâlnit cu el? Suna de parcă ar fi fost surprinsă de asta.

— Aseară. I-am oferit ceva de băut și am avut o scurtă conversație amândoi.

Acum era total absorbită de relatarea mea.

— Ați conversat? Despre Ellen?

— Nu. Despre Tristano.

Moira Chase era dotată cu prea multă stăpânire de sine pentru a arăta mai mult decât o ușoară undă de mirare.

— Tristano? Mă tem că nu-nțeleg chiar totul. Acesta este un local?

— Nu, doamnă Chase, este un pianist. Cel mai bun. Despre el am vorbit cu Shubert.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Având în vedere ceea ce mă adusese acolo, adică ceea ce trebuie să fac pentru dumneata, m-am gândit că n-ar fi o idee rea, dacă i-aș face tipului o poză.

— O fotografie? De ce?

— Doamnă Chase, m-ați rugat să aflu istoria acestui bărbat. Asta înseamnă că trebuie să pun niște întrebări. De obicei, oamenii nu rețin numele, dar este suficient să le arăți un profil bine luat sau un bust prins de aproape și treaba e ca și făcută, i-am explicat eu cu răbdare.

— Oh, da, da, acum înțeleg. Și ați obținut ceva?

— Da, am căpătat ceva — o poză. Cineva a considerat însă că ideea mea n-a fost chiar atât de grozavă.

Am privit-o atent, pentru a surprinde orice semnșor care mi-ar putea indica faptul că ea auzise deja de treaba asta.

— Vrei să spui ca el a obiectat?

— Shubert? Nu. Nu Shubert. Altcineva.

Am rămas în expectativă.

— Domnule Preston, mă tem că nu-s prea pricepută la ghicitori. Ce-ncerci de fapt să-mi spui?

Moira încetase să mai fie foarte rezervată. Dadea impresia că, în ceea ce mă privește, devenisem prea dificil și nimeni nu trebuia să-i facă dificultăți văduvei lui F. Harper Chase.

— Bine, sa trec la povestea cu bataia. Aseara, când m-am întors acasă de la *Club Coastal*, am avut musafiri. Niște bărbați duri, amenințatori, nu v-ar fi plăcut absolut deloc. Mi-au spus că n-ar trebui să-mi bag nasul, unde nu-mi fierbe oala. Mi-au explicat asta cât se poate de clar și chiar s-au deranjat să-mi tragă și o bătaie zdravănă.

— O bătaie zdravănă?! a șoptit ca neîncrezătoare. Dar nu pot crede așa ceva! Pur și simplu, nu pot sa cred.

— Nu?

Mi-am descheiat rapid nasturii de sus ai cămășii. Apoi, îndreptându-mă către locul unde ședea ea, m-am aplecat și i-am arătat spinarea.

— Sunt acolo vreo două-trei locuri unde ar trebui să-mi închipui că m-am lovit singur, i-am spus.

— Oh! a lăsat ea să-i scape o exclamație ușoară. Sărmașă dumată spinare.

Apoi am simțit o foarte delicată atingere pe marginile unuia dintre punctele mele dureroase. Brusc, am avut impresia că durerea mi s-a mai dus puținel. Și-a plimbat degetele pe partea exterioară a rănilor, apăsând ușor pe ici, pe colo. La apăsare, am tresărit.

— Dar n-ai aplicat nici un tratament! Așteaptă doar un minut, și-ți aduc eu ceva.

Am clătinat din cap:

— Nu, mulțumesc. N-are rost. Nu prea mă dau eu în vânt după titireli d-astea femeiești. Am vrut doar să vedeți singură.

— Am văzut. Nu fi copil, domnule Preston! Contuziile acestea cer îngrijiri medicale. Ai uitat că eu sunt soră calificată?

Ceva din tonul glasului ei m-a dus departe de valea Californiei. Îmbrăcăminte în alb și negru a făcut-o brusc

să devină asexuată și rochia a-nceput să arate mai mult a șorț alb, bine scrobit. Moira Chase a devenit atât de impersonală, încât am început să simt izul antisepticelor. A părăsit camera și s-a-ntors extrem de repede, aducând cu ea o cutiuță albă.

— Așază-te acolo, mi-a ordonat ea, indicându-mi un scaun cu spătarul înalt. Și scoate-ți cămașa.

Nici nu mi-a trecut prin minte s-o contrazic. S-a apropiat și m-a cercetat minuțios.

— Aș vrea să mă ierți că nu te-am crezut, a rostit moale. Îmi pare rău. Pur și simplu, situația mi s-a părut a nu fi reală. Vreau să spun... astfel de lucruri...

— Știu. Este O.K., doamnă Chase. Despre așa ceva citești în ziare, auzi la radio, însă întotdeauna este vorba despre altcineva, niciodată despre tine, niciodată despre un cunoscut. Vă înțeleg perfect simțămintele.

— Mulțumesc.

După asta s-a pus pe treabă: a deschis cutia și a început să extragă de-acolo fel de fel de borcânașe și tubulețe. Pe-o bucățică de tifon alb a întins ceva dintr-un tub și a-nceput să mă ungă pe piele. Am simțit o imensă ușurare.

— Cred că asta te va ajuta puțin, a spus ea.

Am aprobat din cap. Nu era un timp propice conversațiilor. Tot ce-mi doream era să rămân așezat acolo pe vecie, iar ea să mă tot trateze cu gelul acela. Prea curând însă, mișcările magice s-au topit.

— Gata. Asta o să-ți fie de folos.

Cuprins de regrete, am întins mâna să-mi iau cămașa, dar ea și-a înălțat un deget:

— Doar peste câteva minute, domnule Preston. Lasă-i unguentului timp suficient pentru a se usca, altfel se va lua tot pe cămașă.

— Ah, da...

Acum, la încheierea capitolului cu „Doctorul Kildare“, m-am simțit dintr-o dată ridicol, stând așa, pe jumătate dezbrăcat, în aceeași încăpere cu o femeie frumoasă care mi se adresează cu „domnule Preston“.

— Ce te face să crezi că cei trei bărbați au vreo legătură cu fotografia lui Kent Shubert?

— După ce mi-au făcut asta, am arătat înspre umărul meu, s-au apucat să scotocească peste tot ca s-o găsească.

— Dar, desigur că dumneata te aflai în stare de inconștiență, de unde știi ce căutau ei? a protestat ea. Poate că n-a fost decât un act de tâlhărie.

— Aha! Doar că n-au luat nimic de la mine, nici măcar suta de dolari pe care o dețineam în momentul acela.

— Înțeleg.

Părea că reușisem, în sfârșit, s-o fac să se împace cu această idee.

Considerând c-am fost destul timp dezavantajat, stând așa, despuiat, am înșfăcat cămașa de pe marginea scaunului, mi-am aruncat-o pe mine și m-am încheiat în grabă. Expresia Moirei Chase era clar dezaprobatoare, dar la dracu' cu toate astea!

— Doamnă Chase, motivul pentru care am venit astăzi aici, a fost ca să văd în ce stadiu ne aflăm.

— Nu prea pot să urmăresc ideea dumatăle.

— Veți putea. Ieri ați venit la mine și m-ați angajat. Era vorba despre un bărbat care nu prea vă este pe plac și care umblă după fiica dumneavoastră vitregă. Vroiați să descopăr în legătură cu el ceva care să-l scoată din joc. M-am dus deci să cunosc băiatul și să-i fac o pozișoară. Imediat după asta, trei profesioniști pun mâna pe mine și mă fac miște-fărâmițe. De ce?

— Zău, domnule Preston, de unde să știu eu?! Pe obraji i-au apărut două pete intens colorate. În sfârșit, începeam să mă înțeleg cu Moira Chase.

— Nu știu de unde, ați putea să știți. Pentru asta mă aflu aici. Probabil vă închipuiți că, într-un caz ca acesta, așa ceva este perfect normal. Permiteți-mi să vă spun că greșiți. Nu mă plâng de zgârieturile acestea. Băieții aceia m-au rănit, dar o s-o scot eu la capăt. Oricum, pentru zgârieturi, o să vă încarc nota de plată. Când accept o treabă ca asta, mă aștept ca omul interesat să fie alături de mine. De ce nu? Observați însă că personajele acestea noi sunt în afara înțelegerii noastre. Ce-ar fi să-ncercați să fiți alături de mine, altfel, așa să-mi ajute Cel de Sus, renunț la acest caz.

— Pentru asta nu te condamn. Nu-ți pot cere să suferi atâta. De unde puteam să știu? Și-a ridicat ea umerii, într-un gest de neputință.

— Ați fi putut afla. Să zicem că l-ați fi putut întreba pe Toreno.

Culoarea i-a dispărut din obraji. Pe sub bronz, era palidă.

— Toreno?

— Aa-ha. Vic Toreno. Pe numele adevărat, Vittorio. E amic cu voi, nu-i așa?

— Cred c-ai mers prea departe. Ei, da, bine. Îl cunosc pe domnul Toreno. Dar este absolut imposibil ca acesta să aibă vreo legătură cu cele ce s-au petrecut în noaptea trecută, a rostit ea înțepată.

— Ei, aș! Principalul personaj de azi-noapte a fost un individ colorat, numit Wiener-Băiețelul. Lucrează pentru Toreno. La *Club Coastal*, unde cântă Shubert, și care-i proprietatea lui Toreno. Femeia care m-a vârat în afacerea asta, este una dintre prietenele lui Toreno. Cred că aveți dreptate, numele său abia dacă apare în toată povestea asta.

Pe chipul ei se înregistra o mare surprindere. A uitat chiar de faptul că prezența mea începuse să-o agaseze.

— Ești sigur de toate acestea? Vreau să spun că...

Expresia de pe fața mea a făcut-o să renunțe.

— Acum totul este la latitudinea dumitale, doamnă Chase. Dacă vrei să renunți, e O.K. O să-ți trimit factura, plus un adaos pentru bătaie. Dacă vrei să continui, e tot O.K., dar trebuie să mă accepți fără rezerve. Trebuie să-ți cunosc decizia. Deci, ce-ai ales?

— Bineînțeles că vreau să continui. În ceea ce mă privește, nimic nu s-a schimbat. Vreau ca bărbatul acela, Shubert, să nu se mai țină scări de Ellen. Nu există nici un motiv care să mă facă astăzi să am alte sentimente decât am avut ieri.

Am dat din cap. Acum eram mai puțin vulnerabil, decât fusesem cu zece minute înainte.

— Deci, să continui. Trebuie însă să vorbim despre Toreno. Ce relații sunt între dumneata și el?

— Sunt văduvă, domnule Preston. Și nu una dintre cele bătrâne. Am prieteni. Uneori îmi place să ies în lume.

Vic Toreno este unul dintre bărbații cu care mă întâlnesc în mod regulat.

— Dar nu-i chiar exact unul de calibrul dumitale, nu-i așa? Nu-mi imaginez că alți prieteni — cetățeni bine situați — îl pot considera ca pe un partener ideal pentru o partidă de bridge.

— Știu, este un jucător pasionat. Personal, nu consider jocurile de noroc o crimă reprobabilă, domnule Preston. Vic este-ntotdeauna atent și politicos, știe ce-i place unei femei. Vorbind despre cetățenii aceia bine situați, află că Vic este cu mult mai interesant decât majoritatea lor. Întrucât se pare că este nevoie să mă spovedesc dumitale, pot să-ți mai spun și că eu cred că este mult mai puțin incriminator să conduci un cazinou, decât să subtilizezi banii celor ce plătesc impozite, construind poduri și spitale de calitate inferioară, care se vor dărâma după doi ani de la ridicarea lor.

În glasul ei s-a strecurat o ușoară umbră de dispreț. De parcă ar fi jucat rolul de martor la o investigație efectuată de Senat. Vic Toreno era pentru Moira Chase mai mult decât un individ oarecare, dintr-o imensă grămadă de prieteni. Mi-a confirmat asta cu fiecă cuvânt rostit de ea.

— Dacă o să vrei, i-am spus, putem discuta despre asta altădată. Acum aș dori să aflu altceva. Care este legătura dintre Toreno și Kent Shubert?

A privit pe deasupra mea. Chipul îi era mai animat ca oricând. Era evident că, vorbind despre Toreno, discutăm despre ceva ce merită din plin să constituie subiectul unei conversații.

— Muzica. Vic este entuziasmat de muzica de jazz. A venit cu Shubert la club într-o seară, doar pentru ca eu să-l pot asculta cântând. Vic face adesea astfel de lucruri.

— La Club? am întrebat eu.

— Oh, nu-i vorba de *Club Coastal*. La *Alhambra*. Localul lui Vic. Shubert a venit și a cântat acolo. Apoi, altădată, a venit aici cu Vic. În felul acesta a ajuns el s-o cunoască pe Ellen.

— Înțeleg. Și știai că Toreno este proprietar la *Club Coastal*?

— Nu. Habar n-am avut până ce nu mi-ai spus-o dumneata acum. Nu c-ar exista vreun motiv pentru care el ar fi obligat să-mi vorbească despre afacerile lui. Știi, doar, eu nu-i sunt partener de afaceri, a subliniat ea.

— Nu, nu știu, doamnă Chase, i-am răspuns eu. Altceva am vrut să-ntreb. Bine, Shubert a cunoscut-o pe Ellen. Și-apoi?

— Au început să se-ntâlnească. Cred că mai întâi ideea i-a aparținut în exclusivitate lui Ellen. S-o fi dus cu vreun grup de prieteni acolo unde lucra el. Doar așa, să-l asculte cum cântă. Prietenii s-au dispersat încet-încet. A rămas numai Ellen.

— Doar că acum ideea nu-i mai aparține lui Ellen în exclusivitate, nu-i așa? am întrebat-o eu.

— Oh, nu! Bănuiesc că Shubert a auzit despre banii ei și a decis că este o legătură profitabilă.

— Tot ce se poate. Numai că acum el a-ndrăgit-o pe Ellen. Ceva destul de simplu pentru un bărbat, așa-i?

— Domnu! Preston, părerea dumitale despre motivele lui Shubert îmi este indiferentă. Eu vreau să scap de el!

Am ridicat o mână, pentru a o opri să treacă la jigniri personale:

— Bine, bine! Un lucru însă tot n-am aflat până acum: Dacă Toreno este cel care a adus aici băiatul, și dacă el este un prieten atât de apropiat dumitale, sunt convins că i-ai spus că nu ești de acord ca Shubert să se vadă cu Ellen. Toreno l-ar fi putut opri.

A făcut o mutrițăă! De fapt, a strâns doar din buze, dar la nivelul ei, aceasta era o mutriță.

— Vezi, asta este ceea ce mă intrigă. I-am spus-o lui Vic cu mai multe ocazii, dar el n-a făcut decât să râdă de mine. Mi-a zis că n-am nici un motiv de-ngrijorare. Bătrânul Kent este un băiat de treabă, inofensiv ca o păsărică. M-a asigurat de fiecare dată că nu-i va face nici un rău lui Ellen.

— Dar dumneata nu ești de acord cu asta, nu-i așa?

— Nu.

A ridicat capacul unei cutii din lemn negru și mi-a întins-o. Interiorul ei era împărțit în două compartimente. Țigările din stânga erau turcești, cele din dreapta —

Virginia. Am avut grijă s-o iau spre dreapta. Apoi am aprins bricheta în beneficiul ei și am observat din nou cât de inconfortabil își ține țigara. Evident, marca turcească îi era destinată în exclusivitate.

— Mulțumesc. A aruncat fumul parfumat în sus, iar acesta a rămas suspendat deasupra capului ei, asemenea unei aure cenușii. Nu, nu-s de acord. Domnule Preston, eu n-am fost bogată dintotdeauna. Înainte de a mă căsători, am lucrat destul de mult și am cunoscut bărbați de toate soiurile. În ceea ce privește bărbații, fetele își dezvoltă un al șaselea simț. Întâmplarea îți scoate în față și pe câte unul care nu-i chiar așa cum ar trebui să fie. Nu-i vorba de ceva ce poate fi definit clar, doar un simțământ, dar înveți să te-ncrezi în el. Și Kent Shubert produce tocmai un asemenea efect asupra mea.

— Însă nu și asupra lui Ellen, am remarcat eu.

— Adevărat. Dar Ellen nu-i decât un copil. Peste câțiva ani va fi în stare și ea să-și descopere Kent Shubertii ei. O să am eu grijă ca învățăturile acestea să nu-i parvină prea târziu. Deci, așa stau lucrurile acum, domnule Preston.

— Ei, asta-i problema dumitale. Eu o voi rezolva așa cum vei dori, i-am răspuns. În legătură cu Toreno. Desigur, unui om care face lucruri extraordinare, doar pentru a-ți fi pe plac, n-ar trebui, în mod normal, să i se pară extrem de complicat să-l îndepărteze pe Shubert de fiica dumitale.

— Bineînțeles, așa am gândit și eu. Dar n-a vrut s-o facă. Iar eu n-am vrut să insist prea mult deoarece, domnule Preston — a clipit repede de câteva ori — alt lucru pe care l-am descoperit cu ani în urmă este că, dacă-ți petreci prea multă vreme, criticându-ți prietenul, foarte curând te trezești că nu mai ai prieten.

Ceea ce era cât se poate de adevărat.

— Deci, asta-i povestea? Păcat că nu mi-ai spus încă de ieri despre dumneata și despre Toreno, am remarcat eu.

— Regret. N-am crezut c-ar putea fi ceva care să te privească direct.

N-a vrut să fie dură. A fost doar o remarcă.

— Și încă în ce măsură... Vezi incidentul de aseară, i-am adus eu aminte.

— Daa... a rostit ea incolor. Îmi pare rău.

M-am ridicat de pe scaun.

— Dacă se mai ivește ceva, te găsesc aici oricând? am întrebat.

— În marea majoritate a timpului aici se află cineva care să-ți spună unde pot fi găsită.

M-a însoțit către ușile de sticlă prin care ieșise Ellen ceva mai devreme. Există încă o chestiune de discutat și-mi storceam creierii să găsesc modul cel mai potrivit de a o introduce în conversația noastră.

— Doamnă Chase, nu sunt aici pentru a-ți îndepărta amicii. Vezi însă că subiectul pe care-l am în cercetare se leagă de Toreno la fiecare pas. Poate — am continuat eu cu iuțală, deoarece părea că intenționează să mă-ntrerupă — poate că nu-i vorba de el personal. N-am nici un motiv să-i exclud pe cei din sistemul lui de organizare, pe cei apropiați de el. Avem însă un singur mijloc de a-i opri pe aceștia să fie atât de bine informați.

— Vrei să nu-i spun nimic lui Vic. Da, cred că este o precauție normală. Mai ales dacă ținem cont de cele întâmplate.

A primit-o bine. Asentimentul ei n-avea nici o urmă de ranchiună. În prezența afacerilor, se excludeau toate celelalte. Chiar și un prieten ca Toreno.

Ellen Chase nu s-a mai arătat până ce am ajuns eu la mașină și am pornit motorul.

În drumul de-ntoarcere spre oraș, m-am oprit la un local de pe marginea șoselei; venise timpul necesar înghițirii unui sandvici și a unei sticle de coca. În vreme ce-naintam către Monkton City, am simțit crescând în mine un sentiment delicios — acela generat de-o reîntâlnire cu Băiețelul Wiener.

CAPITOLUL 4

Chaucer Avenue este unul dintre noile trasee, răsărite acolo unde altădată era periferia oraşului. Larg şi drept, este tipic pentru felul în care s-a dezvoltat această parte a burgului, în urma boom-ului creat de construirea uzinei de armament... De-a lungul întregului drum, sunt plantaţi copaci, cu o distanţă de câte douăzeci de yarzi între ei şi se-nalţă clădiri care, deşi noi, nu sunt chiar atât de forţat diferite de cele ce existau deja în zonă, încât să constituie o ofensă pentru ele.

Ferndale Apartments este un bloc de opt etaje, cu apartamente de câte două sau trei camere, la preţuri medii. Majoritatea locuitorilor sunt oameni cu moderate succese în afaceri, de tipul celor cu două grade sub şef. Un loc liniştit şi respectabil, situat dincolo de şosea, cu oarecare pretenţii, după cum încearcă să-l definească grădiniţa de flori, aşternută de-a lungul întregii faţade. Evident, Toreno ţinea ca băieţii săi să dispună de adrese de calitate bună. Dacă Charlie Surprise a fost bine informat asupra lui Wiener-Băieţelul, atunci acesta începuse prin a se-nvârti prin fel de fel de cercuri până să ajungă la culmile prezentului. Apartamentul patrusprezece se afla la etajul doi. Am apăsat pe butonul soneriei şi am aşteptat. Dincolo de uşă s-a produs o oarecare moşmondeală, dar n-a venit nici un răspuns. Am mai pus niţel clopoţelul la treabă. În sfârşit, un glas a rostit:

— Ce s-a întâmplat?

Era exact glasul de care aveam nevoie — acela al unui mardeiaş umflat, îmbrăcat într-un costum de două sute de dolari.

— Western Union — poșta! am răspuns eu, cu un slab tremolo.

Din partea interioară a ușii s-a auzit scrâșnetul unui zăvor tras. Ușa s-a deschis, lăsând să apară în fața ochilor mei, figura masivă a lui Wiener-Băiețelul. Privirea sa a rămas lipită de ciocul 38-ului meu — *Police Special*, în timp ce chipul său a prins culoarea moletierelor.

— Retrage-te ușurel, Wiener, i-ai spus. Avem ceva de discutat.

Pupilele sale s-au pironit pe armă. S-a dat înapoi cu pași lenți, iar eu l-am urmat în același ritm încetinit. Cu un tip atât de operativ ca acesta, n-aveam de gând să risc, apropiindu-mă prea mult și dându-i astfel ocazia să pună laba pe revolverul meu. Mi-am ținut deci pistolul cât mai aproape de mine, urmărindu-l pe individ cu ochii, în scopul de a-i surprinde orice expresie spontană care mi-ar fi putut semnala vreo tentativă de a întreprinde ceva.

Mai târziu, de câte ori mi-au revenit în minte cele întâmplate atunci, mi-am tot spus că în aranjamentul respectiv ceva n-a fost în regulă, sau că eu n-am reușit să remarc un amănunt care mi-ar fi atras atenția că nu toate erau cum ar fi trebuit să fie. Tot ce pot să jur este că-n prima secundă țineam arma în mână, îndreptată asupra lui Wiener-Băiețelul, iar în secunda următoare, am fost pocnit vârtos în ceafă cu o forță teribilă, în timp ce preșul cu model chinezesc s-a înălțat de la podea pentru a se opri în obrazul meu. Nu mi-am pierdut complet cunoștința. Am simțit cum niște mâini m-au apucat de subțiori și am fost târât în altă încăpere. Ușa s-a închis și am rămas singur. Am zăcut acolo, blestemându-mi nechibzuința de a lăsa necontrolat dosul ușii. Din camera vecină se auzeau voci înăbușite. Îmi bubuia capul prea tare pentru a mai fi în stare să dau vreun sens sunetelor exterioare. Mă aflu în dormitor. M-am agățat de un scaun care mi s-a părut a fi suficient de solid și m-am ridicat cu chiu cu vai în picioare. Individul care m-a lovit trebuie să fi fost novice în domeniul acesta. Nu m-a atins exact unde trebuia, altfel aș mai fi stat și acum întins lat pe podea. Tocmai îmi cântăream șansele de a o lua la sănătoasa pe fereastră, când alături au izbucnit tunetele și trăsnetele. După încă vreo două împușcături, s-a stins și ultimul ecou și s-a așternut tăcerea. Sprijinit de peretele de lângă ușă,

așteptam să vină și rândul meu. Am apăsât pe clanță după aproximativ un minut și am remarcat că nu s-au ostenit nici măcar să mă-ncuie. Încet, foarte-ncet, am întredeschis puținel ușa dormitorului. Cea de la intrarea în apartament era dată de perete. Am pășit în camera de zi. Din dreapta mea a răsunat un horcăit groaznic. M-am întors la țanc, pentru a vedea cum Băiețelul se-nalță băț, din fotoliu. În încercarea sa disperată de a se ridica în două picioare, Wiener își încheștase ambele mâini pe brațele fotoliului. Efortul îi contorsionase chipul, iar gâtulejul său emitea continuu o hârâială șuierată. Cămașa albă arăta oribil peste pieptul în care trei gloanțe sfâșiaseră totul, croindu-și drum în interiorul trupului. Din gură, ieșea bolborosind o spumă roșie. Viața îl părăsea cu repeziciune, dar el dădea dovadă de o impresionantă forță. A reușit chiar, nu știu cum, să se și ridice. Cred însă că nu mai era în stare să mă și vadă, ochii îi muriseră deja.

Și-a fluturat deodată brațul drept, într-o încercare finală de a respinge ideea că așa ceva i s-ar putea întâmpla tocmai lui. După asta, și-a împins înainte piciorul stâng, pregătindu-se, parcă să traverseze camera. Schimbarea de echilibru, însă, a depășit posibilitățile sale, forțele slăbindu-i din ce în ce mai mult. În momentul în care piciorul a părăsit podeaua, masa sa apreciabilă s-a balansat spre înainte și el s-a întins pe jos cât era de lung. În cădere, a atins o măsuță de cristal, iar sunetul strident al acesteia m-a făcut să sar ca ars.

Știam că trebuie să părăsesc locul ăsta cu toată viteza, dar, în clipa aceea am zărit 38-ul zăcând lângă ușa de la intrare. Clătinându-mă, m-am îndreptat într-acolo și m-am aplecat să-l ridic. Am detectat un miros înțepăcios și usturător și o senzație neplăcută a prins să-mi pâlpaie în adâncul stomacului. Am desfăcut magazia pistolului — lipseau trei gloanțe.

— Aruncă-l sau trag!

Nu glumea. Am aruncat arma și m-am întors către voce. Aparținea unui polițist de stradă, îmbrăcat în uniformă kaki, de vară, a Poliției din Monkton City. Arunca săgeți sfichiuitoare prin deschizătura îngustă a ochilor săi, în timp ce stătea acolo, în cadrul ușii, cu revolverul negru-albăstrui ațintit în direcția mea.

— Bine, acum întoarce-te cu fața la perete!

Cunoșteam obiceiurile. M-am rasucit cu brațele deasupra capului și mi-am lipit palmele de zid. Mâna s-a plimbat iute peste trupul meu.

— N-ai ce să mai găsești, i-am spus eu.

— Taci din gură! Așează-te acolo!

Mi-a indicat scaunul din colțul camerei. În apropierea acestuia nu se afla nimic care să poată fi apucat și azvârlit și nici o fereastră prin care să mă fi putut arunca eu însumi. Băiatul fusese grozav de atent la lecții. M-am dus într-acolo și m-am așezat.

— O.K., a-nucuiințat el cu capul. Cine ești dumneata?

I-am spus cine sunt.

— Și individul?

A arătat spre grămada de carne, care fusese cândva Băiețelul Wiener.

— Îl cheamă Wiener.

— Ahaaaaaa! Și de ce l-ai omorât?

— Nu eu l-am omorât, am rostit ostenit; capul continua să-mi plesnească de durere.

Vocea lui a devenit și mai puțin prietenoasă, dacă așa ceva mai era posibil.

— Uite ce-i, Preston, când am chef de glume, mă uit la televizor. De ce l-ai omorât?

Brusc, am simțit că mi se face lehamite de toate... Începând cu cei care m-au pocnit în cap și m-au împins de colo-colo. Eram pornit împotriva întregii lumi. Tot ce-mi doream, era să mă târăsc undeva, într-o văgăună și să dorm vreo zece ani de-acum încolo.

— Uite ce, domnule ofițer, eu știu cât de încântat ești acum. Ai pus laba pe un criminal periculos, practic, chiar în momentul săvârșirii faptei și tot tacâmul, dar acum lasă-mă-n pace, da? Du-te și mângălește câteva bilete de parcare.

— Ascultă, tu...

A făcut un pas înainte, după care s-a oprit, controlându-se. Peste buzele strânse a prins să-i fluture un surâs amenințător.

— Sunt sigur c-or să aibă ei grijă de tine acolo, gură bogată! Vreo două-trei ore după aceea, n-o să mai fii în stare să arăți lumii cât de mare ești.

— Grozav! Ce-ar fi dac-ai telefona chiar acum la Secția de detectivi? Asta-i o treabă care-i privește pe ei.

— I-a chemat deja colegul meu. Ai să vezi, ăia nu-s așa de delicați ca mine. Știi ce, recunoaște tu tot în chiar clipa aceasta și rezolvăm cazul în sectorul nostru. Tipii ăia de la Criminală devin uneori teribil de afurișiți.

Era ceva nou pentru mine.

— Nu știi dacă Rourke e de serviciu? m-am interesat eu.

— Capitanul Rourke? Îl cunoști? Îi cam pierise siguranța.

— Mai bine decât tine. Nu-i căpitan. E locotenent. Are doar titlul de Căpitan al Secției de detectivi, dar gradul său este de locotenent. La Secția Criminală, adică de criminalistică, ștutul de plată al orașului Monkton nu ajunge până la rangul de căpitan. După ce-o să mai slujești o vreme forțele polițienești, ai să-nveți și amănuntele astea.

— Ce? Chiar așa? Îl făcusem praf. Întrucât nu i-am răspuns, a continuat: Și-acum, despre el, despre Wiener asta... Zici că nu tu ai făcut-o?

— Ți-o spun și ție, dar aș prefera să i-o spun lui Rourke. O fi de serviciu?

Și-a consultat ceasul de la mână.

— Îhî... Cred că da. Azi e de la două, până la miezul nopții.

M-am simțit ușurat. John Rourke era o veche cunoștință de-a mea. Nu folosesc cuvântul prieten, deoarece unul dintre adevărurile vieții este că un detectiv particular nu poate nicicând să-i fie prieten real unui ofițer de poliție în exercițiu. Sunt prea multe puncte în care opiniile și loialitatea lor intră în conflict. De-ar fi fost însă posibil, eu și Rourke am fi devenit prieteni. Lui n-o sa-i placă aranjamentul și o să-mi frece zdravăn ridichea pentru asta, dar cel puțin n-o să mă bage la zdup doar pentru motivul că dețin un permis de detectiv particular. Cunosc însă vreo doi-trei care-ar face-o.

A mai venit un polițist de stradă. Acesta s-apropia de vârsta de pensionare și a rămas complet impasibil în fața cadavrului lui Wiener. După asta, și-a întors privirea către colegul său, care arborase o expresie cât se poate de degajată.

— Trebuie să apară și cei de la Criminală, a rostit noul venit cu o voce plictisită. Asta ți-a făcut ceva necazuri, Hansen?

— Nooo. Din negația fermă, reieșea clar că cel ce mă capturase n-avea deloc de gând să renunțe la pozițiile cucerite. El era „băiatul mereu la post“ și nici un huligan sau bandit țacănit nu va căpăta ceva în plus de la el.

Noul sosit n-arăta c-ar fi fost cumva impresionat. Treizeci de ani de cadavre și pistoale l-au deprins cu astfel de situații. Cum l-au deprins și cu polițiști de strada tineri și isteți nevoie mare.

— Cum te cheamă? Mie mi se adresase acum.

— Preston. Mark Preston.

— Ești cumva rănit, Preston?

Până s-apuc eu să dau vreun raspuns, s-a băgat Hansen în vorbă.

— Nu, Ed, nu-i rănit.

Cel mai în vârstă s-a întors către el:

— L-ai examinat, nu-i așa?

— Examinat? Nu, n-a fost necesar. Am vorbit cu tipul. Nu-i rănit.

— Ai vorbit deci cu el? glasul era încărcat cu ironie. Cred că asemenea grad de calificare îi este suficient unuia din Alaska. Eu am conversat cu Timmy Regan un ceas, după ce l-am înghesuit pe taraba aia. Dacă vrei să rămâi ca mine, polițist de strada pentru toată viața, lasă-l pe unul arestat de tine să pățească același lucru. Ești rănit, Preston?

— Doar câteva zgârieturi, i-am spus, dar îți mulțumesc că te-ai gândit la asta.

A clătinat scurt din cap. Hansen, prins că-și neglijase una dintre îndatoriri, se cam dezumflase. Necazul cu sticleții ăștia „teoreticieni“, este că unicul loc unde-i poți lovi, ca să-i și doară, este la regulament. A spus:

— Și chiar așa a fost cu Regan ăla?

— Chiar așa. L-au dat o gaură în burtă cu un șiş. A știut că noi suntem prin apropiere, așa că și-a îndesat niște cârpe în rană și a-ncercat s-ajungă la frontieră.

Exact de amintirile acestea aveam eu nevoie acum, ca să-mi treacă timpul mai ușor. Au mai zburat astfel vreo două-trei minute fără ca vreunul dintre noi să mai scoată vreo vorbuliță. Apoi au venit cei de la Cartierul General al Poliției. Nici unul n-a catadicsit să-mi dea cea mai mică atenție. Încăperea s-a umplut de oameni — care s-au pus să măsoare toate cele, să acopere cu praf suprafețele plane,

pentru descoperirea amprentelor — și de flash-uri scânteind precum aureolele sfinților.

Medicul legist al poliției, alături de un altul, necunoscut, a-ngeuncheat lângă trupul lui Wiener. Totul arăta ca un veritabil haos, o formă specială de haos, care nu-mi era străină. Fiecare om de-aici știe exact ce are de făcut și o face cu măiestrie de expert. Când își vor uni informațiile, ofițerul care investighează cazul va afla o mulțime de lucruri interesante. Iar ultimul sosit a fost tocmai acest ofițer. Am observat cum Hansen își aranjează chipiul și, imediat după asta, a intrat John Rourke. Și-a făcut ochii roată, măturând cu privirea întreaga încăpere, până-n cele mai ascunse colțișoare. Când au ajuns la mine, ochii i s-au îngustat puțin:

— Preston? Ce-i cu el aici?

Hansen s-a prezentat dinaintea lui, aratând ca un soldat dintr-o formație de marș:

— Hansen, sir, mașina de patrulare numărul doisprezece, cvartalul patru. Am găsit acest om la locul crimei și l-am reținut pentru anchetă.

Rourke a ascultat cu mare atenție raportul obișnuit al lui Hansen despre cum a primit el o chemare de urgență și tot tacâmul. Când acesta a terminat, Rourke a spus:

— Mulțumesc. Aș dori să mai rămâi pe-aici vreo câteva minute. S-ar putea să mai am nevoie de dumneata.

După expresia arborată de Hansen, era clar că el considera că merită mai mult decât niște simple mulțumiri. Părea că nimeni nu era capabil să realizeze ce mare erou este el. Chiar în acel moment a reintrat în cameră și colegul său.

— Ed, Ed Caine, a rostit Rourke, tot chipul său luminându-se de la un zâmbet larg.

Jumătate dintre cei prezenți acolo și-au întrerupt activitatea pentru a arunca o privire omului care-l făcuse pe John Rourke să zâmbească.

A surâs și Caine, apucând mâna ce-i fusese întinsă.

— Hallo, locotenente! Nu ne-am mai văzut de-un car de ani!

— Așa-i, cred c-au trecut vreo trei anișori de la ultima noastră întâlnire, nu?

— Apropo, ce mai fac Alice și fetele?

— Bine, foarte bine. Sper că și Mollie tot așa, nu?

— Zilele astea a cam avut probleme cu spatele, dar, în general, e O.K.

În timpul convorbirii dintre cei doi, Hansen a rămas ținut pe loc de uimire; nu știa că ei au recrutat împreună pe la-nceputul anilor treizeci. Nici eu nu-l mai văzusem pe Ed Caine până atunci și nu am realizat cine este, decât în clipa în care Rourke i-a rostit numele. Anii treizeci au fost destul de zgomotoși pentru tinerii ofițeri de poliție, iar aceștia doi au căpătat o veritabilă faimă în vremea aceea.

Tocmai mă gândeam că Rourke nu se va apropia de mine până ce nu va conversa cu fiecare cetățean din oraș când, în sfârșit, a pornit către locul unde mă aflam. Punctând cu vârful degetului mare ușa de la dormitor, mi-a spus:

— Vom sta de vorbă acolo.

L-am urmat. Odată intrați, s-a așezat pe pat și și-a extras din buzunar unul dintre micuțele sale trabucuri spaniole, atât de poluante.

— Închide ușa și găsește-ți un loc, mi-a spus.

Am închis ușa și m-am așezat exact pe scaunul folosit de mine ceva mai devreme pentru a mă înălța în picioare. Rourke a scăpărat un chibrit de unghia degetului mare. Printre dinți i-a ieșit o volbură de fum galben și usturător, care a-nceput să i se ncolăcească împrejur. Și-a rotit ochii, în căutarea unui locșor în care să-și parcheze chibritul, hotărându-se pentru un coșuleț de gunoi din carton, aflat în vecinătatea patului.

— Ascultă, Preston, ce-i cu toată aiureala asta?

Nu se uita la mine, dar asta nu-nseamnă c-ar fi putut să-i scape chiar și cea mai mică schimbare intervenită în expresia chipului meu.

— Mă aflu în stare de arest? l-am întrebat.

Și-a scos trabucul din gură și s-a pornit să-l studieze meditativ. Când a-nceput să vorbească, vocea îi era de catifea. De o moliciune periculoasă.

— Preston, azi-noapte aici, în partea de nord a orașului, s-a aprins un foculeț. Au pierit trei oameni. Băieții de la laborator susțin c-ar fi vorba de un incendiu premeditat. Asta se numește omucidere. Trei omoruri. Acum se pare că ne-am mai pricopsit cu unul. Și-a mișcat scurt degetele și o ceață de scrum cenușiu, întunecat, a zburat de la trabuc și a aterizat pe podea. De ieri, de la

ora două, după amiază, am lipsit de la locul de muncă exact o oră. Cât să-mi iau micul dejun și să mă bărbieresc. Pe biroul meu, trei crime nerezolvate. Nu mai am nevoie de încă un caz. Dar sunt ofițer de serviciu, deci tot mie-mi revine și asta. La fel și tu. Așa c-aș putea să te bag la zdup și să mă ocup de anchetarea ta vreo săptămână. Nu vreau să fac asta. Ca de obicei, tu vei avea o povestioară de-nsăilat. Deși nu mă-ncântă perspectiva, trebuie s-o ascult. După cum ți-am spus, nu vreau să toc banii contribuabililor ca să te hrănesc pe tine, dar dacă tot te-ai vârât în mocirla asta, ajută-mă în așa fel, încât să nu fiu nevoit să-ți pomenesc numele nici măcar în treacăt până miercurea viitoare. Ce-i cu toată târăsenia -asta?

Vorbea pe bune. Mai fusesem eu închis și altădată pentru mai puține motive decât avea Rourke acum.

— N-ar prea fi cine știe ce de povestit, am început eu. Nici măcar nu-l cunosc pe Wiener ăsta. Aseară, când am ieșit...

— Să te duci, unde?

— Doar așa, prin împrejurimi, ceva de băut pe ici, pe colo, știi cum e. Purtat de val...

— Nu, nu știu cum e. Purtat de val, încotro?

Am menționat câteva localuri. Din cele cu dever mare, unde consumatorii se schimbă din cinci în cinci minute, unde un chip nou poate sa treacă cu totul neobservat. El și-a ridicat o mână:

— Te-ai lăsat, deci, purtat de val... Și apoi?

— Am pornit înapoi destul de devreme, către locuința mea... M-am gândit că poate reușesc să dorm mai bine în noaptea aia. Unde locuiesc eu, mașinile se garează la subsolul clădirii. M-am gândit ca, înainte de a urca la mine, să fac un ocol până la ușa de la intrare, să schimb vreo două vorbe cu portarul de noapte. Și-n momentul acela, am fost atacat...

— Atacat?

Și-a ridicat o sprânceană și a-nceput să mă studieze atent. Am răs:

— Ei, nimic la vedere. Băieții au practică serioasă. Totul se face ascuns de ochii marelui public.

— Oferă-mi statutul de invitat privilegiat: arată-mi câteva locuri inaccesibile marelui public.

Am repetat acțiunea de scoatere a cămășii și m-am ridicat în picioare, pentru ca el să-mi poată vedea noile ornamente dorsale. Rourke a mormăit:

— Foarte drăguț. Deci, ai fost atacat. Din ce motiv a fost declanșată acțiunea?

— Bănuiesc că doar jaful. Mai întâi, individul ăsta burduhănos mi s-a proțăpît dinainte; apoi, ceilalți doi s-au pornit să mă lucreze pe la spate. Nu le-a trebuit prea mult timp. Următorul lucru de care-mi amintesc, a fost miezul de noapte. Aveam două cucuie-n plus și o sută șaisprezece dolari în minus.

— Și imediat ai chemat poliția, nu?

Știa el foarte bine că n-am chemat nici o poliție, că, în asemenea circumstanțe, n-o voi face niciodată.

— Nu, n-am vrut să deranjez poliția pentru un mărunț caz de tâlhărie. Mi-am închipuit c-aș putea să-l rezolv eu singur.

S-a înveselit brusc:

— Bravo, bravo! Acum începem să ne mai luminăm și noi. L-ai recunoscut pe Wiener în personajul cel gras, ai venit să-l vizitezi în după amiaza asta și l-ai găurit în câteva locuri. Grozav! Vrei să-ți chem avocatul?

M-am străduit să-mi suprim un zâmbet:

— Ei, bine, nu. Nici chiar așa. Vezi, lucrurile nu s-au petrecut exact așa cum ți le-ai imaginat tu.

A țâțâit, cu limba presată pe dinți.

— Dragule, dragule. Ce păcat! Oricum, aștept să-mi mai oferi câteva detalii.

— Ascultă, pe grăsan nu l-am cunoscut dinainte, dar l-am reperat conform uzanțelor. M-am interesat azi dimineață pe ici pe colo, dacă există cineva care să știe de vreun individ care să corespundă descrierii mele.

— Și-a apărut Wiener?

— Exact.

Am continuat să relatez cele petrecute din momentul sosirii mele la Ferndale Apartments. Rourke pufăia furios din trabuc în timp ce-i mesteca viguros celălalt capăt. Spre sfârșitul povestirii mele, acesta arăta ca o zdreanță prăpădită.

— Și vrei ca eu să-ți accept astea, Preston? a rostit el, când am terminat.

— Așa s-au petrecut lucrurile, locotenente, am răspuns eu.

— Ai ceva împotriva unei întrebări suplimentare? A continuat, fără să mai aștepte obiecțiile mele: tipul care și-a imaginat că tâlharul de azi noapte a fost Wiener, avea vreo idee cam pe unde era înșurubat acesta?

— Mi-a spus că-i poreclit „Băiețelul“. Îi făcea unele mici servicii lui Torenó.

— Lui Torenó? Mici servicii? a rostit Rourke rar. Ar trebui să-ți găsești alte surse de informare, Preston. Auzi la el, mici servicii! Wiener trăia în buzunarul lui Torenó. Uită-te la apartamentul ăsta. Ai idee cu cât se-nchiriază?

Am dat din cap, iar el a continuat:

— Să-ți spun eu atunci. Este vorba de două sute zece dolari pe lună. Destul de piperat pentru un tip care trăiește din mici servicii ocazionale, tâlhărind oamenii pe alei dosnice, nu crezi?

— Nu m-am gândit la asta, i-am răspuns.

— Păi, să te cam gândești. Și mai meditează și la asta: conform informațiilor mele, care-mi place să cred că-s mai corecte decât ale tale, Wiener ăsta primea cam cinci bătrâne pe săptămână pentru „micile servicii“ făcute lui Torenó. Consideri absolut normal ca un individ ca acesta să-și riște libertatea pentru a șterpeli câteva boabe-n plus de la bețivi?

N-am spus nimic. Povestea mea, așa slăbuță cum era ea, avea un avantaj superb: puteam dovedi aproape în întregime cele relatate de mine, exceptând cele ce se petrecuseră în apartamentul lui Wiener, după sosirea mea aici. Iar Rourke mă cunoștea destul de bine, pentru a ști că o asemenea faptă nu era genul meu.

— Mai ai ceva de spus, Preston?

Era de datoria lui să-ntrebe, așa că a-ntrebat. Dar știa că nu aveam de gând să mai spun ceva.

— Înțeleg că n-arată cine știe ce, dar acesta este purul adevăr.

— Aha...

Rourke s-a dezlipit de pat și, adâncit în gânduri, s-a pornit să rătăcească prin cameră. M-am abținut de la orice acțiune care ar fi putut să-l disturbe. Dată fiind actuala sa stare de spirit, nu scăpasem încă de tot de riscul arestării pentru suspectarea de a fi săvârșit un omor.

— Ascultă, Preston. Dacă-ș spune că m-ai încântat cu povestea ta, aș minți. Știu că este perfect verificabilă, dar nu-mi place. Aici mai este ceva, ceva la care încă n-am reușit s-ajungem. Sunt polițist activ de treizeci de ani și-ntr-atâta amar de vreme începi să-nveți câte ceva despre oameni. Dacă pe-aici s-ar mai afla vreă armă, sau dacă Wiener ar avea măcar un cuțit, atunci aș fi spus că tu ești cel ce l-ai ucis. Și chiar în acest moment ți-aș remite un bilet fără-ntoarcere, către camera de gazare. Dar, în prostia mea, sunt convins că tu n-ai fi fost în stare să-l omori așa, cu sânge rece. O să-ți dau drumul. Poate că-s prea bătrân pentru treaba asta. Ar cam trebui să ies la pensie. Ofițerul de serviciu găsește un mort la un minut de la săvârșirea omorului. Și mai dă și de un al doilea bărbat, cu arma crimei în mână. Iar eu îl eliberez pe acest al doilea. Nu-mi mulțumi, mi-a retezat-o el chiar în clipa în care m-am pornit să spun și eu ceva. Nu-mi mulțumi. Mulțumește-ți ție însuși pentru felul în care ai colaborat cu noi în trecut!

M-am îndreptat către ușă.

— Ei, Preston! M-am oprit. Dacă-uzi ceva în legătură cu asta, care mă poate interesa și pe mine, îmi cunoști numărul de telefon.

— Am luat notă, am spus.

Am trecut pe lângă băieții de la secția de Detectivi, care continuau să fie ocupați cu diversele lor instrumente. Hansen și Caine stăteau în picioare, chiar lângă ușa de intrare și sporovăiau între ei. Când m-a văzut că-s gata s-o iau din loc, Hansen și-a întins o mână, încercând să mă oprească. Caine i-a spus:

— Las-o baltă! Tipul ăsta nu-i pentru parohia noastră. Sper să ne revedem, Preston.

— Și eu. Dar într-alte circumstanțe. *Bye, bye*, băieți!

Odată ajuns afară, am observat cu uimire că nimic nu se schimbase. La bordura trotuarului erau aliniate patru mașini de-ale poliției, dar în afara celei ce aparținea echipajului de patrulare, nici una nu arbora vreă etichetă specială. Pe cealaltă parte a străzii, o femeie își pusese canişul în mișcare. A mai trecut și un puști pe bicicletă, având mâinile înfipte adânc în buzunare, care-și ghida mașinăria cu genunchii. Nimic de pe Chauser Avenue nu arăta că un individ gras și mușchiulos, numit Wiener

Băiețelul, a fost găurit mortal de un glonte, în miezul acestei zile pașnice.

M-am dus la biroul meu. Miss Digby m-a întâmpinat țeapănă și demnă.

— Dă-mi un răgaz să-mi trag sufletul, Miss Digby. Întârzierea mea se datorează faptului c-am fost suspectat de a fi comis un omor de gradul unu.

Ceea ce era perfect adevărat.

— Oh, și cine a fost ucis, domnule Preston?

Tonul ei arăta cât de nerăbdătoare era s-o afle.

— Un barbat foarte gras, numit Wiener. Cu propria mea armă. Îmi dai, te rog, cheile?

Mi-a întins cheile peste birou și am pătruns în camera mea de lucru. Unul dintre dulapurile cu dosare are sertarul de jos întotdeauna încuiat. Am ales cheia de care aveam nevoie, am vârât-o în broască și am tras sertarul afară. În interior se afla un revolver *38 Police Special*, frate de cruce cu cel pe care-l reținusera oamenii legii. Nu era chiar acum momentul să mă plimb prin ținut, bazându-mă doar pe protecția puternicei mele drepte. Am verificat arma și m-am bucurat din nou să constat ce mult aveam de câștigat, pentru că o păstrasem mereu curată și unsă. Iată cel puțin unul dintre lucrurile bune pe care le-am învățat la armată. Am încuiat sertarul la loc, iar arma, plus o rezervă de cartușe, mi le-am vârât în buzunarul vestei. Există însă un dezavantaj foarte mare: noul meu prieten nu era înregistrat pe numele meu la Poliție. Pentru fiecare licență — doar o armă. Acum purtam asupra mea o armă neînregistrată și asta mă făcea pasibil de-o pedeapsă grea, la fel ca pe oricare alt bandit de rând. Când i-am înapoiat cheile lui Florence Digby, i-am spus:

— Fii, te rog, bună și caută-mi-l la telefon pe John Armstrong.

Când m-am îndepărtat de biroul ei, o aud:

— Printre altele, astăzi s-a petrecut ceva ciudat.

A rămas în așteptare, așa că i-am spus:

— Zău? Și ce anume?

— A sunat o femeie și a-ntrebat de tine. I-am spus că nu ești aici, iar ea mi-a spus că, de fapt, n-are nici o importanță, probabil c-a dat, din greșală, de alt Preston.

M-am așezat pe marginea biroului lui Miss Digby:

— Continuă.

— Ei, am întrebat-o pe care Preston îl caută și ea mi te-a descris pe tine. Cel puțin, descrierea ei corespundea suficient cu tine, pentru a-mi imagina că este aproape imposibil să mai existe un Preston care să-ți semene într-o asemenea măsură.

— Ia te uită!! Șiii..?

— I-am spus că portretul ți se potrivește perfect, la care ea a spus: „Ah, vă mulțumesc” și a-nchis telefonul.

— Asta mă depășește, am răspuns eu. Aș îndrăzni să spun că va reveni, dacă vrea să discute cu mine în legătură cu vreo problemă. Incidental, aseară m-am ales cu câteva zgârieturi. Pune-le în contul Doamnei Chase.

— Bine. Cât?

— Asta va depinde de totalul general. Oricum, nu mai puțin de-o sută.

Când m-am ridicat, una dintre umflăturile de pe spinare mi-a trezit o amintire nu prea plăcută și m-am corectat pe loc:

— Mai bine, o sută cincizeci.

Peste zece minute a apărut pe fir și Joe Armstrong din San Francisco. După politețurile uzuale, l-am întrebat:

— Ia spune-mi, ce-i cu băiatul meu?

Armstrong părea agasat:

— Ascultă, Preston, aici nu-i o instituție similară cu banda ta formată dintr-un singur om, care mai și cere banii înainte. Suntem o companie de mare forță. Două ore după ce am primit fotografia, am și pus pe unul dintre investigatorii mei să-l urmărească pe individ.

— O.K., sunt emoționat. Și care-i rezultatul?

— Pe jumate, ai avut dreptate. Băiatul a fost pianist. Aici a fost cunoscut sub numele de Kenny Napoli. Mi s-a spus că interpreta excelent notele albe și negre.

— N-are cazier? Vreau să spun, n-are chiar nimic? Mi-ar fi de folos măcar și o depășire de viteză.

S-a auzit cum foșneau niște hârtii, după care Armstrong a revenit:

— E curat. Nu-i el un personaj prea plăcut, dar e curat.

Eram zdrobit. Când am pornit pe calea deschisă mie de Moira Chase, am considerat totul ca fiind doar o activitate nouă. Până la bătaie și până a mă-ntâlni cu Ellen, am tot sperat că doamna Chase are dreptate. Pur și

simplu nu-mi puteam imagina copilul acela drăgălaș, alături de un muzician acrit, care era și cu mulți ani mai în vârstă ca ea. Am continuat deci să iscodesc:

— Și ce-l face atât de antipatic?

— Bea prea mult și nu ți poți baza pe el. Cunoști genul — o vreme lucrează ca un băiat de treabă, dar apoi, din când în când, o face lată și dispare pentru toată lumea, câte două-trei zile.

— O problemă destul de afurisită pentru patronii săi, am intervenit eu. E cumva rău famat pe la agențiile care se ocupă cu chestii din astea?

— Nici o agenție n-a fost până acum în legătură cu pășărelul ăsta. A lucrat numai și numai pentru Toreno. Îl știi, Vic Toreno. De curând a plecat în direcția voastră.

— Aici ar cam putea fi ceva, am sugerat eu. Ce-o avea Shubert sau Napoli cu Toreno, că nu se pot despărți unul de altul? Am auzit că-i un patron căruia îi plac subalternii punctuali.

— N-aș putea să-ți spun. Cercetările mele n-au ajuns până acolo. Singurul lucru sigur este că Toreno este înnebunit după muzica de jazz pentru pian și că, după părerea lui, acest Napoli este cel mai mare în acest domeniu.

— Evident. Tipul continuă să lucreze într-un club de-al lui de-aici, din Monkton.

— Ce vorbești? Ei, stai să-mi notez și asta. S-ar putea să-mi fie de trebuință cândva. Cam asta-i tot ce-am aflat eu, Preston. Mai pot face ceva pentru tine?

— Îmmi.

Știam că tarifele lui Armstrong erau de domeniul Fantasticului, dar m-am hotărât să mai risc nițeluș în chestia ăsta.

— În legătură cu Toreno, am continuat eu. Sunt sigur că poți acoperi cu numele lui o cantitate de hârtie, suficientă pentru a debusola piața de celuloză.

— Cam așa. Ești curios să vezi și tu?

— Nu. Nouăzeci la sută îmi pot imagina și singur. Poți să pui pe unul dintre funcționarii tăi să-mi schițeze povestea vieții lui? Câteva nume, date, locuri, toate în cronologie exactă, ar putea constitui o lectură interesantă pentru serile astea cam reci.

— De asta poți fi sigur. Ia să vedem, cât o fi ceasul acum? Pauză scurtă, în care Armstrong își privește ceasul

și evaluează treaba în minte. Cred că diseară-i gata de expediere. O s-o ai mâine dimineață la prima oră.

— Perfect, îți mulțumesc.

Ne-am spus reciproc ce vechi și minunați prieteni suntem noi și ne-am încheiat convorbirea. Imediat ce am lăsat receptorul jos, soneria a țârâit din nou. Era Miss Digby.

— Domnul Toreno pe fir. Ți-l dau?

— Sigur.

În timp ce așteptam să-mi facă legătura, am realizat că Toreno mi-a luat-o înainte. Odată și-odată tot trebuia noi să ne-ntâlnim, dar uite că Toreno a fost cel ce a făcut prima mișcare. Moira Chase mi-a promis că nu-i va pomeni nimic despre mine, așa că pe ea am exclus-o. Și totuși, iată-l pe fir. De ce?

— Preston? a venit întrebarea.

Vocea era adâncă, aproape muzicală. Ar fi putut aparține unuia dintre acele convingătoare personaje de la centrele de dezintoxicare, care-ți înțeleg întotdeauna nefericita stare în care te afli.

— La telefon Preston, am confirmat eu. Toreno, nu?

— Da, eu, domnul Torero. Părea pușintel cam șifonat de asta. Oricum, eu îi ador pe cei ce se intitulează singuri „domn”. Uite, Preston, ar trebui să stăm pușintel de vorbă.

— Și despre ce oare-am putea vorbi noi doi? am răspuns eu.

Tonul său și-a mai pierdut din muzicalitate.

— Ascultă, băgărețule, cu mine să nu vorbești așa! Mie nu-mi place când mi se vorbește așa! Nu vreau decât o convorbire amicală. Ai să vezi că-s un om cu care te poți înțelege foarte ușor.

— Acum sunt cam ocupat, i-am răspuns eu. Poate săptămâna viitoare...

— Nici o săptămână viitoare! Astă seară, Preston! La mine, la *Alhambra*. Știi unde-i asta, nu? La ieșirea din Boulevard Palmside.

— Dacă vrei să fii luat drept localnic, Toreno, trebuie să-nveți obiceiurile locale. Pe-aici, Palmside Boulevard este cunoscut ca Mila Milionarilor.

— O să-mi înregistrez asta-n memorie. E util pentru cazul că aş dori să intru-n consiliul orașenesc sau în ceva similar. Diseară, deci. Pe la nouă.

— Ești nebun, am sărit eu. Nu vreau să vorbesc cu tine. Și chiar de-aș vrea, n-aș face-o în preajma unei case-ntunecate pe un teren particular. Ai putea-ngropa acolo o sută de indivizi ca mine și nimeni nu i-ar descoperi vreodată.

— Foarte amuzant! De ce crezi c-aș vrea să-ți fac vreun rău? Ai săvârșit oare ceva care să mă supere?

Acum era isteț. Aproape că-l și vedeam cum se bate singur pe umăr.

— Mai știi? Oamenii interesați în diverse afaceri pot fi foarte vulnerabili.

Brusc, s-a plictisit de conversație:

— O să-ți plătesc pentru deranj. La nouă, la *Alhambra*. Dacă ești sperios, adu-l cu tine și pe șeful poliției și cheamă și televiziunea. Eu nu vreau decât să stăm de vorbă.

Și-n mâna mea, a rămas un receptor mort. Am cochetat cu ideea că poate nici n-am să mă duc la *Alhambra*. Doar așa, ca să-i demonstrez lui Toreno că pe lume mai sunt și oameni care nu cad în genunchi când pocnește el din degete. Ar fi o chestie grozavă, nu?

Dar mi-am notat în min'e și să mă interesez dacă la *Alhambra* se cerea cu impetuozitate să-mbrac costum de seară.

CAPITOLUL 5

Era seară — ora opt și cincisprezece minute. Mă admiram singur în oglinda din apartamentul meu. Destul de picant, mi-am spus. Haina albă a lăsat un pustiu în buzunarul meu, când mi-am cumpărat-o, dar arăta ca de un milion de dolari. Ceea ce însemna cu mult mai mult decât plătisem pe ea. Tipul din partea vânzării mi-a șoptit că era un material nou. Există atâtea materiale noi, că nici nu-s în stare să le țin minte numele la toate. Dar acesta, oricare-ar fi fost el, își atinsese scopul. Îmi mai aranjez puțin cravata și sunt aproape gata de plecare. Legea nu mi-a returnat arma încă, dar pot ținti la fel de bine și cu cea de rezervă. Deși nu cred că voi avea ocazia. Când mi l-am strecurat la subsuoară, am știut că 38-ul și cu mine ne vom despărți chiar la ușa de la intrare. Prima acțiune pe care o va declanșa sosirea mea acolo va fi o pipăire totală, după care 38-ul mă va părăsi. Și-atunci, ce rost au toate pregătirile astea? Pentru că, după cum m-a învățat un bătrân coleg, dacă oamenii caută ceva, lasă-i să găsească ceea ce caută. După care, prezintă-le cealaltă jumătate. Jumătatea mea cea mare, una dintre posesiunile cu care mă mândresc eu, este un micuț instrument aducător de moarte, cunoscut sub numele de *derringer**. Această delicată operă de artă are o lungime de exact trei inchi,

---

* *derringer* — mic pistol cu țeava largă, care poartă, numele inventatorului (amer.) (N.T.).

dar lasă ușor pe cineva cât se poate de mort, dacă este îndreptat în direcția cea bună. În anexă, are o curea din piele moale și un etui. Mi-am eliberat brațul stâng de strânsoarea mânecii de la haină și am fixat arma cea sensibilă pe antebraț. Am lăsat-o acolo, sprijinită de ceas. Este prevăzută și cu un dispozitiv care s-o împiedice să alunece afară din etui, atunci când ții brațul în jos. Mi-am smucit cu putere brațul de vreo câteva ori, pentru a fi sigur că totul a fost făcut cum se cuvine. După asta, m-am îmbrăcat la loc cu sacoul alb, exersând și scoaterea rapidă a armei cu ajutorul degetului mare de la mâna dreaptă. Acesta a fost finalul pregătirilor. În sfârșit, figura îmi reușea perfect.

Înainte de plecare, am încercat s-o sun pe Moira Chase. Țărâitul zgomotos de la celălalt capăt al firului m-a anunțat continuu că nu-i rost să primesc vreun răspuns. Și asta mi se-ntâmpla pentru a patra oară, începând cu ora șapte. Am vrut s-o anunț pe Moira, pentru a nu se arăta prea surprinsă, dacă ne vom întâlni cumva la Torenó. Se presupune că ea nu mă cunoaște. Am renunțat.

Pe măsură ce mă apropiam de estul îndepărtat al orașului, traficul devenea tot mai rarefiat. După cincisprezece minute, roțile mele se-nvârteau de-a lungul lui Palmside Boulevard, cunoscut mai bine sub numele de Mila Milionarilor, a cărei construcție a fost începută de spanioli. Ei doreau să facă un drum drept, asemenea celor romane, direct de-a latul continentului, dar, după vreo șapte mile, au lăsat totul baltă. Fiind singurul drum adevărat pe-o suprafață de câteva sute de mile, bucățica asta de teritoriu a-nceput să fie căutată asiduu de cei ce aveau destule parale pentru a-și cumpăra căruțe trase de cai și alte chestii similare. Femeile lor au început să-și plimbe rochiile și coafurile moderne, evantaiele, umbreluțele și ce mai aveau. Astfel, încet-încet, s-a acceptat ideea că, pe ambele laturi ale acestor câteva mile de pavaj, locuiesc oamenii cei mai înstăriți. Acum, la multă vreme după ce avalanșa de aur a adus cu sine o mulțime de excelente căi de acces, ducând fiecare într-altă direcție, afară din Monkton City, tradiția a rămas totuși. Un om obișnuit poate trudi o viață fără a fi în stare să

strângă suficienți bani, pentru a-și cumpăra acolo un loc de veci. De altfel, la cumpărare mai există și alte restricții, în afara prețului; și anume, diferite discriminări incomode pentru posibili solicitanți, care, deși n-ar rezista la o examinare atentă efectuată de-o curte cu juri, aici sunt bine înrădăcinate. Din acest motiv devenea și mai surprinzător faptul că un om ca Marsland Freeman II, supertipul privilegiatului și al moștenitorului bogat, i-a permis unui individ de teapa lui Toreno să-și procure o proprietate pe Millions Mile.

După ce-am încercat de vreo două ori s-ajung la destinație, m-am trezit la intrarea pe drumul pavat pe care-l căutam. Aici era o scândură albă, pe care se afla înscris cu litere de modă veche, din fier forjat, numele *Alhambra*. La treizeci de yarzi mai încolo, lumina farurilor mele a lovit într-o poartă. Am încetinit, am oprit și am așteptat. Puțin. Din spatele copacilor din stânga s-a ivit un bărbat. Și el purta un costum alb de seară.

— Bună seara, sir, pot oare să fac uzuala verificare a legitimației de membru al clubului nostru?

Era extrem de politicos.

— Mie nu, amice. N-aș fi în stare să fac față îndatoririlor. Toreno a dorit să mă vadă, i-am răspuns eu.

— Am înțeles. Numele dumitale este?...

— Preston. Mark Preston.

S-a aplecat peste geamul deschis de lângă scaunul șoferului și a-nceput să mă examineze cu atenție.

— Așteptam un Preston. Mai există ceva în afara dumitale, care să-mi spună că ești acela?

M-am căutat în buzunar și mi-am extras de-acolo carnetul de conducere.

— O.K.! A dat din cap cu satisfacție. Niciodată nu poți fi destul de atent în afacerea asta.

Și-a înclinat capul peste umăr, pentru a-mi indica afacerea la care s-a referit și care era *Alhambra* și nicidecum vreo afacere particulară pe care poate o am eu cu boss-ul său.

— Sigur, i-am răspuns eu. Este O.K. dacă intru?

— Vă rog!

Și-a mlădiat brațul și poarta s-a întredeschis lin, făcându-mi suficient spațiu, pentru a putea pătrunde cu mașina. Asta însemna că pe undeva, în afara razei mele vizuale, mai era un om care pusese în funcțiune butonul electric cu ajutorul căruia a fost descuiată poarta. Dacă eu m-aș întoarce în mare viteză dinspre local, odată ajuns la ultimul gard, aș avea de colaborat cu două persoane. O privire furișată prin oglinda retrovizoare mi-a arătat cum poarta se-ncuie în urma mea. Printre copaci s-a strecurat un val de lumină strălucitoare și, în curând, dinaintea mea a apărut o casă. Luna nu răsărise încă, așa că mi-am putut face o idee asupra locului numai cu ajutorul luminii care venea de la mai multe ferestre. Era asemenea unei locuințe particulare, plină cu oaspeți sosiți spre a-și petrece aici un week-end. Singura pată de pe tablou era semnul în formă de săgeată, pe care stătea scris cuvântul „parcaj”. Am urmat indicația până ce-am dat de-o îngrăditură în care se aflau deja vreo douăzeci - treizeci de mașini, sosite aici înainte de venirea mea. Am întors și mi-am așezat rabla cu fața către ieșire, pentru cazul că ieșirea va fi cumva cea mai stringentă dorință a mea. O cărare bine luminată ducea de la-ngrăditură către o aripă a casei, trecând printr-o grădină spaniolă, după cum am reușit eu să disting prin întunericul de la marginea ei. Patru trepte de piatră — și iată-mă pe-o terasă de marmură, care pare a-nconjura întreaga clădire. Sub o arcadă grilată, un bărbat și o femeie în toalete de seară sprijină zidul. Și ei și eu ne-am prefăcut a nu ne fi văzut și, până la intrarea principală, calea a rămas liberă. Perechea de porți din fier forjat era dată de perete. Am pășit printre ele, îndreptându-mă spre ușa grea de la intrare. În timp ce eu căutam în jurul meu ceva de apăsător sau de clopoțit, ușile s-au deschis fără nici un zgomot. În holul discret luminat stătea un bărbat.

— Domnul Preston? m-a interpelat acesta.

— Da.

Am intrat. Deci băieții de la drum telefonaseră deja. Locul era păzit precum Fort Knox-ul. De ambele părți ale holului spațios — mai multe uși. Câteva erau deschise și eu puteam auzi voci vesele și clinchete de pahare. În capăt,

scara cea lată care ducea la etajele superioare. Pe ea — o carpetă groasă. Noul meu prieten m-a condus în direcția acestei scări și m-a lăsat să trec înaintea sa. De jos a răsunat râsul unei femei, iar eu mi-am dorit grozav să am ocazia să arunc o otheadă prin ușile acelea. Când treptele s-au terminat, am dat de un alt hol, luminat mai cu zgârcenie decât primul. Pașii ni se-ngropau în covorul cel pufos și moale, în vreme ce ne duceau spre ușa cea mai îndepărtată. În tot acest timp, escorta mea n-a scos nici un cuvânt. Era un individ mătăhălos, de felul celor care preferă să converseze mai mult cu pumnii. Mă-ntrebam de n-o fi cumva unul dintre cei doi însoțitori de-aseară ai lui Wiener, numai că atunci n-am reușit să-l văd pe nici unul dintre ei, pentru a fi în stare să-l identific acum. Odată ajunși, el a deschis ușa, mi-a făcut semn să intru și a intrat după mine. Am pătruns într-o cămăruță lipsită de absolut orice fel de mobilier sau alte ornamentații. Doar patru pereți albi și inevitabilul covor gros. Matahala mi-a zâmbit, scuzându-se parcă, și-a extras din buzunar un pistol automat și a rostit:

— Arma!

Nimic mai mult. Doar atât. Și și-a întins o mână.

— Hei, asta ce mai este? am protestat eu. Toreno zicea că-i o convorbire pașnică, fără dispute și uite că-mi trimite pe cineva care-și vântură încălzitorul pe sub-nasul meu.

Și-a ridicat foarte expresiv umerii masivi.

— Nu-i vina mea, Jack. Regulamentul casei. Nici un fier.

Și-a întins din nou mâna liberă, pocnind din degete. Arborând o mare silă și împotrivire, mi-am descheiat haina și mi-am desfăcut-o larg, pentru ca el să poată vedea perfect ce este în interior. N-avea rost să-l determin să-mi interpreteze greșit mișcările și să-mi împrăstie creierii pe toată suprafața peretelui. El a observat toate acestea și, evident, m-a aprobat.

— Asta-i exact ceea ce eu numesc o minte sănătoasă, a dat el din cap și și-a îndesat pistolul meu în betelia pantalonilor săi. Acum te poți întâlni și cu boss-ul.

Am revenit în hol. El a ciocănit ușurel la a doua ușă și a așteptat să i se răspundă. Cineva a rostit: „Intră“. Colectionarul de arme a deschis și mi-a făcut semn că eu eram cel care trebuia să intre.

Am trecut pe lângă el. Încăperea era complet diferită de cea în care tocmai fusesem: mobilată elegant și nu de cineva dotat cu gusturi dubioase precum Toreno. Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte — cumva... Moira Chase? Nu că asta ar fi avut vreo importanță în momentul acela. Important era doar enormul birou de mahon și omul care ședea de partea cealaltă, urmărind cu privirea intrarea mea.

Astăzi dimineață, în mașină, Toreno arăta ca un om obișnuit. Ei, poate nu chiar obișnuit, totuși. Dar aproape. Un bărbat puternic, cu o inteligență evidentă și, oricum, unul dintre cei care nu-și fac nici un fel de probleme pentru a-și găsi o parteneră. În seara aceasta era altfel. Aici era baza sa, biroul particular cu enorma masă de scris, îngrădit de fel de fel de nățărăi, prin ziduri și printr-o rețea specializată, formată din ajutoare bine plătite. Sacoul maron, marea țigară de foi strânsă bine între degete. Degetul cel mic purta pe el un inel cu un smarald cât o boabă de mazăre. Întregul loc reflecta puternica personalitate a lui Vittorio Toreno, cel care se ridicase de la origini până aici printr-o metodă unică — propriile sale eforturi. Crima nu-i decât o formă de bussiness. Eroii, învingătorii, trebuie să aibă același caracter neîndurător, necesar obținerii succesului, ca și cei ce intenționează să reușească într-o profesiune mai acceptabilă. Nu poți deveni Toreno prin simple exerciții fizice, pentru asta ai nevoie de mai mult, de mult, mult mai mult.

A așteptat să mă opresc în picioare, lângă biroul său, pentru a-ncepe să vorbească. Ușa se-nchisese deja încetinel în urma mea și-acum eram doar noi doi, singuri.

— Ai picat la țanc, a spus el.

— Ai vrut să mă vezi, nu? am răspuns eu.

— Așa-i. I-ați un scaun, să vezi ce confortabile sunt. Trebuie să fie așa, pentru banii cu care le-am plătit.

Am luat scaunul cel mai apropiat de mine și m-am așezat. Toreno a dat aprobator din cap.

— Perfect. Un trabuc?

Mi-a întins o casetă din lemn de cedru.

— Ia, a insistat el. N-ai ocazia să fumezi o asemenea țigară de foi, în fiecare zi. Havană. Comandă specială.

Am lăsat caseta la locul ei, mi-am scos o *Old Favorite* și mi-am aprins-o.

— Așa deci, am ajuns prieteni la toartă. De ce m-ai chemat?

Ochii i s-au îngustat. Nu-i plăcuse figura cu trabucul.

— Uite ce, eu o să-ncerc să fiu drăguț cu tine, dar va trebui să cooperezi.

— De ce? Nu suntem în legături de afaceri. Nu până acum, oricum.

— Deci, hai să discutăm despre afaceri, a rostit el apăsător, punându-și ambele coate pe birou și privindu-mă insistent. Astăzi după amiază ai ras un tip care lucra pentru mine. De ce?

— De unde-ai scos-o?

— N-are importanță de unde-am scos-o. De ce-ai făcut-o tu?

Nu era amenințător. În tonul său nu exista decât curiozitate. De parc-am fi discutat despre magazinul de unde-mi cumpăr eu cravatele.

— Dacă te referi la Băiețel, ce te face să crezi că eu am făcut-o?

— Ha, ha! A râs. Pentru că eu sunt un detectiv grozav, d-aia. Cineva trage cu tunul, un polițai din echipajul de patrulare intră pe ușă și-acolo ești tu cu tunul în mână, iar Băiețelul zace mort pe dușumea. Nu spun c-aș fi mai deștept decât alții, dar pot să-mi dau seama care-i numărul cel mai bun dintr-un spectacol.

— Poliția crede altceva, am subliniat eu.

— Poliția, flutură el din mâini în bătaie de joc. Nu-mi vorbi mie de poliție. Deși nu-i decât un singur polițist în orașul acesta care nu te-ar fi băgat la zdup, chiar dacă te-a prins cu arma crimei în mână. Și tocmai polițistul ăla s-a nimerit să fie acolo și d-aia te plimbi tu liber prin târg. După câte-am auzit eu, se vorbește c-ai fi prieten la cataramă cu copoiul ăla.

Problema în conversațiile cu bandiți de teapa lui Toreno este că sunt incapabili să priceapă vreo cauză, dacă aceasta nu conține în ea un profit gras. Dar fă-l să-și închipuie că-i vorba de-un ciubuc baban și va crede orice gogoși i-ai turna. În momentul acesta, el își imagina că Rourke este tipul de ofițer de poliție gata să aranjeze lucrurile pentru cine trebuie. În clipa de față, acel „cine trebuie” eram chiar eu. Am etalat un rânjel care spunea multe. Toreno nu-și mai încăpea în piele.

— O.K., O.K., am văzut eu cum stau lucrurile. Și n-ai nici un motiv să te temi. Poți să-mi spui deschis ce-ai făcut cu Băiețelul. Nici să nu te gândești c-aș fi dispus să organizez o mică plimbare pentru autorul faptei. Sigur, el lucra pentru mine, dar află că tipul începuse să-mi cam stea în gât. Nici măcar n-o să-i trimit flori. Deci, cum a fost, ce-aveai tu cu el?

— Era ceva personal. Am avut amândoi un fel de dispută aseară.

— În legătură cu ce?

— Nu știu, am spus. Dar citindu-i neîncrederea pe chip, am continuat: Zău că nu știu. Ieșisem după ceva de băut. Când m-am întors acasă, Wiener ăsta mă aștepta afară. Cu încă doi vlăjgani.

Atunci am observat cum devine brusc interesat.

— Cum arătau ăilalți doi? a sărit el.

— Nici măcar asta n-o știu. Au stat la spatele meu, până ce a-nceput dansul. După asta, nu-mi mai amintesc cine știe ce.

— Ce aiureală! Îl cunoșteai pe Băiețel?

— Nici. N-am dat niciodată cu ochii de el, până aseară.

Toreno s-a întins peste birou și a apăsât pe un buton. M-am asigurat că spatele meu nu este întors spre ușă, în momentul când se va intra pe ea. Omul care-mi luase pistolul a intrat și a rămas în așteptare.

— Află pe unde-a fost fiecare aseară, i-a poruncit Toreno. Mie mi-a spus: la ce oră?

— Pe la zece și jumătate, i-am răspuns eu.

— Să zicem că între zece și unsprezece. Și vreau să aflu urgent.

Matahala a ieșit fără un cuvânt.

— Ce vrei să știi? am întrebat eu.

— Vreau să știu totul, mi-a răspuns Torenó. Oricare băiat care iese de aici, trebuie să-mi raporteze mie. Ei sunt plătiți ca să stea aici. Și încă ceva, nimeni dintre cei ce lucrează pentru mine nu trebuie să se amestece în chestii dintr-astea. Auzi colo, războaie particulare! Am destule necazuri și fără a face porcării dintr-astea.

După care a căzut într-o tăcere morocănoasă. Pendula veche, nemțească, din colțul camerei, își trimitea ticăiturile în urechile mele. Tocmai începuse să sune ca o mașină de găurit cu explozie, când s-a returnat paza de corp cu răspunsul.

— Ei? s-a repezit Torenó.

— Toată lumea a fost aici, boss, a fost replica imediată.

— Ești sigur?

— Fiecare îi controlăm pe toți ceilalți. În serile de marți este foarte mult de lucru. Am fi observat cu toții lipsa unuia dintre noi.

Torenó a dat din cap aprobator.

— Cred că ai dreptate. Este exact ce mi-am imaginat și eu. O.K.!

Celălalt s-a răsucit către ieșire, s-a oprit în loc și a revenit cu fața către noi, spunând:

— Exceptându-l pe Băiețel, vreau să zic. Știți, el a fost...

— Da, da, a rostit Torenó. O.K. las-că-l știu eu pe Băiețel.

După pomenirea răposatului Băiețel, paza de corp mi-a aruncat o privire plină de interes și a ieșit în tăcere.

— Deci n-a fost nimeni de-aici, am remarcat eu.

— Nici nu mi-am închipuit c-ar putea să fie. N-am făcut decât să controlez. Eu controlez tot. Nu-mi imaginez că vreunul dintre băieții ăștia ar putea fi amestecat într-o chestie ca asta. Doar că Băiețelul era altfel. Altfel, în rău. Tipul îmi stătea în gât.

— Probabil că-și colecta talentele dintr-altă parte. De pe undeva din oraș, am reflectat eu.

— Tot ce se poate, a rostit Toreno indiferent. N-o să ia prea mult timp aflarea răspunsului.

— Nu-nțeleg. Eram cuprins de mirare: Dacă n-a fost cineva dintre cei ce lucrează pentru tine, ce-ți pasă cine m-a caștit pe mine?

A răs scurt.

— Nu mă-nțelegi, Preston. Mă doare-n cot dacă cineva te și omoară-n bățai cu lanțul. S-a așezat mai comod în fotoliul său. Ar trebui să privești asta din punctul meu de vedere. Am aici un locșor drăguț, care merge bine. Practic, perfect licit. Nimeni nu mă deranjează, nu deranjez pe nimeni. Dar trebuie să fiu organizat. Am un foarte mare ștat de plată aici, iar ajutoarelor mele le place să creadă că boss-ul lor are grijă de ele.

Acum, apele începeau să se mai limpezească.

— Vrei să spui că, dacă eu am ras pe unul dintre băieții tăi, moacele celelalte de pe-aici se așteaptă ca tu să iei anumite măsuri în ceea ce mă privește?

M-a privit îndurerat.

— Te rog, a protestat el. Eu mă ocup de jocurile de noroc. Treaba aia este pentru labelle trăgătorilor de la fermele din Middle West. Vorbind deschis, uite cum stau lucrurile: Mă interesezi doar pentru asta — dacă tu l-ai ucis pe Wiener și eu spun c-ai făcut-o tu, eu trebuie să le arăt indivizilor ăstora că Wiener a acționat în timpul lui liber. Doar atât.

— Vrei să spui că trebuie să le demonstrezi că, atunci când m-a bătut, Băiețelul nu îndeplinea ordinele tale.

— Încep să văd de ce ești cotate ca mare detectiv. Sigur. Dacă un tip lucrează pentru mine și se-ntâmplă să fie ucis, se presupune că eu sunt cel ce trebuie să aflu adevărul.

Bizară rațiune!

— Ai putea să-mi faci o mică favoare, i-am spus. Când dai de indivizii ăia, ce-ar fi să-mi spui și mie cine sunt?

Un rânet de proporții i-a despicat chipul în două. Ochii însă nu reflectau nici o urmă de amuzament.

— Doi indivizi care au bătut un detectiv particular? Trebuie să fi într-o ureche! Dacă se vor purta frumos când le voi vorbi, s-ar putea să le ofer chiar și un premiu

— Mulțumesc pentru nimic. Ei, m-am ridicat, dacă nu mai ai și alte întrebări...

— Cred că nu. Mai stai prin Club nițeluș. S-ar putea să-mi ia vreo două ore ca să aflu cine te-a deteriorat. Poți să-ți dai seama ce gândesc, dacă te las să te-nvârți pe-aici înainte ca asociații mei să afle toată istoria.

— Ceva de băut din partea casei? m-am interesat eu.

— Am să dau dispoziție pentru asta, mi-a răspuns el. N-ai nici un motiv să-ți faci probleme. Te-nvârți doar pe-aici, bei ceva... O să-ți comunic când poți pleca.

Suna destul de inofensiv. Toreno n-avea de ce să fie îngrijorat din pricina mea. În club, o să mă amestec cu unii dintre patronii săi și o tactică prin utilizarea armelor i-ar aduce o sumedenie de neplăceri. Dacă-avea de gând să facă mai mult decât spune, ar fi fost mult mai lipsit de complicații să mă păstreze exact în locul în care mă aflam acum.

A mai apăsât odată pe buton. Matahala s-a întors în cameră.

— Du-l pe oaspetele nostru jos, Al. Va vizita locul. Băutura o plătesc eu.

În timp ce mergeam cu Al spre scară, mă gândeam că, pentru relațiile pe care le are Toreno, va fi floare la ureche să descopere numele pe care le solicitase. Mie îmi ajungea și-atât. În holul de la intrare, Al mi-a spus:

— Servește-te singur. Astea amândouă sunt baruri, mi-a indicat el două uși dispuse pe cele două laturi opuse ale holului. Dar... să nu pleci fără să spui noapte bună. Boss-ului nu i-ar place așa ceva.

— N-avea nici o grijă, i-am răspuns eu. N-am să plec, fără a lua ceea ce-mi aparține. Și asta se află la tine.

— Îhi!

Mi-am vârât capul prin prima ușă deschisă. Încăperea era decorată precum o berărie-grădină de la Viena. Un chelner cu pantaloni bufanți și cu un șorț lung și alb servea bere unui grup de patru, care păreau a fi grozav de încântați de idee. Nu erau decât ei acolo și eu n-am dorit să măresc numărul invitaților.

Am traversat holul către ușa cealaltă, pe care mi-o indicase Al. Aici era o chestie mult mai extinsă, iar

semnalele luminoase de neon, care pulsau deasupra tejghelei, arătau că acesta este Broadway Bar. Era plin pe trei sferturi și toată lumea părea că se distrează teribil. Pereții roșii și galbeni, strident luminați, erau bine garnisiți cu poze-n mărime naturală, reprezentând dansatoare orientale, cântăreți de estradă, stripteuse, ca și toate celelalte pe care fiecare dintre noi le asociem cu Marea Cale a Purității. Tot decorul n-avea decât un singur scop — efectul. Iar de efecte nu se ducea lipsă aici. Toată lumea părea că urlă, încercând să se facă auzită peste nivelul decibelic al muzicii stridente, pompate prin megafoanele care se zăreau pretutindeni. Chiar și barul nu era decât un asurzitor amestec de sticle multicolore. În spatele lui, un personaj calm era ocupat cu o convorbire la un telefon roz. Nimeni nu părea că mă bagă-n seamă. Nici n-aveau de ce. Din câte-am putut eu observa, aruncând o privire rapidă în jur, nu era nimeni pe care să-l cunosc. Mi-am făcut loc printre oameni, pentru a ajunge la bar. Barmanul aștepta comanda mea.

— Manhattan, am cerut.

— Da, domnule. Sunteți cumva domnul Preston?

— Sunt, m-am confesat eu.

Băutura mi-a fost oferită-ntr-un timp record. Era exact ceea ce-i cerusem.

— Mulțumesc, mi-a zâmbit el. Mai doriți una? Boss-ul zice că-i din partea casei.

Am luat-o și pe a doua și m-am îndreptat către o măsuță care părea a fi liberă. Acolo era o farfurioară cu covrigei și eu m-am pornit să-mi croiesc drum printre ei. Acum, urechile mele au început să se deprindă cu zgomotul. În loc să mă mai simt ca și cum aș fi fost lângă Turnul Babel, am reușit să identific unele voci și pe cei ce le produceau. Arătau ca o mulțime destul de obișnuită. Renunșasem demult să descopăr cine este omul, atunci când acesta poartă haine de seară. Prea adesea s-a nimerit ca acela pe care l-am bănuir că este criminal de profesie, fiind pregătit să-l demasc pe loc, să fie, de fapt, președintele unei companii de interes național sau ceva similar. Totuși, tipii adunați aici în seara asta aveau mai

multe lucruri în comun, decât o băutură la Broadway Bar. Erau jucători și orice-ar fi făcut ei pentru a câștiga un dolar pe căi oneste în afara *Alhambrei*, ceea ce-i împingea spre mesele acoperite cu verde era aceeași dorință de îmbogățire ușoară. Vic Torenó a știut ce face, instalând muzică de alămuri la bar. Ritmul insistent de patru-patru, rapid, fusese calculat să producă un efect de accelerare a conversației. Ca și băutura. Chiar și eu simțeam o excitație interioară crescândă. Orice jucător care are de gând să se așeze la masa de joc poate, în mod conștient sau nu, să anticipeze plăcerea ce va urma. Poate că plăcerea nu-i tocmai cuvântul care-mi trebuie. Stimularea — asta se potrivește mai bine. O simțeam în Broadway Bar. Oamenii vorbeau prea tare, prea repede, prea mult. Curând se vor așeza la mesele la care erau așteptați de *dealer-ii** cu priviri neînduplecate. Nici unul dintre *dealeri* nu se zărea prin bar. Probabil că-și beau cafeaua în liniște, într-o încăpere alăturată. Cineva mi-a spus odată că, dacă toți banii pierduți la mesele de joc particulare ar fi donați Guvernului, ar putea fi eliminate toate taxele federale. Asemenea gânduri, precum și altele la fel de ne semnificative, îmi rătăceau prin minte, când am auzit un glas, rostind:

— Hello, ai ceva împotriva dacă mă așez la masa asta?

La capătul opus al mesei mele, o fată stătea în expectativă. Era mai înaltă decât majoritatea semenelor ei, cu un bogat păr roșcat, în care se oglindeau toate luminile de la bar. Rochia de seară era o chestie galben-crem, strânsă bine până sus și terminată exact unde cere regulamentul. Singurul machiaj de pe fața ei era rujul de buze și zău dacă pielea aia mai avea nevoie și de altceva! Avea buze pline și roșii și zâmbetul îi scotea la iveală dinții albi. Își ținea capul ușor aplecat într-o parte, așteptând răspunsul meu. Am înțeles că întârzasem deja prea mult.

— Mă tem că dacă voi rosti indiferent ce, vei dispărea, am încercat eu un fel de scuză.

Zâmbetul s-a stins ceva mai mult și ea a chicotit, emițând un sunet cald și plăcut.

---

*dealer — (în acest caz) persoana care împarte cărțile la masa de joc (N.T.).

S-a așezat. Mișcările ei erau grațioase și catifelate. Am știut imediat că era altceva decât o femelă oarecare. Barul Broadway are, desigur, o procedură extrem de rapidă, pentru a face să dispară damele pornite după vânat. Nu era o agățătoare de bar. Era frumoasă, excitantă, sigură pe sine. Era un pericol.

— Lady, nu știu cam cât va ține visul acesta, așa că nu-ți voi oferi nimic de băut. Asta ar însemna să părăsesc masa.

I-a plăcut. Am câpătat o nouă porție de chicotit, doar că de data aceasta eram destul de aproape pentru a vedea că amuzamentul se extindea și asupra scânteietorilor ei ochi verzi.

— Oricum, eu tocmai am terminat un pahar. Dar mi-ar place o țigară.

Când și-a întins mâna către pachetul pe care i l-am oferit, am putut remarca lipsa oricărei încărcături pe degetele lungi, ascuțite spre vârf și bronzate de soare. Cum ar fi, de pildă vreun inel. O brățară subțire îi înconjură încheietura mâinii și, de nu greșeam cumva, pietrele mari, dispuse distanțat de jur împrejurul suportului de platină, erau diamante. Ceea ce făcea din ea o brățară pe cinste.

— Te-ntrebi, probabil, ce fac eu aici, a remarcat ea. Am dat negativ din cap:

— Nu. Nu-mi pasă ce faci. Te afli aici și eu mă bucur de asta.

A-nceput să mă examineze cu atenție.

— Ești grozav de amabil. Nici pe departe, așa cum am crezut eu.

— Oh, chiar ai crezut ceva? Vreau să spun, te-a trimis cineva să mă cauți?

A aruncat o privire prin vecinătăți. Masa pe care mi-o alesesem avea avantajul de a fi situată ceva mai departe de mulțime. Grupurile gureșe de la bar erau și ele departe de urechile mele, mai ales că unul dintre megafoane era așezat foarte convenabil, într-o nișă plasată între noi. Nimeni n-ar fi putut să ne audă.

— Știam că vei veni aici. Vreau să spun, știam că trebuie să vină cineva. Cineva pe care Vic Toreno nu-l consideră chiar ca pe un frate de sânge.

— Adevărat? Pe lângă toate calitățile cu care-mi stârnise interesul, iat-o că mai scotea încă o surpriză din coș. Pentru a-ți satisface curiozitatea, îți voi spune și cine sunt eu. Mă numesc Preston.

— Mulțumesc. Eu sunt Lois Freeman.

A spus-o de parc-ar fi avut o importanță oarecare, ceea ce-nseamnă că într-adevăr avea o oarecare importanță. Am scotocit în traista mea cu nume.

— Freeman? am repetat eu. Singurul Freeman pe care-l știu prin locurile astea este tipul care deține o mină de uraniu proprie. Marsland Freeman II. Nu ești rudă cu banii aceia, nu-i așa?

A aprobat seriosă cu capul.

— Ba sunt. Sunt fiica lui.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

Asta trebuia gravată-n memorie. Ședeam la trei picioare distanță de o fată frumoasă, care era moștenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din întreaga țară.

— O.K., miss Freeman, ai câștigat. M-ai lăsat fără cuvinte. Și acum ce-o să facem?

— Domnule Preston, aș dori să-ți pun câteva întrebări despre Toreno. Ce treburi ai cu el, de ce a trezit atâta interes printre angajații săi vizita dumitale din seara aceasta?

A rostit totul cu o expresie pe chip, de parcă într-adevăr aștepta nerăbdătoare un răspuns. Am răspuns cu toată delicatețea de care eram capabil:

— Uite ce, miss Freeman, în felul acesta nu vom ajunge nicăieri. Pari a fi foarte interesată de afacerile mele. Mi-ar place să cred că asta se datorează minunatului meu aspect fizic, de mascul, dar nu știu de ce mă-ndoiesc de asta. Vrei unele informații de la mine. Ei, bine, s-ar putea să ți le dau, nu m-am hotărât încă. Dar mai întâi va trebui să-ți etalezi cărțile. Cu alte cuvinte, cu ce ți-am trezit eu interesul în asemenea măsură?

Scrumiera era replica miniaturizată a teatrului *Palace* și ea și-a stins gânditoare țigara de fațada acestuia.

— Mă interesează orice și oricine are legătură cu Vic Toreno. Mai ales, oricine ar putea să-i producă vreun necaz.

Tonul vocii sale arăta clar că Lois Freeman s-ar afla aici în căutarea cuiva care să-i zboare creierii lui Vic Toreno.

— Nu-ți place de el, nu-i așa? De ce?

— Asta nu ți-o pot spune. Este ceva foarte personal. Va trebui să te mulțumești cu cuvântul meu că așa stau lucrurile.

Și asta părea a fi sfârșitul explicațiilor. Mi-am clătinat capul încetișor.

— Inacceptabil, i-am răspuns. Dacă-l urăști în halul ăsta, cum de tatăl dumitale i-a permis să se instaleze într-un asemenea loc? Am auzit că nu-i chiar genul de proprietar obișnuit pe-aici.

— Mă tem că nu pot comenta nici problema aceasta.

Iarăși ne-am împotmolit. Am mai încercat odată:

— Nu prea-mi spui multe, nu-i așa? Dă-mi atunci măcar un singur motiv pentru care eu ar trebui să-ți spun ceva.

Și-a mușcat buza. Își putea da seama după tonul meu, că spusese un adevăr.

— Ce-ai zice de o mie de dolari? m-a întrebat. Ar fi putut să fie „ce-ai zice de-o țigară“ sau ceva similar, doar că nu era. Erau o mie de dolari.

— Lady, sigur că mi-ar place o mie de dolari. Te oferi să mi-i dai mie cumva? Și dacă da, pentru ce?

— Ca să-mi spui ce faci aici. Și tot ce știi despre Toreno.

Nu te puteai înșela, ascultând-o, că-și dorea într-adevăr să afle, din toată ființa ei. Am refuzat banii. Pentru ea, reprezentau cât costul unui bilet de tramvai. Regretam că renunț la ei, renunțând cu aceeași mișcare și la o asemenea bucatică, precum era Lois Freeman.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu pot să te-nțeleg, domnule Preston. Doar vreo două întrebări inofensive, la care, probabil, ai putea răspunde în câteva secunde. Și totuși, refuzi o mie de dolari. De ce?

Am mai sorbit o dată din paharul meu. Începuse să se-ncălzească în atmosfera înăbușitoare din bar.

— Permite-mi să-ți spun ceva, miss Freeman. Asta te-ar putea ajuta să pricepi mai bine. Eu sunt detectiv particular...

— Polițist? a intervenit ea.

— Nu, nu polițist. Detectiv, detectiv particular. Am autorizație... însă n-am insignă. Am clienții mei. Oamenii vin la mine cu probleme care-i supără, iar eu mă străduiesc să aranjez lucrurile cum se cuvine. Bănuiesc c-ai mai auzit de soiul ăsta de indivizi, dar n-ai mai întâlnit asemenea specimen. Ei, bine. Acum ai ocazia să vezi unul în carne și oase, m-am lovit eu cu importanță în piept. Cineva, un client, m-a angajat să fac ceva pentru el. Tot ce-ntreprind în direcția asta, se leagă subit de acest loc. De aceea mă aflu aici. Vrei să-ți răspund la întrebări, dar și dumneata ești legată de acest loc. S-ar putea, deci, să fii amestecată în problemele clienților mei. Și poate faci parte din echipa adversă. Așa că, dacă mă apuc să-ți spun ceva, chiar în mod involuntar, aceasta s-ar putea întoarce împotriva persoanei respective. Vezi, deci, miss Freeman, că n-am nimic împotriva dumitale. Este o chestiune de afaceri.

A dat din cap. Când a făcut asta, părul ei roșcat s-a mișcat în valuri provocatoare. N-ar fi trebuit să vorbesc despre bani cu o asemenea fată.

— Te-nțeleg. Afaceri. Dar și o mie de dolari sunt o afacere, nu crezi?

Am oftat. Mai avusesem eu conversații similare. În lumea asta romantică și altruistă, paralele reprezentau ceva care-mi flutura pe sub nas la intervale regulate.

— Cred că n-are nici un rost să mai continuăm așa. Nu mă-nțelegi deloc. Vorbești fără nici un sens. Ceea ce-ncerc să-ți explic, miss Freeman, este că eu sunt angajat. Taxiul este ocupat. Ești o ființă extraordinară și n-am nimic împotriva să-mi petrec întreaga noapte aici, privindu-te, dar hai să schimbăm subiectul, O.K.? Dacă nu cumva ți-ai folosi timpul mai bine, stând acasă și ajutându-l pe bătrânul dumitale părinte să-și numere minele aurifere.

O roșeață ușoară i-a acoperit obrazii. Pe sub bronz, avea un aspect foarte atractiv.

— Ești dur, domnule Preston.

— Ești bogată, miss Freeman. Frumoasă și bogată. O fată ca dumneata nu prea știe să se poarte, atunci când i se refuză ceva.

S-a ridicat de la masă. M-am ridicat și eu. Vârful capului ei îmi ajungea exact la nas. Dacă-m fi dansat, aș fi putut să aspir parfumul părului ei strălucitor. Mi-a plăcut ideea. Dar era foarte improbabilă, dacă judecai după expresia de pe fața ei.

— Uite ce, i-am spus, dacă mă părăsești, ia asta.

I-am întins cartea mea de vizită, aceea pe care erau înscrise atât numărul telefonului de la birou, cât și cel de-acasă. A luat-o și a ridicat-o spre lumină, unde putea s-o citească. Apoi și-a îndesat-o în minusculea poșetică de seară, din aur.

— Măine poate te răzgândești, i-am sugerat eu. Poate te hotărăști să-mi vorbești din nou, de data aceasta, furnizându-ne, reciproc, informații. Atunci voi fi bucuros să discut cu dumneata.

M-a privit gânditoare, părând gata să spună ceva. Apoi s-a răzgândit, mi-a întors spatele și a pornit spre ieșire. M-am adresat umerilor ei mătăsoși, acoperiți de bronz:

— Noapte bună, miss Freeman.

Dar umerii nu m-au mai auzit.

Însemna mult prea mult pentru mine, să continui să stau acolo, contemplând un scaun gol, pe care tocmai îl părăsise acel splendid trup voluptuos, încorsetat în galben. Oricum, paharul meu se golise. M-am îndreptat iarăși către bar, așteptând ca barmanul să facă ceva cu el. Trebuia să mă socotesc cumva cu Toreno. Sticlele expuse erau pline cu cele mai bune lichide existente pe piață. Majoritatea așa-numitelor cluburi servesc un fel de lături, cu un ridicat conținut alcoolic, dar la Broadway Bar nu găseai nimic de felul acesta. Am luat băutura proaspătă și am etichetat-o. Aceeași cu cea de dinainte. Brusc, mulțimea a amuțit. Toți priveau expectativ către ușă. Lângă mine, un bărbat înalt, cu mustață neagră, își plimba nervos limba peste buze. La intrarea în bar, se afla un

bărbat zâmbitor, cu păr argintiu. Nici vorbă de sacou. Arăta imaculat, în toaletă de seară completă: frac, cămașă albă, scrobită. și toate celelalte. Pe el cădeau extrem de bine. Ridicându-și mâna pentru a face liniște, a rostit:

— Eh, bien, mesdames, messieurs. Camera albastră s-a deschis acum, pentru amuzamentul dumneavoastră.

După care a salutat cu capul, s-a răsucit și a ieșit. La fel au procedat toți ceilalți din încăpere. Doar un bărbat a mai adăstat, cu intenția de a-și termina băutura, dar femeia care era cu el, o damă cu părul cenușiu, cu aspect costisitor, l-a apucat de braț cu-atâta nerăbdare, încât acesta a sfârșit prin a renunța.

Astfel, n-au mai rămas pe loc decât omul însărcinat cu sticlele și eu.

— Tipul lucrează cumva pentru opoziție? am întrebat eu.
A zâmbit.

— Nici vorbă, domnule Preston. Aceași afacere, doar că într-alt departament.

— Și ce-i cu chestiile alea în franceză?

A ridicat din umeri. Dar aceștia nu erau suficient de lași, pentru a atrage astfel atenția cuiva.

— Domnul Toreno zice că asta-i de bon ton. Ca la cazinourile cele mari din Europa. Dă culoare, zice domnul Toreno.

Era clar că orice-ar fi zis domnul Toreno îl satisfăcea perfect pe barman.

— Ai fost vreodată la Las Vegas, l-am întrebat eu.

— Domnule, eu am fost peste tot. Nu-i loc unde să se vândă băutură și unde să nu-mi fi călcat și mie piciorul.

Era un personaj cât se poate de interesant. Nu că asta mi s-ar fi părut ceva neobișnuit. Băieții de la bar sunt demni de toată încrederea, când e vorba să-și țină gura în legătură cu subiectele mai delicate. Slip Kerinsky turuia ca un papagal din jungla Sud-Americană, atunci când era vorba despre trecut. În ceea ce privește prezentul însă, devenea, practic, mut. De parc-ar fi nimerit într-o gaură neagră. Descria cu-atâtea detalii locurile pe care le bântuise, încât aș fi putut să le schițez pe hârtie. Dar, vorbind despre *Alhambra*, răspunsurile deveneau atât de vagi, că abia de reușeai să-ți dai seama pe unde se află

încăperea unde sunt amplasate mesele de joc. Acumulasem eu ceva experiență în punerea întrebărilor, dar și Slip se pricepea să le ocolească. Nu-i purtam pică pentru asta. Un om în poziția sa nu s-ar fi bucurat de-o sănătate atât de-nfloritoare, dacă nu și-ar fi înnodat bine coardele vocale. Tocmai îmi relata o istorioară despre participarea lui la o capcană pentru naivi în Mexicali, când a intrat Al.

— Du-te și ia-ți un sandwich, Slip, a rostit el.

Kerinsky și-a înghițit cuvântul chiar în mijlocul propozițiunii și a ieșit, fără a arunca măcar o privire în urmă.

— Băiatul ăsta-i ca toate trei, într-una singură.

— Cee? Al era uluit: Trei ce?

— Trei maimuțe. Nu știi, aude tot, vede...

— Ah, da... alea. Îhî, am auzit de alea. Slip? E O.K. Nu-l privește decât treaba lui.

Stătea foarte aproape de mine. Dar gândurile păreau a-i fi zburat la mare distanță. Altfel decât mâinile, care i se bălăbăneau pe lângă trup, așteptând parcă un semnal pentru a se ridica și a cuprinde zdravăn pe careva. Aceasta era starea lui normală. Toreno doar nu investise atâtea parale în *Alhambra*, numai pentru a fi transformată într-un bârlog de urși, de către subalterni lipsiți de minte. Dacă cineva avea de gând să-nceapă vreo aiureală, aceasta nu se va-ntâmpla în Broadway Bar.

— Ceva noutăți pentru mine, Al?

— Boss-ul zice c-acum poți pleca.

— De ce?

— Cum adică, de ce?

Am rostit cu tot calmul de care dispuneam în clipa aceea:

— Ce-nseamnă c-acum pot pleca, Al? De ce mă pune Toreno pe verde?

— Ah, asta? I-am găsit pe cei ce te-au cațit. Ai avut dreptate, Wiener i-a angajat pe banii lui.

— Au spus și de ce? m-am interesat eu.

— Sigur. Wiener le-a zis că-i o răfuială personală. Dar nu-i adevărat, nu-i așa?

— Nu. I-am spus deja boss-ului că habar n-am despre ce-ar putea fi vorba.

— Dubioasă treabă. Toată afacerea-i dubioasă. Dar dacă boss-ul zice că-i O.K., e O.K.

Și-a vârât mâna în interiorul hainei și a extras de-acolo 38-ul meu.

— Ține. Mi l-a azvârlit și eu l-am prins din zbor. Nu mai e nimic care să te rețină aici, nu?

— Nimic, l-am asigurat eu.

Dacă n-ar fi fost atâtea mașini afară, nimeni n-ar fi bănuț ce de lume era în *Alhambra*. Când am pășit pe dalele terasei, totul era extrem de liniștit. M-a întâmpinat o briză plăcută și am simțit și eu, pentru puțin timp, ce fericire este să locuiești într-o casă atât de mare, în asemenea noapte. Asta m-a făcut să-mi zboare gândul la Lois Freeman și să-mi imaginez cum ar fi fost dacă ea era doar o femeie superbă, lipsită însă de povara grămezilor de bani.

Nu m-a deranjat nimeni cât mi-am scos automobilul din parcaj și m-am îndreptat către ieșire. Poarta era deja pe jumătate deschisă. Personajul care zicea că se ocupă cu controlarea legitimațiilor de membru al clubului și-a aruncat o privire înspre mine, mi-a făcut un semn amical cu mâna și am ieșit cu bine de-acolo, cap compas Monkton City.

Începeam să-mi doresc să nu fi auzit nicicând de Moira Chase. Nu m-am ales decât c-o bătaie, cu spinarea julită zdravăn și cu posibilitatea de a mi se pune-n cârcă un omor pe care nu l-am săvârșit.

Luând în considerație faptul că tot ce trebuia să fac mă transforma într-un urmăritor indezirabil, asta complica și mai mult lucrurile. Cineva pornise o prigoană teribilă împotriva mea și lucrurile nu erau nici pe departe terminate. Iar din punctul meu de vedere, totul pornise de la poza pe care i-o făcusem eu lui Kent Shubert. Ceea ce nu pricepeam însă era de ce-o fi fost ea atât de importantă. Armstrong mi-a spus că pianistul nu-i decât un personaj inofensiv, al cărui unic păcat este că mai trage uneori zdravăn la măsea. Și-atunci, care era misterul cu fotografia? Dacă, într-adevăr, asta generase toată agitația. M-am apropiat de cartierele mărginașe ale lui Monkton City, fără însă a mă apropia și de vreun răspuns.

CAPITOLUL 6

Orele zece treizeci ale unei splendide seri de vară și Conquest Street, fierbinte ca un cuptor încins. Cu o oră în urmă, Broadway Bar de la *Alhambra* îmi părea un loc mult prea strident, dar acum, realitatea dură de pe Conquest mă făcea să mi-l amintesc ca pe o oază răcoroasă. Am încuiat mașina, m-am rugat tainic s-o regăsesc în același loc atunci când voi reveni și m-am îndreptat către *Club Coastal*. În timp ce coboram pe treptele acoperite cu mochetă roșie, pe măsură ce murea gradat cacofonia exterioară, am simțit cum îmi revine starea de liniște.

Peggy, fata care se ocupă de pălării, avea o înfățișare nouă. Vreau să spun că numai pe dinafară. Umplutura nu se schimbase, după cum putea să observe oricine și după cum ea își dorea s-o fac și eu.

— Ia te uită! Se pare c-ai prins cârlig la cartierul select al orașului. Două nopți la rând, de când te-nvârți pe-aici.

— Mi-am închipuit că, dacă o să trec regulat prin locurile astea, s-ar putea să nimeresc și seara în care o să ieși din carapacea asta a ta.

Am indicat fâșiile de material atârinate cu economie în jurul caroseriei ei. A chicotit:

— Vai, domnule Preston, nu m-așteptam de la dumneata să-mi vorbești despre sex. Credeam că voi, detectivii particulari, aveți încăperea plină cu divane încărcate de doamne care abia așteaptă să le răsturnați pe ele.

— Ei, Peggy, știi și tu cum stau lucrurile, i-am șoptit confidențial. Bărbații se dau în vânt după fetele care mai stau și drept în picioare, din când în când.

Mi-a aruncat un zâmbet plin de-nțelesuri, după care am intrat în club.

Erau mai puțini oameni decât în seara trecută. Taburetul de lângă pian nu era ocupat. Părea că nimeni nu dorește să se așeze la bar. Nimeni, exceptându-mă pe mine.

— Ce serviți, domnule?

Barmanul era același de ieri.

— Bourbon cu apă.

Când mi-a pus paharul dinainte, i-am zis:

— Ia-ți și dumneata unul.

— Mulțumesc.

A mai turnat o cupă din aceeași sticlă, a plescăit din buze și a sorbit o dată cu poftă.

Am gustat și eu din paharul meu. Era un lichid delicios.

— Nu prea-i cine știe ce agitație pe-aici în seara asta, am rostit eu într-o doară.

A clătinat trist din cap.

— Merge cam lent. Majoritatea clienților nu prea stau aici. Doar când se arată el...

— Când se arată cine? am întrebat eu imediat.

— Pianistul, Shubert. Trebuia să fie aici de la opt și juma'.

Vorbea cu tonul plângăreț al cuiva care vine la timp la locul de muncă și nu vede de ce nu pot și ceilalți să facă la fel.

— E destul de târziu. Da' poate că-i bolnav.

— Auzi, colo, bolnav! Singura boală pe care o poate avea băiatul ăsta, se vindecă simplu cu ouă crude și piper. A mai scrântit-o el și altădată. Ultima oară a dispărut trei zile. După care intră, se așează la pian și cântă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ascultați la mine, domnule, unii s-au născut cu căiță pe cap. Dacă vin eu mai târziu c-o juma' dă oră, se-ntrunește Congresul în sesiune extraordinară, dar ăstuia, pianistului, nimeni nu-i spune o vorbuliță, chiar de-și lasă locul să se răcească mai multe zile-n șir.

— Țs, Țs, am plescăit eu, în semn de compasiune. E-n relații așa de bune cu boss-ul?

— Ai nimerit-o. Da' să nu mă-ntrebi de ce. Nu prea te poți apropia de el când apare.

— Chiar așa? Și ce-l face să fie atât de închis?

Mai gustă nițeluș *Bourbon*.

— Vezi, se-ntâmplă să-i vorbești și se-ntâmplă chiar să-ți și răspundă destul de amical. Dar dintr-o dată dispare de lângă tine. Începe să se gândească la cu totul altceva și, în ceea ce-l privește, ai putea nici să nu mai fii acolo. E ca o trăsneală.

— N-a încercat nimeni să-i telefoneze acasă? Vreau să spun, când lipsește de la lucru.

— Nu mă-ntreba pe mine, a ridicat el neputincios din umeri. Habar n-am unde doarme. Da' există o fată, nu-i decât 'un copil, care vine pe-aici tot timpul. Dacă-ș fi pariat cu cineva, că ea știe cu siguranță unde doarme el, aș fi câștigat parale bune. Mi-a rânjit cu subînțeles.

— Așa? I-am răspuns tot cu un rânjet, pentru a-i arăta ce băieți deștepți eram noi doi. Știam ora după poziția acelor unui ceasornic. În acest timp, mă-ntrebam de nu cumva-i vorba despre Ellen Chase. M-am întins spre el și i-am spus: Ei, dacă nici ea nu-i pe-aici în seara asta, teoria ta ar putea să fie cât se poate de corectă.

M-a împins cu cotul. Ador oamenii care fac asta.

— Ai dreptate. De obicei, ea se ivește înainte de nouă și treizeci. Dar nu-n seara asta, amice!

Mă-ntrebam care ar trebui să fie următoarea mea mutare. Venisem, convins fiind că-l voi găsi pe Shubert la treabă. Fără el, nu prea mai aveam ce face aici în seara aceasta. De fapt, mai aveam ceva.

— Ascultă, amice, că vorbim de fete. Eu am venit aici în seara asta, ca să vorbesc cu o domniță. Știi, i-am povestit despre... ei... despre colecția mea de timbre și ea s-a arătat interesată. Mi-a spus că, oricând doresc să i-o arăt, o găsesc aici.

— Colecție de timbre? Ha, ha... oare ce denumiri o să i se mai dea? Și cum o cheamă?

— Nu-i știu numele-ntreg. Tot ce mi-a spus ea a fost Fay. Face poze pe-aici.

— Fay aia? Și-a adunat buzele și a fluierat fără zgomot. E-ntr-adevăr grozavă, grozavă! Ce-mi place mie la Fay este că are clasă, pricepi? Unele acum nu prea dau multe parale pe asta. Oricând, cu oricine. Fay nu-i așa. Trebuie să-ți vadă strălucirea mai întâi. Ești un norocos, domnule.

— Nu chiar atât de norocos. Am arătat împrejur: n-o zăresc pe-aici.

— Așa-i. E cam târziu pentru Fay. O fi avut ceva mai multă treabă la *Birds Nest*.

— *Birds Nest*? Ce caută acolo? am întrebat eu.

— Ce caută și aici. Știi, Fay nu lucrează la noi.

— Nu, nu știi. Mi-a spus c-o găesc aici.

A dat din cap impacientat.

— Sigur, sigur vine și aici, dar lucrează în mod independent. Are afacerea ei proprie. Cu aparatul ăla al ei de fotografiat, face turul pe la vreo cinci localuri. Ultima oprire, înainte de a ajunge aici, este la *Birds Nest*. Dacă ăia au ceva mai special pe-acolo, vreo aniversare sau ceva similar, se-ntâmplă să mai întârzie. Sau să nu mai vină deloc.

Am părăsit scaunul pe care șezusem.

— Ei, mulțumesc pentru conversație, am spus. Mă duc în drumul meu.

— Pariez că drumul ăsta trece pe la *Birds Nest*. A clipit vârtos dintr-un ochi.

I-am mai oferit un rânjet încărcat cu subînțelesuri, am plătit băutura și am plecat. *Birds Nest* era la câțiva pași. Fay nu fusese aici în seara aceasta. Nu, ei nu știau cum aş putea să dau de ea, știau însă unde lucrează de obicei, înainte de a ajunge la *Birds Nest*. Numele localului era *La Murphy*. Fay n-a fost nici acolo, dar un chelner avea un număr de telefon. Mi l-am însemnat, am mulțumit și m-am reîntors la mașina mea. Nu prea mă gândisem eu cine știe ce la Fay, până ce n-am aflat că nu era angajata *Clubului Coastal*. Asta schimba oarecum datele problemei. Până atunci, eu am fost omul cu fotografia, omul pe care-l bați în locuri întunecate. Am fost intrusul, care-și vâra nasul unde nu-i fierbe oala. Chestiile s-au petrecut astfel încă de când eu nu aveam

habar că poza aia are vreo semnificație. N-a avut nici o importanță pentru Armstrong și el reprezenta întregul oraș San Francisco. Dar acum se pare că și Fay devenise importantă. Eu eram intrusul cu fotografia, dar Fay era intrusa cu negativul. Deci poza aia avea valoare. Nu, nu-i absolut necesar să fie așa. Mi-am lăsat imaginația s-o ia razna. Poate că nimic dintr-astea n-avea nici o importanță. Cheia era chiar Fay. Trebuia mai întâi s-o găsec pe ea. Dacă se dovedea că ea se hotărâse doar să-și ia o seară liberă, să se distreze sau să se odihnească acasă, nici una dintre ele nu mai însemna nimic.

Chestia care mă făcea să leșin de plăcere, în legătură cu aiureala pe care Moira Chase mi-o pusese în brațe, era că totul se dovedea extrem de complicat. Nu prea credeam eu că, găsind-o pe Fay, aș fi înaintat cine știe ce în aflarea unei soluții. Ceea ce-mi era necesar precum aerul era o lungă conversație cu Kent Shubert, dar sunt slabe speranțe să poți descoperi în Monkton City un tip care vrea să se-mbete cui, cu condiția să nu-l știe nimeni.

Am pornit către un garaj deschis toată noaptea. Aveam nevoie de benzină și de un telefon, pe firul căruia să nu se interfereze ascultători nedoriți. Numărul lui Fay ținea de centrala Sierra, care acoperea cartierul unde era situat garajul. N-a răspuns nimeni. Am așteptat câteva minute și am încercat din nou. Nimic. Cu ultimul bănuț, am sunat la alt număr. O voce de bărbat a grohăit:

— Da?

— Dă-mi-l pe Charlie, am spus eu.

— Care Charlie? Tonul a devenit precaut.

— O să ai o surpriză, i-am răspuns.

— A. ăla. Cine-ntreabă?

— Spune-i că-i tipul care-și tipărește singur bancnotele de cinci dolari.

— Așteaptă puțin.

A trântit telefonul pe o suprafață tare. Zgomotul aproape că mi-a perforat urechea. Îmi bâzâia încă în clipa în care receptorul a fost ridicat din nou și am auzit vocea lui Charlie Surprise:

— Cine-i?

— Haide, haide, Charlie, doar nu ți-ai pierdut memoria de azi dimineață, nu-i așa? Eu sunt tipul cu recompensa. Tocmai te pregăteai să pariezi pe un cal.

— Ah, dumneata erai... Glasul lui Charlie nu suna chiar ca al unui om care s-a căpătuit, spărgând o bancă.

— Ei, ai reușit?

— Ce să reușesc?

— Ai câștigat?

— Câștigat? Părea dezgustat. Crezi că-i așa de ușor să câștigi? Auzi, mi-am împărțit banii, știi? Pe trei trasee diferite. În primele patru curse, am luat peste șase sute de puncte. Mă ascuți?

— Te-ascult, Charlie.

— Și ce crezi că se-ntâmplă? Vin la rând alea trăsnet. Știi, cele cu adevărat grozave. Ei, bine, gloabele alea au fost atât de țepoase, că jokeii și-au scrijelit picioarele călărindu-le.

— Și te-au uscat, nu?

— Ai brodit-o, a rostit el trist. 'Am acum un pasiv de patru zeci și trei de marafeți.

Perfect. Asta-l făcea pe Charlie disponibil practic pentru orice activitate aducătoare de bani. Pentru indivizi ca el, nebuni după mârțoage, este categoric interzis să datoreze parale vreunui agent de pariuri. N-are odihnă până ce nu-și achită și ultimul cent. Ceea ce-i face pe toți book-maker-ii să primească în primul rând ponturile tuturor Charlie Surprise de pe mapamond.

— Aș putea să mai reduc puțin din datoria ta, Charlie, dacă ai dori să faci ceva pentru mine, m-am oferit eu.

— Cât de puțin? a-ntrebat el precaut.

— Să zicem, cinci dolari.

— Și ce trebuie să fac?

— Am un număr de telefon. Vreau adresa care i se potrivește.

Puteam auzi cum respiră greu la celălalt capăt al firului, în timp ce-mi digera propunerea.

— Ai permis, mi-a răspuns într-un sfârșit. Ce te oprește să-ntrebi singur?

— Nu vreau să atrag atenția asupra mea în legătură cu asta, i-am explicat cu răbdare.

— Ah, a meditat el la ceea ce i-am spus. Aproape că auzeam clinchetul casei automate din capul lui, încercând să calculeze cam cu cât aş fi dispus să cresc preţul. Ştii, cinci dolari nu-i cine ştie ce. Acum toate se scumpesc de la o zi la alta. Hai să zicem zece...

— Opt, am zis eu pe un ton decisiv. Opt marafeţi pentru numai cinci minute de lucru. Nimic nu s-a scumpit în halul ăsta, Charlie. Şi-apoi, opt din patruzeci şi trei, îţi lasă o datorie de numai treizeci şi cinci de dolari. E o cifră mai uşor de memorat.

— De parc-aş putea cumva să uit, mormăi el. S-a făcut. Când îmi iau banii?

— Treci pe la birou mâine la orice oră. Secretara mea o să ţi-i dea. Acum, adresa. Numărul este: Sierra 00-64109.

L-a repetat literă cu literă şi cifră cu cifră.

— Încă ceva, a continuat el. Problema despre care discutăm azi dimineaţă are vreo legătură cu asta? Nu vreau să am necazuri cu persoane importante.

— Charlie, l-am asigurat eu, îţi dau cuvântul meu de onoare: cu mai puţin de două ore în urmă, individul despre care vorbim mi-a jurat că habar n-are de chestia asta.

— Bine, dacă eşti atât de sigur, e O.K. Unde te pot găsi?

La lumina slabă care venea dinspre neonul garajului, am început să cercetez atent instrumentul pe care-l ţineam în mână. Apoi, l-am informat pe Charlie Surprise asupra celor descoperite, subliniind:

— Nu pot rămâne aici mai mult de cincisprezece minute. Dacă nu apari până atunci, rupem contractul.

— Se face, a răspuns el scurt. *Bye!*

Am închis şi am ieşit, lăsând deschisă uşa cabinei. Băiatul de la pompa de benzină era un puşti vesel de vreo nouăsprezece ani.

— Am umplut-o până-n buză, sir. Mergeţi departe?

— Depinde.

I-am întins o bancnotă şi el s-a dus la biroul luminat *a giorno* să-mi aducă restul. Peretele din faţă al biroului era făcut în întregime din panouri mari de sticlă. Casa automată era o chestie demodată, plasată chiar lângă uşă.

L-am văzut pe puști cum se mișcă în interior, cum o deschide și iese apoi cu restul meu. Și am mai remarcat că-n afară de noi doi nu mai era nici țipenie primprejur. Compania făcea economie la salarii, ținând doar un băiețel de serviciu. Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut opri să-l căsăpesc și s-o întind cu paralele. Nimic, în afara faptului că eu nu eram dotat cu înclinații în direcția aceasta. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o va face, măcar și pentru faptul că locul te invita la așa ceva. Când băiatul a ieșit, m-am apucat să sporovăiesc cu el, până-n momentul în care telefonul din cabină s-a pornit să zbârnâie. El a pornit într-acolo, dar l-am oprit, punându-i un braț pe umăr.

— Este O.K., am spus. E pentru mine.

M-am îndreptat spre cabină și am ridicat receptorul. Băiatul a rămas pe loc, curiozitatea citindu-i-se pe față. Am închis ușa.

— Tu ești, Charlie?

— Îhî, am adresa pe care-ai vrut-o.

Mi-a comunicat-o. Era o clădire cu apartamente de-nchiriat, la distanță de două blocuri de unde mă aflam eu. Am reverificat numărul de telefon împreună cu el, pentru a fi convins că discutăm despre locul care mă interesa. Nu doream să dau buzna peste vreun cetățean particular sau peste altcineva, din cauza vreunei greșeli. După care i-am mulțumit, am agățat receptorul și m-am dus la mașină.

— Sunteți polițist, sau ceva în genul ăsta, m-a interogat băiatul de la benzină.

Am dat din cap în semn că da:

— Ceva în genul ăsta. Nu prea aş putea spune că sunt impresionat de metodele voastre de securitate de-aici.

L-am lăsat să-și bată capul cu asta și am plecat. Poate că-i va da de gândit suficient, pentru a se plânge Companiei că l-au pus acolo drept nadă.

Clădirea unde era localizat apartamentul lui Fay avea doar câteva ferestre luminate. Fără îndoială, acestea indicau că ocupanții se uitau la filmul de noapte de la televizor. Oameni care și-au făcut cândva o regulă de viață să se vâre-n pat de la ora zece, și-au dat peste cap toate

principiile din pricina cutiei ăsteia de sticlă. Mai-nainte, n-ar fi traversat nici strada să meargă la o gală internațională de box, dacă aceasta avea loc după orele nouă treizeci p.m. În zilele noastre, stau până dimineața să se zgâiască la niște filme mai vechi decât bătălia de la Pearl Harbour.

Trebuia să ajung la etajul șase. Conform luminilor colorate de deasupra ușilor, ascensorul părea să fie înțepenit la etajul opt. Am continuat să apăs pe buton, în speranța că ceva s-ar putea îndrepta. Nu s-a-ndreptat nimic. Am pornit ca un vagabond pe-o scară fără sfârșit. La doi, Fay a-nceput să-mi devină antipatică. Când am ajuns să-mi târăsc picioarele ostenite pe ultimele trepte de la șase, antipatia mea s-a extins asupra tuturor femeilor și asupra omenirii în general. 609 era a cincea ușă pe dreapta unui coridor luminat anemic. Când m-am apropiat de ea, am găsit-o dată de perete. Am apăsat pe butonul soneriei. Din interior, s-a auzit o ușă și a apărut un bărbat.

— Haide, a spus el. Cine ești dumneata?

Am intrat, asigurându-mă că nu-i nimeni pe după ușă. Bărbatul era de vreo douăzeci și ceva de ani, înalt de vreo cinci picioare și zece inci și cu părul blond. Caroseria solidă îi era acoperită de un costum de zi cumpărat la un preț mediu, o cămașă cuminte și o cravată la fel. Ochii săi erau duri și strălucitori. Chestiile astea le-am observat mai târziu. Ce m-a izbit însă de la-nceput a fost moda revolverelor *38 Police Special*. Eu aveam unul și el avea unul. Al meu era vârât cu grijă sub sacou, departe de orice privire indiscretă. Al lui se bălăbănea neglijent în mână sa stângă, îndreptat în direcția picioarelor mele. Am avut impresia că era pregătit să-l pună-ntr-o poziție mult mai activă într-un timp extrem de scurt.

— Ia te uită, am rostit eu. Omul legii. Dacă am parcat cumva neregulamentar...

În spatele său era o ușă. Fără-ndoială, cea pe care am auzit-o închizându-se la ieșirea lui. Fără să-și dezlipească ochii de pe mine, a răpăit:

— Am un client.

Ușa s-a deschis și a apărut Gil Randall. Randall este sergent la Secția Criminală a Poliției. La patruzeci de ani,

mare cât un bou, Randall arată ca polițistul tâmpit din visul unui scriitor de scenarii de film: numai mușchi, iar minte — zero. Dar lui nu-i pasă nicidecum că dă o asemenea impresie. Oamenii nu sunt prea atenți în prezența unui polițist care pare a fi incapabil să-ți spună cât este ceasul. De obicei, ajung sub cheie înainte de a realiza c-au dat peste altcineva. Dacă-i nevoie, Randall gândește repede și se mișcă și mai repede. Știam că nu te prea poți odihni cu Randall.

— Oh, nu! a mormăit el. Nu tu. Îl cunoști?

S-a-ntors către primul bărbat și m-a arătat cu capul.

— Nu, nu-l cunosc.

— Bine, admiră-l și-ncearcă să ți-l amintești pe viitor. Se numește Preston și se auto-intitulează detectiv particular. Când este vorba de el, asta-nseamnă că are mână liberă să-și vâre nasul în treburile poliției și să fie ca musca-n lapte pentru toți.

După ce-a emis cele de mai sus, a venit la mine:

— Ce faci aici?

— Am venit să văd o fată, i-am răspuns eu.

— Ce fată?

— O cheamă Fay. Mai mult nu știu.

— Perfect. Ai venit, deci, să te-ntâlnești c-o fată. În ce scop?

Pe sub sprâncenele stufoase, ochii lui îmi scrutau atent chipul.

— Ai un ceas la mână, Randall. Ce-aș putea căuta la ora asta la o fată?

— Chiar așa?

A meditat la răspunsul meu, așezându-l pe el și pe mine în fața informației pe care-o deținea în creierul său. Informație despre care eu nu aveam habar, ceea ce mă punea într-o poziție precară.

— Ea știa c-o să vii? m-a întrebat el, deodată.

— Nu, nu era sigură de asta.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Aseară, am răspuns eu.

— Aseară, la o oră anume, sau toată noaptea?

— Ce vrea să-nsemne asta?

Nu-mi plăcea direcția în care se-ndrepta Randall.

— Vrea să-nsemne că fata nu s-a întors acasă azi-noapte. Mi-a spus fata din apartamentul vecin. A fost cumva cu tine?

Am negat cu capul.

— Nici vorbă. Aseară am vizitat niște prieteni. Credeam că Rourke te-a informat.

Chipul său arborase o expresie acră:

— Așa-i, m-a informat. Deci, n-ai fost cu ea azi-noapte. În seara aceasta, la ce oră v-ai despărțit.

— În seara asta? În seara asta nici n-am văzut-o.

— În seara asta, la opt și jumătate, te-ai întâlnit cu ea la un bar numit *La Sam*. Ori ai atâtea dame, că asta ți-a pierit din memorie?

Am negat din nou.

— Nu cu mine, Randall. S-o fi întâlnit cu altcineva. Nu eu am fost acela.

S-a gândit un timp la asta, mestecând în gol din mâsele.

— Deci, în seara asta n-ai făcut decât să mășăluiești până aici, la ora asta? Cam rece, nu-i așa? Și dac-ai fi dat de altă companie acum? Ai fi putut să-i telefonezi.

— Am încercat. Acum vreo jumătate de ceas. Dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Și-atunci, ce rost mai avea să vii?

— Mi-am închipuit că o fi lucrat mai târziu decât de obicei. Am zis că e bine să-i las o jumătate de oră până se-ntoarce acasă, apoi să vin direct. Dacă tot nu dau de ea, las totul baltă și plec.

— Înțeleg. N-am dreptul să judec mișcările particulare ale cetățenilor. Vrei s-o vezi? Intră. E-acolo.

Nu doream nicidecum să intru în dormitor. Îmi tremurau picioarele la fiecare pas târșâit pe covor, în timp ce m-am apropiat de ușă și am deschis-o. Singura lumină din încăpere venea de la veioza de pe noptieră. Fay zăcea pe pat, cu chipul înghețat într-o expresie de extremă teroare. Ochii ei erau deschiși atât de larg, încât globii sticloși păreau a fi gata să iasă în afară. Avea pe ea doar un singur ciorap de nylon și nimic mai mult. Cineva îi ciopârțise trupul cu un cuțit ascuțit. Asemenea distrugere dementă nu putea fi decât opera unui maniac. Moartea

nu-i frumoasă niciodată, dar, uneori, poate fi demnă. Cel ce-i făcuse asta lui Fay a mutilat-o în așa fel, încât cu greu mai puteai recunoaște în ea o ființă umană. Patul și podeaua din jurul lui arătau precum pereții unui abator. Am simțit o gheară în stomac și m-am înverzit la față.

— E-n colț, mi-a spus Randall.

M-am îndreptat către locul indicat de el. După cinci minute, cu excepția gustului acru, mă simțeam suficient de bine, pentru a mă-ntoarce în camera unde așteptau Randall și însoțitorul său.

— N-arată prea frumos, nu-i așa?

Randall n-a rostit asta cu duritate. A spus-o pe un ton moale, pe care i-l mai auzisem și-nainte. Tonul acesta însemna că va face tot posibilul să-l dibuie pe autorul faptei. Am dat din cap și am început să-mi caut țigările.

— Cine crezi c-ar fi putut savârși, cu buna știință, un lucru ca acesta, m-a întrebat el.

— De unde să știu eu? Voi aveți dosare speciale pentru maniaci-criminali, nu? i-am răspuns.

— Așa, deci noi suntem ăia. Știi că dispunem de legături directe în acest domeniu, cu majoritatea orașelor?

Nu știam de ce-mi spune mie chestiile alea, dar, atâta timp cât el continua să-mi vorbească, eu eram perfect satisfăcut. Nu mă simțeam deloc în stare să susțin o conversație.

— Mi-ai pomenit ceva despre asta acum un an sau doi, i-am răspuns eu.

— Așa-i. Ei bine, acum totul e pus la punct. Nu ne mai pierdem timpul, tratând problemele ca pe niște afaceri locale. Chiar dac-am fi cunoscut numele și adresa criminalului, asta nu-nseamnă că el n-a mai săvârșit orori dintr-astea în alte zeci de locuri. Așa că, imediat se transmite totul prin cablu. Rezultatele te vor surprinde. Uneori, vreo jumătate de duzină de dosare, se-ncheie cu o singură condamnare. Dacă individul acesta este un criminal patentat, vom afla destule despre el, pâna mâine seară.

Am dat din cap, apreciativ. Țigara își făcuse efectul.

— Preston, știi de ce am vrut s-o vezi?

Am clătinat din cap negativ.

— Poate doar în speranța că voi fi lovit de remușcări, după cum se spune, și mă voi confesa pe loc.

— Nici vorbă. Randall și-a fluturat pe dinainte mâinile sale mari. Te cunosc de prea mult timp. Am vrut să vezi bine de tot ceea ce i s-a făcut fetei. Am vrut să îi se-ntoarcă mâțele pe dos. Una este să vorbești despre astfel de lucruri la secție, când n-ai văzut nimic, și alta-i să-i simți gustul și mirosul, până ce măruntaiele îi se revoltă. Am vrut să ai experiența asta.

— Mulțumesc, am spus eu cu amărăciune. Cred că mă urăști de moarte.

— Nu te urăsc deloc. Dacă n-ai fi intrat aici în seara asta, nici măcar nu mi-aș fi amintit de tine. Dar ai intrat. Deci trebuie să te atașezi de Fay. Rourke mi-a spus c-ai făcut aproape același lucru azi după amiază. Doar că aia a fost o-mpușcătură clară, nimic de genul asteia. Dar ambele au un factor comun: TU. Poate-i doar o coincidență. Poate că miercurea este ziua ta de călcat peste cadavre. La secția noastră care se ocupă cu omorurile, coincidența nu intră în preocupările de serviciu. Dar poate este totuși o conexiune între cele două cazuri. Ceva care nu ține de voința ta. Ai văzut de ce-i în stare individul. Nu crezi c-ar fi mai bine să curățăm strada de el?

Vorbea pe un ton familiar, aproape prietenesc. Și avea dreptate. Fusesse o chestie inteligentă să mi-o arate pe Fay, așa cum era ea după ce criminalul și-a terminat treaba. Impactul a fost trăsnitor. Mă cuprinsese o furie nebună împotriva celui ce săvârșise fapta asta abominabilă. Dar ura mea era anonimă. Aș fi putut avea câteva nume, pentru amuzamentul meu, dar nu știam cine este ucigașul. Iar dacă Randall mă bănuia c-aș fi ascuns numele acestuia, de l-aș fi cunoscut, în situația în care nu vedeam cadavrul, săvârșea o greșală enormă.

— Nu te pot ajuta, și acesta-i purul adevăr. Nu știu cine a făcut asta, așa cum nu știu cine l-a omorât pe Băiețel în după amiaza aceasta. Și de ce-ar trebui să fie vreo legătură între cele două crime?

Randall a ridicat din umeri:

— Cine știe? Trebuie să-ncepem de undeva, nu?

— Îl arestăm pe tipul ăsta, sergent?

Asta venea din partea celui alt detectiv. Erau primele cuvinte pe care le-a mormăit după vreo douăzeci de minute de tăcere. Randall i-a aruncat o privire compătimitoare.

— Sigur că da. Doar să-mi spui câte capete de acuzare împotriva lui ai aflat până acum?

Celălalt s-a simțit strâns cu ușa.

— Ei, eu... cred că poate fi declarat suspect...

— Suspect, ă? Suspect de ce? Nu el a omorât-o pe fată.

Blondul era o figură nouă pentru mine. Aceasta, cuplată cu atitudinea lui Randall față de el, îmi spuneau că era la fel de nou și pentru Divizia de Cercetări Penale. Se hotărâse să tragă tare cu ideea sa:

— De unde să știm noi asta, sergent? Nimeni nu l-a întrebat pe unde-a hălăduit toată seara.

— N-o să-ți placă ceea ce-ți voi dezvălui acum: Toată seara am căutat-o pe Fay.

Privirea lui a păstrat expresia inițială:

— Ai căutat-o, unde?

I-am spus unde. I-am oferit tabloul complet al căutărilor mele, locurile pe unde-am colindat, persoanele cu care am vorbit, ora exactă, etc. Când am terminat, Randall a dat din cap și s-a întors către asistentul său:

— Mulțumit?

— Nu. Astea ni le-nșiră nouă. Dar de unde știm noi că-i chiar așa? De unde știm că de-aici nu va alergera la aeroport să prindă avionul de Hong-Kong sau ceva asemănător?

Respirația lui Randall a șuierat trist printre dinții strânși. El face asta când este obligat să accepte ceva ce nu-i place.

În speță, să-i explice acestui puști cine eram eu.

— Sunt două probleme: cum de știm că-i adevărat? Pentru că o spune el. Pentru că l-am controlat de-o sută de ori până acum și-ntotdeauna a fost adevărat. A ridicat o mână, în momentul când celălalt se pornise să zică ceva: Așteaptă. Bineînțeles că vom controla. Cu atenție. Dar se va potrivi perfect. Apoi, parcă ziceai ceva în legătură cu posibilitatea ca Preston să facă aripi. Asta nu se va-ntâmpla. După părerea mea, oricine se prezintă ca

detectiv particular, este un cetățean indezirabil. Inclusiv Preston. De ani de zile îmi tot pune bețe-n roate într-o formă sau alta. Dar nu va tăia niciodată femeii cu un cuțit de măcelărie.

Ultima frază exprima o finalitate clară. Lecția se terminase. Bobocelul n-a fost invitat să mai lanseze vreo întrebare.

— Mulțumesc, Randall, am rostit eu solemn. Aș putea să te utilizez când mi se vor cere referințe?

— Nu mai face pe deșteptul, a mormăit el. Știu că n-ar trebui să-ți dau drumul. Ceea ce ar fi corect să fac, ar fi să te duc la secție și să-ți pun câteva întrebări amicale. La subsol. Sunt sigur că tu știi ceva în legătură cu asta.

Fusesse o momeală care să-l facă pe recrut să revină-n joc.

— Și-atunci de ce nu-l înhățăm, sergent? Vreau să zic, de ce nu-l băgăm la zdup?

— Pentru că, fiule, eu sunt capul aici. Știi că sunt primul pe lista cu sergenții? Cam într-un an voi primi insigna de aur. Locotenentul Rourke o are de doisprezece ani. Iar în după amiaza aceasta, locotenentul Rourke i-a dat drumul acestui om, într-o situație asemănătoare. Iar regulamentul spune că, dacă vreau să-l închid pentru ceva, trebuie mai întâi să-l consult pe ofițerul superior. Ai priceput?

— Sigur. Dar locotenentul este acasă. Am putea să-i telefonăm...

— Să-i telefonez? Nu prea m-ai ascultat cum se cuvine, nu-i așa? Locotenentul este acum în pat. Azi noapte n-a ajuns deloc acolo. Dacă l-a lăsat în după amiaza asta liber pe Preston, a avut el motivele lui. Și, de obicei, acestea sunt motive foarte puternice. Preston nu va arunca orașul în aer nici în noaptea asta, nici într-altă noapte. Așa că, nu eu voi fi acela care să-l trezească pe locotenent în mijlocul nopții, să-l întrebe dacă e O.K. să interoghez pe cineva care poate fi interogat la fel de bine, mâine dimineată. Am reușit să te luminez cumva?

Asistentul se făcuse mic de tot.

— Ai auzit ce am spus eu, Preston? Rațiunea pentru care vei părăsi liber camera aceasta nu este aceea că aș

fi terminat cu tine. Întinde-o, până ce pișercosul ăsta nu mă împinge să fac vreo prostie. Măine dimineață, să fii la secție. La prima oră.

Există momente propice prezentării de contraargumente și momente când indiferent ce spui iese prost. Am pornit urgent spre ușă și am ieșit înainte ca el să se răzgândească. În timp ce mă-ndreptam către casă, mă străduiam să mă autoconving că tot ceea ce se-ntâmplase cu Fay, n-avea nici în clin, nici în mână în vreun fel cu celelalte probleme. N-avea nici o legătură cu Shubert și cu Ellen Chase, cu Moira Chase sau cu Toreno. Sau cu Băiețelul Wiener, al cărui trup se congelează acum în compartimentul său frigorific de la morgă. Dar vezi că știam, totuși, că toate acestea se leagă-ntre ele. Din punctul meu de vedere, era clar că omul care a omorât-o pe Fay, s-a străduit în mod deliberat să facă astfel încât acțiunea sa să semene cu opera unui psihopat. Nici în ruptul capului nu puteam crede că el sau ea erau nebuni. Doar foarte inteligenți. O inteligență diabolică. M-am înfiorat când prin minte mi-a fluturat pentru o clipă amintirea lui Fay, întinsă de-a curmezișul patului. Și totuși, ce fel de creier avea cel care a găsit o asemenea cale pentru a-nlătura suspiciunile? Mai eram sigur de ceva: Fay a fost ucisă, pentru că deținea negativul unei fotografii a cărei copie unică se afla la mine. Iar dac-aveam dreptate, atunci era cert că acela care-o înlăturase pe Fay, era una și aceeași persoană cu cel ce-l angajase pe Wiener să mă cotonogască. Iar singurul care putea fi implicat, era omul din fotografie — Kent Shubert. Și Shubert lipsea de la *Club Coastal*. Dacă el era împărțitorul de moarte, atunci cunoștea și faptul că eu aveam poza lui în continuare. Și-atunci va trebui să vină personal să și-o ia.

Am intrat cu mașina în garajul de la subsolul casei în care locuiam, am oprit motorul și am stins farurile. Apoi am ieșit din mașină și am urcat panta de ciment, mergând pe-același drum pe care fusesem și cu o seară în urmă, când m-a atacat Wiener cu oamenii săi. N-am realizat în ce cumplită stare de tensiune mă aflu, până ce n-am ajuns sus. Atunci am simțit o totală relaxare și mi-am dat seama că mă așteptasem ca cineva să-ncerce să repete figura. M-am îndreptat către intrarea principală a clădirii.

CAPITOLUL 7

Erau orele opt și jumătate ale unei splendide dimineți de joi și, în timp ce-mi sorbeam cafeaua din ceașcă, încercam să mă conving de unul singur ce grozav este să fi viu într-o asemenea zi. Un gând poznaș nu-mi da pace, șoptindu-mi că poate mai potrivit ar fi să spun „norocos”. N-am avut pic de liniște toată noaptea. Nu sunt eu un tip deosebit de nervos, dar am ajuns la concluzia că dețin ceva ce este dorit de altcineva. Și Fay a avut ceva, iar eu am văzut ce i-a făcut acel altcineva. Grație lui Randall. Așa că mi-am petrecut o bună parte din noapte, închipuindu-mi că aud pași prin împrejurimi. Pașii cuiva cu un cuțit de măcelărie în mână. M-am liniștit abia când prima rază de lumină a pătruns prin fereastră. În final, am reușit să prind vreo două ore de somn și iată-mă acum proțăpît la o masă, cu aburii aromați ai cafelei, mângâindu-mi obrații, pe măsură ce se înălța din ceașca legănată leneș în palme.

Brusc, a sunat soneria. Nu i-am dat nici o importanță, în speranța că vizitatorul va pleca. N-am avut noroc. De data asta a-nceput s-o apese intermitent, de parc-ar fi transmis ceva prin alfabetul Morse.

— Bine, bine, am țipat eu, târându-mă, somnoros, către ușă.

Am împins încuietoarea și am deschis. Afară era Moira Chase. Părea că nici ea nu s-a bucurat prea mult de odihna nopții.

— Domnule Preston, a dispărut Ellen!

Era foarte agitată. Cuvintele parcă-i bolboroseau singure prin gură. A rămas pe loc, mutându-și continuu poșeta dintr-o mână în cealaltă.

— Ușurel, i-am spus eu. Intrați.

A intrat, a trecut pe lângă mine și ochii i s-au făcut cât cepele la vederea 38-ului din mâra mea, ascuns până atunci în dosul ușii. Mi l-am îndesat iute-n buzunar și am condus-o spre un fotoliu. S-a așezat ascultătoare, dar a țâșnit deodată în sus și a pornit să rătăcească de colo-colo, ca o mătă care vrea să iasă afară.

— Liniștiți-vă, doamnă Chase, mai bine spuneți-mi toată povestea, i-am propus. Apropo, nu vreți puțină cafea?

A dat din cap negativ. Astăzi, părul ei nu se bucurase de prea multă atenție, dar, așa ciufulit cum era, nu făcea decât să arate ca acele coafuri „naturale”, pentru care se plătește o groază de parale. Era exact cum mi-o imaginasem eu fără coc.

— Nu, mulțumesc. A dispărut. A dispărut cu-adevărat. Am scotocit prin tot orașul. Parc-ar fi căzut în mare...

Realizând înțelesul celor rostite, ea și-a întrerupt debitul verbal și dinții puternici și regulați au mușcat buza inferioară.

— Vreau să spun... a-nceput ea.

— Știu ce vrei să spui, doamnă Chase. Încercam să fiu delicat. Acum, ascultați-mă. Aveți ceva să-mi comunicați, nu-i așa? Vreau să-mi spuneți tot. Asta n-o să dureze decât câteva minute. Chiar de-ar fi să vină sfârșitul lumii, noi tot trebuie să discutăm serios despre asta. Cele câteva minute nu pot reprezenta vreun impediment material. Ce-ar fi să stăm puțin jos? Vă rog.

Moira a dat din cap, s-a întors la fotoliul ei și s-a așezat țeapăna pe marginea lui.

— Ați mâncat ceva în dimineața aceasta, m-am interesat eu.

Părul castaniu s-a vălurit iarăși dintr-o parte într-alta.

— Sunteți binevenită, i-am spus. Vom discuta, după ce beți o ceașcă de cafea.

Nici măcar n-a-ncercat să mă contrazică. În timp ce eu mă agitam în căutarea unei alte cești, ea ședea acolo, perfect nemișcată, fără să rostească o vorbă, cu ochii ațintiți spre fereastră. Am pus ceașca alături de ea. Părea că nici nu m-a observat.

— Bea! i-am ordonat eu. Aici.

I-am ridicat mâna și i-am așezat ceașca în palmă. M-a privit cu ochii înconjuțați de cercuri vinete. Apoi a sorbit din ceașcă, a-nghițit și s-a strâmbat.

— N-are zahăr, a protestat ea.

Am adus zahărul. Și-a turnat nițel în lichidul fierbinte și a gustat din nou.

— Splendid! a exclamat.

În timp ce-și bea cafeaua, am observat cum se relaxează treptat, cum s-a așezat mai confortabil în fotoliu și i arată mult mai destinsă.

Și-a luat o țigară din pachetul pe care i l-am întins, a scuturat-o pe brațul fotoliului, a aprins-o și a-nghițit fumul cu lăcomie.

— Mulțumesc.

— Regret că n-am turcești, m-am scuzat eu. Dacă-ș ști că veți deveni un vizitator permanent, aș întreprinde câte ceva în această direcție.

— Asta-i foarte bună.

Este surprinzător ce pot face pentru un om o ceașcă de cafea și o țigară. Am văzut tipi care n-au știut ce-i patul vreo trei zile, cum sar în sus, gata s-o pornească vitejește pe un traseu noroios de zece mile, după un asemenea tratament. Într-o zi, cineva dotat cu ceva creier, va descoperi în ce constă șmecheria. Și tipul va face milioane într-un timp extrem de scurt.

— Să-ncercăm acum, i-am sugerat eu. Începem cu-nceputul. Când ai văzut-o pe Ellen ultima oară?

— Ieri după amiază. După plecarea dumitale, ea a reintrat în casă. Se pare că ai impresionat-o foarte mult. A vrut să știe cine ești și tot ce-i puteam spune despre dumneata.

— I-ai spus?

— Nu atunci. Ea credea că... ai fi...

— Un prieten de-al dumitale? i-am sugerat eu. Un prieten intim?

— Da. Și-a lăsat privirile-n podea, rușinată. Știi că adolescenții aceștia nu-și pot imagina că un bărbat și o femeie pot discuta și despre altceva decât..

— Știu. Uneori consider că adolescenții au un punct de vedere destul de corect.

A zâmbit vag, dar surâsul i-a dispărut repede.

— Necazurile au început după prânz. Am plecat să mă plimb puțin. Ellen mi-a spus că are câteva telefoane de dat și n-aveam de gând să stau acolo s-aud acele interminabile perorații despre ultimele discuri cu muzică de jazz. Când am revenit, ea mă aștepta. N-am mai văzut-o nicicând atât de furioasă. Mi-a spus ce făcuse. Sunase la fiecare domn Preston din cartea de telefon, până ce a aflat care dintre ei erai dumneata.

— Ah, am dat eu din cap, secretara mea mi-a spus că ieri a sunat o femeie. Nu m-a cerut pe mine, a vrut doar să știe dacă eu eram acel Preston. Cu siguranță c-a fost Ellen.

Într-un fel, eram bucuros. Ascunsă în mintea mea, era suspiciunea c-ar fi putut fi vorba de Fay și că dac-aș fi avut posibilitatea să vorbesc cu ea, fata ar mai fi acum în viață. M-am liniștit, cel puțin din punctul acesta de vedere.

— Ellen a fost, a aprobat Moira. A ghicit imediat că este vorba despre ea și despre bărbatul acela, Shubert. M-a luat prin surprindere și mă tem c-am spus mai mult decât trebuia.

— I-ai spus despre afacerea noastră?

— Da. În mod normal, n-aș fi făcut asta. Nu-mi pierd ușor controlul, dar dac-o vedeai pe Ellen în mânia ei nebunească... M-a luat complet pe nepregătite. Nu eram gata pentru așa ceva.

— Înțeleg, am oftat eu. Și ce-a mai fost după asta?

— A continuat să urle un timp. Domnule Preston, nu mi-am putut închipui c-ar fi posibil să trăiești ani de zile cu cineva în aceeași casă și totuși să nu realizezi ce scene cumplite este capabil să-ți facă. Eu... eu cred că amândouă ne-am ieșit din fire. La amintirea scandalului cu fiica vitregă, chipul ei a căpătat o expresie plină de-ngrijorare. Apoi, ea s-a dus în camera ei. M-am gândit că va musti acolo câteva ore, după care vom discuta amândouă în

mod rațional. Dar seara, devreme, a reaparut deodată, îmbrăcată de drum, cu o valiză-n mână. Mi-a spus că pleacă.

— Pentru a se duce la Shubert?

— Nu s-a exprimat chiar așa. N-a spus decât că pleacă și că nu se mai întoarce niciodată. Peste câteva luni, va primi moștenirea lăsată de tatăl ei. Vor fi destui care să-i împrumute bani de hotel, pâna la ziua ei de naștere.

— Ai încercat cumva s-o oprești, doamnă Chase?

— Nu prin forță. Am implorat-o să nu plece. Nici n-avut să discute cu mine. Mi-a spus c-am avut timp suficient în convorbirea noastră anterioară, sa-i comunic toate opiniile mele. În afară de încercarea de a o așeza pe un scaun, nu prea vedeam ce-aș mai putea face pentru a o opri.

Ceea ce era destul de adevarat.

— Are o mașina personală?

— Are un M.G. roșu. Este unul dintre lucrurile care-i produc o plăcere infinită. Adesea iese cu mașina și face două-trei sute de mile doar ca amuzament.

— Destul de neobișnuit pentru o fetița de șaptesprezece ani, nu-i așa? Vreau să spun, dacă luăm în considerație faptul că, în general, duce o viață destul de liniștită.

— Tocmai de aceea i-am și permis s-o aibă. Este un șofer experimentat, unul dintre cei mai buni din câți am văzut eu. Cel puțin din pricina asta n-am avut de ce să-mi fac griji.

— Perfect. Și-a azvârlit valiza în mașină și a plecat. Apoi?

— La-nceput nu prea mi-a păsat. Eram sigură că se va-ndrepta către vreuna dintre prietenele ei, ai cărei părinți au să mă informeze pe loc unde se află ea. Apoi am telefonat în vreo două locuri pe unde bănuiam c-ar putea să fie. Fără succes. Treptat, am început să mă neliniștesc. Am sunat la Bart Lytton. El a fost foarte îngrijorat de la bun început. Mi-a spus să-i duc imediat o fotografie de-a lui Ellen. Când am ajuns la el acasă, mă așteptau deja patru bărbați. Erau de la o agenție importantă. Cred că de la *Fording*.

— *Fordham*, am corectat-o eu. Sunt estinși pe toată America. Oameni de toată încrederea și toate celelalte. N-aș dori să par urâcios într-o situație ca aceasta, dar sunt cumva interesat în ea. De ce nu m-ai chemat pe mine? Alături de *Fordham*, vreau să spun. Știu că ei sunt o-nțreprindere renumită. Nu vreau să zic nimic rău împotriva lor. Dispun de aparatură de-naltă clasă, și de resurse care mie nu-mi vor fi niciodată accesibile. Dar eu sunt interesat în treaba asta.

În momentul acela, interesul meu era să aflu de ce m-a exclus *Moira*.

— Da, este exact ceea ce a spus și domnul *Lytton*. Dar el a-nțercat să-ți telefoneze, însă n-a căpătat nici un răspuns. Am încercat și eu de la el de-acasă. De două ori.

— La ce oră?

— Ei, opt și jumătate și, probabil, din nou, după o oră.

Se potrivește. Eram pe drum spre *Alhambra*. Iar mai devreme, când am încercat eu s-o contactez pe *Moira*, ea era pe drum către casa lui *Lytton*.

— Am fost plecat atunci, am aprobat eu. Deci, băieții aceia au pornit într-un tur pe la toate hotelurile și-așa mai departe, în căutarea lui *Ellen*. Ce făceai dumneata în vremea asta?

— M-am dus acasă. Am stabilit că-mi vor raporta acolo, dacă vor afla ceva nou. Simțeam că trebuie să stau acasă, pentru cazul că *Ellen* s-ar fi răzgândit sau ar fi avut vreun accident ori altceva similar.

— Bineînțeles. I-ai trimis pe băieți și la *Club Coastal*? Și la pianist?

— Da. Nu le-am spus nimic din ceea ce era prea intim. Le-am zis doar că era unul dintre prietenii ei și că ea se ducea adesea acolo să-l asculte.

— Ei, n-a avut ocazia să-l asculte și aseară. N-a apărut pe la *Club* și nici *Ellen* nu s-a ivit pe-acolo, cât timp am fost eu prezent.

Moira și-a scuturat capul aprobator.

— Știu. Și tocmai când mi s-a comunicat asta, domnule *Preston*, am început să simt teama. Îți dau cuvântul meu, dacă în următoarele zece minute aș afla că

Ellen s-a căsătorit cu omul acesta, Shubert, nici că mi-ar păsa. Doar să mi se spună că-i bine. Dar vezi că bărbații aceia au scotocit prin tot orașul. Sunt experți și, dacă ei spun că ea nu-i aici, eu trebuie să-i cred. Dar a lipsit de-acasă toată noaptea. Mi-e frică. Atât de frică, încât nici nu vreau să vorbesc despre asta. Mi-e groază să-mi analizez prea minuțios gândurile. Aș putea să-mi pierd mințile.

Agitația revenise. Pieptul i se-nălța și-i cobora într-o emoție înăbușită. Respirația ei era zgomotoasă.

— Controlați-vă! i-am spus eu cu duritate. Am destule necazuri și fără o coconiță topită, care să-mi pice pe jos și să-mi păteze toată mobila.

A fost ca și cum cineva i-ar fi aruncat în față o găleată cu apă de la gheață.

Și-a ținut respirația, s-a ridicat și s-a-ndreptat iute către mine:

— O să te omor, o să te omor! a strigat, repezindu-se la mine cu unghiile. M-am dat repede un pas înapoi și i-am lipit palma de obraz. A-nghețat pe loc. Urmele albe ale degetelor mele ieșeau mult în evidență pe tenul ei bronzat. Moira stătea în picioare, înghițind porții mari de aer. Și-a ridicat lin o mână la obraz și a-nceput să-și mângâie delicat locul unde-o lovisem eu. Când a-nceput din nou să vorbească, vocea sa avea un timbru perfect controlat și normal.

— Îmi pare rău. Nu-ți sunt de prea mare ajutor, nu-i așa?

— Și mie-mi pare rău. Mai târziu te poți răzbuna pe mine, dar acum avem o groază de treabă.

— Treabă? a rostit ea mirată. Ce-am mai putea face noi, care să merite să fie făcut? Chiar dumneata mi-ai spus că nici nu visezi să-i concurezi pe cei de la *Fordham*.

— N-am spus așa ceva. Am spus doar că ei au mai multe posibilități, și-atât. Există însă anumite lucruri pe care eu le cunosc, iar ei nu. Și nici dumneata.

Ochii negri au scăpărat scurt.

— Vrei să zici c-ai putea ști pe unde se află ea?

— N-am de gând să-ți întraripez speranța cu asemenea aserțiuni. Dar sunt câteva lucruri care trebuie

făcute și care decurg din acea anchetă inofensivă pe care m-ai pus s-o întreprind. Iar dumneata mă poți ajuta.

— Orice. Absolut orice. Ce vrei să faci?

— Mai întâi, să-mi răspunzi la o-ntrebare: când oamenii lui Lytton ți-au raportat că Shubert lipsește de la *Club Coastal*, te-ai gândit să-l suni pe Toreno și să-l întrebi dacă știe cumva unde-l poți găsi?

A dat din cap că da.

— Sigur, asta a fost primul lucru pe care m-am gândit să-l fac. Tonul său era plin de amărăciune. Bunul meu prieten Vic Toreno a fost dur cu mine. Foarte dur. Mi-a spus că nu era dădaca lui Shubert și că, în fond, ce mi-a venit să-l întreb tocmai pe el? El nu pusese monopol pe toți pianistii de pe Coasta de Vest și că Ellen, probabil, și-o fi găsit vreun șofer de camion pentru a petrece câteva nopți cu el. Copiii aceștia de familie bună savârșesc întotdeauna chestii din astea. Din câte a observat el la Ellen, ea era făcută din același aluat cu ceilalți.

Nu prea știam ce să răspund la asta. Chiar și pentru Toreno, răspunsul era destul de grosolan, mai ales că era adresat unei presupuse prietene ajunsă, practic, la capătul puterilor din pricina grijii. Sau, poate, unii vor vedea lucrurile dintr-un unghi diferit. Pot crede că ceea ce-o necăjea mai mult pe Moira Chase nu era atât dispariția fiicei ei vitrege, cât o posibilă ruptură cu prietenul ei iubit, Toreno. Așa ceva le-ar putea trece unora prin minte. Nesuferiților acelora suspicioși. Ca mine.

— Banuiesc, deci că acum nu mai ești în relații chiar atât de, să zicem, prietenoase, cu Vittorio?

— Nu vreau să-l mai văd în ochi! O spunea cu toată convingerea.

— E bine așa. Vreau să spun, ca simți astfel. Exceptând fragmentul cu hotărârea de a nu-l mai vedea. S-ar putea să fie necesar.

— Pot să-ntreb de ce?

— Uite ce-i, doamnă Chase, dumneata nu ești copil, deci eu nu te voi trata ca pe un copil. Toreno este un bandit. Știi și dumneata asta, la fel de bine ca mine. Până acum nu te-a deranjat treaba asta, deoarece nu avea

implicații directe asupra duminică. Perfect, pentru mine-i totuna. Nu vreau să-ți țin predici.

— Știam că-n trecutul său mai exista și altceva în afara jocurilor de noroc. Și-a croit drumul în sus, pornind de pe stradă și știu c-așa ceva nu-i deloc ușor. Dar am crezut că toate acestea sunt de domeniul trecutului. Acum are *Alhambra* și singurul lucru ilicit de-acolo este jocul de noroc. În statul nostru nu poți găsi o persoană din trei, care să considere aceasta ca fiind o crimă. M-a privit cu neîncredere. Ei, bine, dacă vrei să știi ce credeam eu despre asta, află că l-am considerat ca fiind un fost escroc, care și-a făcut suma și care acum este pe jumătate pensionat.

— Îl iubeai? am întrebat calm.

— Iubire, și-a ondulat buzele în timp ce rostea cuvântul. Ce-aș putea ști eu despre iubire? Înainte de a-l fi ntâlnit pe F. Harper Chase, tot ce mi-a fost oferit au fost invitații la pat. Comparativ cu ceea ce am avut până acum, oferta lui a fost foarte directă și cu mult mai profitabilă. Așa că m-am lăsat cumpărata de un bătrân, în schimbul confortului și securității. M-ai întrebat de iubire, domnule Preston. Nu știu. Dar Vic Toreno era un animal cât se poate de masculin, în preajma căruia îmi plăcea să mă aflu. Ajunge atât?

— S-ar putea, i-am răspuns eu. Și el simțea tot așa?

— Ieri aș fi spus — da. Astăzi nu mai sunt la fel de sigura. Ah, nu-ți face o impresie greșită. Nici unul dintre noi n-a fost nebun după celălalt. Dar amândoi ne satisfăceam reciproc.

M-am răsucit pe scaun într-o poziție în care să nu mai am tot timpul în fața ochilor picioarele lungi și subțiri ale Moirei.

— Dacă te supără întrebările pe care le pun, n-ai decât să ma trimiți la naiba, i-am spus. Dar ține minte că pentru dumneata o fac.

— Continuă, domnule Preston. Ce ți-a mai rămas necunoscut în legătură cu mine?

— În clipa aceasta, nu dumneata mă interesezi, ci Toreno. Spune-mi, care erau relațiile dintre el și Ellen?

Dorința ei de a mă informa a cam început să pălească:

— Cu Ellen? Ce anume vrei să spui cu asta?

— Nu ceea ce este clar că gândești dumneata acum. Vreau să spun, glumea cu ea, așa cum ar face orice om de vârsta lui, sau o trata ca de la egal la egal, sau cum?!

— Oh, atmosfera a-nceput să se mai încalzească, s-au întâlnit numai de vreo câteva ori. Aș spune c-o mai sâcâia uneori, râzând de capriciile ei, dar, în general, aveau relații destul de amicale. Da, aș putea spune că mai mult ca de la egal la egal.

— Așa, și de cât timp îl cunoșteai pe Toreno, când l-a vârat pe Shubert pe fir?

Fruntea ei s-a încrețit ușor din pricina super-concentrării.

— De vreo două, poate de trei săptămâni. Nu-mi amintesc exact. Ascultă, nu cumva vrei să-mi sugerezi că Vic l-a adus pe omul acela special pentru a realiza o legătură între el și Ellen? Dar asta-i de-a dreptul ridicol! Ridicol!!

Am oftat. Și încă nici nu ajunsesem la partea cea mai grea.

— Tot ce se poate. Ieri mi-ai spus că Toreno a fost cel ce l-a adus pe Shubert la voi acasă. Cum s-au întâmplat lucrurile?

A rămas puțin pe gânduri:

— Vic este foarte entuziasmat de pianiștii de jazz. Probabil că ți-am spus asta, nu?

Am înclinat afirmativ capul.

— Îmi pomenise de Shubert de mai multe ori. Mi-a promis că-ntr-o seară o să-l aducă de la *Alhambra*, special pentru mine. Și a făcut-o. Am fost flatată că s-a deranjat astfel.

— Natural. În seara aceea a fost și Ellen?

— Nu. Surpriza era pentru mine. Vic face asemenea lucruri. Ellen m-a invidiat, când i-am povestit despre asta.

— De ce?

— Pentru că ar fi vrut și ea să-l asculte. Fusesse cu prietenii ei de mai multe ori la *Club Coastal*. Ar fi fost un triumf pentru ea să le poată povesti amicilor că Shubert i-a cântat ei personal, fără alți clienți.

Acum am ajuns la partea care-i va displace profund Moirei.

— Și-atunci Toreno i-a comunicat că i-l va aduce într-o seară?

— Ceva de genul acesta. Chipul ei exprima uimirea. Am uitat detaliile, dar cam așa s-a-ntâmpat. Unde vrei s-ajungi, domnule Preston?

Mi-am dres glasul.

— Doamnă Chase, aș vrea, cu ajutorul dumitale, să lămuresc unele probleme. Întrucât sunt lucruri pe care le cunoști deja, s-ar putea să ți se pară inutil. Dar nu-i așa. Ceea ce-ncerc eu să fac acum, este să re-asamblez informațiile într-o ordine nouă. Când o să termin, s-ar putea ca tabloul să ți se pară complet diferit.

A zâmbit incert.

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, dar cred că doresc să-ncerc. De ce să nu vreau s-aud lucruri pe care deja le cunosc și le accept?

— Asta rămâne la latitudinea dumitale, i-am spus. Oh, și cu o condiție. Să nu mă-nterupi. Altfel pierd continuitatea.

M-a privit cumva curios, a dat din cap și s-a reșezat în scaun.

— Dă-i drumul!

— Începem cu câteva luni în urmă. Două femei locuiesc într-o casă din Monkton City. Una este frumoasă.

A roșit de plăcere. Am mișcat ușurel din cap.

— Frumoasă, la-nceputul celor treizeci de ani ai săi, moderat de bogată. Cealaltă este o adolescentă drăguță, care va deveni răpitoare, când va crește mare. Peste câteva luni, adolescența urmează să moștenească nici mai mult, nici mai puțin, decât o cincime dintr-un milion de dolari. O foarte mare sumă de bani, chiar și pentru timpul nostru.

În timp ce vorbeam, m-am îndreptat spre masă și am scurs în ceașca mea ultimele picături de cafea.

— În oraș apare un amator de jocuri de noroc. Nu se știe cum, dar a reușit să pună mâna pe o proprietate foarte greu de obținut. O transformă-ntr-un cazino. Pentru motive doar de el cunoscute, mai cumpără și o bombă pe Conquest Street. Conquest este exact opusul lui Millions

Mile. *Club Coastal* nu se asortează nicidecum cu *Alhambra* și totuși, jucătorul le cumpără pe amândouă. La *Club Coastal*, aduce un pianist. Și nu unul care doar să ciocănească pe clape, ci un stilist, un muzician de clasă, care are ceva de oferit auditoriului. De ce să bagi un asemenea om, într-un coteț ca acela numit *Coastal*?

A dat din cap cu putere.

— Exact. Păi, Șhubert ar fi putut face avere la televiziune sau...

Când a văzut ce mutră fac, i-a pierit glasul.

— Te rog, fără întreruperi. Oricum, să știi că întrebările nu le pun în speranța de a căpăta vreun răspuns. Încă nu știu despre ce-i vorba. Totuși, acesta a fost aranjamentul. Curând, oamenii au început să vină s-asculte muzică. Oameni de tot felul. Oameni bogați, oameni săraci. În momentul de față, vom uita de cei săraci și ne vom concentra asupra celor bogați. Mai ales asupra fetelor. Una dintre fete este și adolescența noastră. Ea vine aici cu prietenii și prietenele sale. Majoritatea acestora au bani sau vor fi în bani foarte curând. Jucătorul începe să cerceteze grupul, mai ales pe fete. Cele mai multe provin din cămine dotate cu numărul obișnuit de părinți. Mai sunt și cazuri în care a intrat în scenă divorțul, dar ele sunt descalificate din alte motive. Fie că mama trage zdravăn la măsă, fie că-i prea planturoasă și arată așa, încât este discutabilă puterea ei de atracție asupra unui om precum jucătorul, doar pe baza calităților ei fizice.

De unde stam, am scrutat-o un moment pe Moira. Își pierduse orice culoare. N-a apărut nici o tentativă de a mă întrerupe.

— Deci, după cum am spus, genul acesta de femeie iese din competiție; și-ar putea închipui că jucătorul vânează averea lor și să devină suspicioase în legătură cu el sau cu oricare alt prieten pe care el l-ar aduce cu sine. Dar ele ar greși de la bun început. Jucătorul nu va fi interesat de banii lor sau, desigur, doar ca o considerație subsidiară. Atunci el continuă să caute. În sfârșit, ajunge la adolescența noastră. Fără tată, fără mamă. În locul acesteia — o mamă vitregă. Tânără și frumoasă. Oricare

bărbat ar fi considerat nebun să nu-ncerce, indiferent de problema banilor. Jucătorul încearcă.

Am continuat în grabă, pentru a nu-i lăsa timp să spună ceva.

— Încearca și este omul care știe cum să cucerească o femeie. Mama vitregă marșează. Mai ales că este puțin intrigată de ideea de a fi asociată cu un personaj din lumea interlopă. Ei, am ridicat eu mâna în momentul în care ea a deschis gura, asta a fost, s-a întâmplat la-nceput. Situația devenise propice pentru ca jucătorul să-și introducă și prietenul — pianistul.

Adolescenta este profund impresionată. Astfel, la puțin timp după aceasta, am avut gata formate două perechi. Jucătorul are de gând să lase lucrurile să se desfașoare liber încă vreo câteva luni, după care adolescenta va beneficia de dreptul ei la succesiune. Pianistul se va-nșura cu două sute de mii de dolari și dacă au noroc, mama vitregă nici măcar nu va realiza c-a fost păcălită. Și chiar dacă realizează asta, tot nu va mai avea nici o importanță odată ce ceremonia va fi încheiată.

Am hotărât să fac o pauză. Oricum, Moira abia de-a mai fost atentă la ultimele fraze. Lucru fără importanță, deoarece va putea să continue și singură, odată ce-i adusesem deja la cunoștință două treimi din poveste. Când am tăcut, deasupra noastră s-a așternut tăcerea cea grea. Destinderea s-a ivit abia când Moira s-a decis să-nceapă să vorbească.

— Bine, bine, rostise cu glas abia auzit (îmi imaginez că era exact felul în care se simțea ea acum). Vrei să spui că Moira Chase, puternica Moira Chase, a fost dusă cu zăhărelul.

Expresia aceasta sunt convins c-o avea înmagazinată la rece, încă dinainte de a deveni doamna F. Harper Chase.

— Încearcă să nu-ți pese de asta. Chiar dacă presupunem că aș avea dreptate, mă-ndoiesc că cineva a mai avut vreodată un rol mai placut în piesă decât cel avut de Toreno.

A-ncercat un surâs fad. Foarte șters. Știam ce simte. În meseria mea ciudată, am fost nevoit de multe ori să

dezamăgesc femei bogate, în legătură cu prietenii lor intimi, dar nici una pâna acum n-a posedat atracțiile pe care le avea Moira Chase. În ceea ce o privește pe ea, era tot atât de natural să cucerească orice barbat, pe cât de natural este pentru soare să răsară dimineța. Acum, că-i administrasem medicamentul direct, puteam să-i ofer și învelișul de zahăr.

— Ajungem cu povestea mai în zilele noastre. Până aici, lucrurile s-au derulat exact așa cum și-a dorit Toreno. Ceea ce n-a luat el însă în considerație, a fost dragostea pe care i-o porți fiicei vitrege. Sunt convins că s-a gândit cam așa, și te rog să mă ierți că ți-o spun, cum s-ar gândi oricare individ venit din afară: o fată foarte atrăgătoare se mărită cu un bătrân pentru banii acestuia. Bătrânul moare, ceea ce o absolvă pe văduvă de la a continua să pretinda c-ar fi preocupata de moștenitoare. Doar că dumneata nu te prefăceai. N-ai intenționat decât să continui să te ocupi de Ellen, până ce ea însăși va fi capabilă să-și poarte singura de grijă.

— Sigur că da. De aceea am și venit la dumneata.

— Știu. Și de-aici au început toate necazurile. Cum am început eu să mă interesez de Kent Shubert, s-a despicat cerul.

M-a privit cu un aer nefericit.

— Iar acum, Ellen a plecat. Acesta este ultimul și cel mai îngrozitor act al piesei.

— N-aș considera-o în mod necesar astfel, până ce nu aflăm pe unde-ar putea să fie. Te crezi în stare să mai răspunzi la vreo două întrebări?

— Cred că da, a rostit ea foarte obosită. Nu am impresia c-am ajuns prea departe, dar s-ar putea să fie cu folos...

— Așa cred și eu. Mai întâi, dacă Ellen se mărită înainte de optsprezece ani, sau dacă pățește ceva, ce se-ntâmplă cu cei două sute de mii de dolari?

I s-au înroșit urechile.

— Înțeleg unde bați, dar greșești. În acest caz, toate drepturile lui Ellen asupra averii sunt revocate. Banii trec la fondurile partidului.

— Partidul Senatorului?

— Da.

— Mulțumesc. Trebuia să te-ntreb. Fiind vorba de-o sumă atât de mare, putea fi vorba și de vreo altă rudă gata de a primi moștenirea. O asemenea persoană ar fi fost, probabil, în stare să ne lumineze nițel în istoria asta.

— Regret că te-am dezamăgit, a observat ea.

— Nicidecum. Am scăpat de la a mai explora unul dintre terenurile pe care s-ar desfășura ancheta. Mai vreau să știu ceva. Torenó ți-a mărturisit cumva cum a reușit să pună mâna pe locul unde se afla *Alhambra*?

— Nu. niciodată. Am fost și eu curioasă în legătură cu asta. Trăiesc aici de prea multă vreme, pentru a nu ști ce piedici se pun în calea indezirabililor, care doresc să se stabilească pe Mile. L-am întrebat adesea, dar tot ce-a făcut, a fost să zâmbească și să-mi spună că are el metodele lui, sau ceva în genul acesta.

— Înțeleg. Ai auzit vreodată de-o fată cu numele de Lois Freeman?

Și-a mișcat buzele într-o expresie de dezgust.

— Da, am și vorbit cu ea de vreo două ori.

— Dar nu prea-ți place de ea, am intervenit eu prompt.

— Nu. Cândva, a făcut scene urâte la club. Necazul ei este că-i nebună după Vic că se ține mereu de capul lui și, uneori, îl scoate din sărite.

— Ceea ce-nseamnă că ea nu s-a prea străduit să-ți placă. Mai ales că erai femeia care avea mai mult succes la Torenó.

— Nu, nu-i așa, ea n-a fost niciodată urăcioasă cu mine. Motivul pentru care-mi displace este felul în care umblă după el. Ea este destul de atrăgătoare și n-ar avea nevoie să facă așa ceva. Nu-mi închipui că, la înfățișarea și banii ei, ar putea avea probleme în dobândirea unei companii masculine. De aceea am fost atât de furioasă, când am văzut-o cum se ține de Vic asemenea unui câțeluș de salon. Nu pot să sufar să văd o femeie care se umilește în halul acesta. Dezonorează tot ceea ce numim sexul frumos.

Câteva momente, am meditat la cele ce-mi spusese ea.

— Cu siguranță că știi că Lois este fiica lui Marsland Freeman. Știi și că *Alhambra* a aparținut acestui Marsland Freeman II?

— Asta nu, rosti ea uimită. Atunci aceasta este explicația modului în care Vic a pus mâna pe ea. Probabil că Lois l-a convins pe taică-su s-o facă.

— Tot ce se poate. Nu era decât o probabilitate. În nici un caz nu era concluzia la care se pare c-ar fi ajuns Moira. Omul care-și construiește un imperiu de patruzeci și șapte de milioane de dolari, în cea mai mare parte prin eforturi proprii, nu se va lăsa împins să facă lucruri pe care nu vrea să le facă, nici măcar de către propria sa fiică. Dar era o probabilitate. Dacă Lois era o asemenea pacoste pe capul prietenului nostru Toreno, de ce nu i-a interzis accesul la club? După câte-mi amintesc eu, nimeni nu poate pătrunde acolo, dacă nu este dorit.

— Asta l-am întrebat și eu. Mi-a răspuns că este mai ușor de spus, decât de-nfăptuit. Dacă ar fi întreprins ceva care să-l supere pe un om ca domnul Freeman, cu siguranță c-ar fi fost zburat din afaceri în mai puțin de-o săptămână. Și, domnule Preston, mă privea cu seriozitate, am văzut asemenea întâmplări cu ochii mei prea adesea, pentru a nu-l fi crezut.

— Și eu. Totuși, m-a mirat ceva. O femeie cu asemenea situație, să rămână-n relații protocolare cu opoziția.

— Așa am zis și eu. Când l-am întrebat pe Toreno, mi-a spus că, după o conversație perfect civilizată cu mine, ea iese și-l cheamă la telefon. Și-i spune despre mine lucruri pe care el n-ar îndrăzni vreodată să le repete în fața mea. Lucruri îngrozitoare, lucruri care dovedesc că-i bolnavă mintal.

Mi-am privit ceasul. Florence Digby a deschis deja biroul.

— Trebuie s-o luăm din loc. Astăzi va fi o zi plină.

S-a ridicat de pe scaun și și-a netezit hainele de pe ea.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat să-mi recapăt stăpânirea de sine, vorbindu-mi atât de rațional.

— N-aș fi fost în stare să fac nimic, dacă n-ai fi avut un caracter destul de maleabil, i-am zâmbit eu.

— Înainte de a pleca, aș dori să-ți pun și eu o-ntrebare. Dacă analiza dumitale este corectă, și eu am neplăcuta senzație că este, de ce ar fi necesar ca Vic

Toreno să se complice într-atâta, pentru a-l însura pe Shubert cu o grămadă de parale? Apoi, înainte ca eu să apuc să deschid gura: Apropo, și unde mergem noi acum?

— Sunt deja două întrebări, am subliniat eu. La prima, răspunsul este — habar n-am. Apoi, în poșta mea de dimineață, ar trebui să fie și o istorioară despre Toreno. O să văd asta la biroul meu. Poate aflăm ceva care să ne dumirească puțin. Răspunsul la a doua întrebare — unde mergem, este — la același birou, al meu.

S-a așezat în fața oglinzii și și-a trecut pieptănul prin păr. Soarele se reflecta strălucitor în el. Gândul meu o luase razna și meditam la cât de mult îmi plăcea fără coc. Ea s-a întors de la oglindă și mi-a zâmbit. Eram foarte aproape unul de celălalt.

— Chiar așa? Mulțumesc.

M-a prins cu garda deschisă.

— Cum? Pentru ce?

— Ai spus că-ți place mai mult liber, neprins în coc. Și mie.

Începusem deci să gândesc cu voce tare. Urma vorbitul de unul singur. După care mai era doar un pas până la un sanatoriu liniștit, unde nu se lasă nici un obiect ascuțit la vedere. Brusc, am zis:

— Hai să mergem!

Automobilul Moirei era parcat în fața casei. Era un Cadillac crem cu bleu, ultimul model. Când Moira s-a strecurat la volan, oricine ar fi putut remarca faptul că designer-ul a avut-o pe ea în vedere, de la prima trăsătură de condei. Aluneca lin prin oraș, arătând ca o americană de un milion de dolari. Eu păstram respectuos distanța, arătând și simțindu-mă ca un hamal care-i duce bagajele.

Dacăș fi fost mai rapid în gândire, mi-aș fi dat seama că era mult mai bine, dac-o sunam pe Florence Digby și-i comunicam că Moira Chase va veni să mă aștepte la birou. Așa, am sosit împreună la ora nouă și jumătate dimineața, iar miss Digby nu lucrase atâta amar de vreme pentru un detectiv particular, pentru a nu fi căpătat o oarecare tehnică în construirea de raționamente și deducții. Sprâncenele ei s-au unit dezaprobativ, înălțându-se cu un sfert de inci, față de poziția lor normală.

— 'Neața, miss Digby, am rostit eu jovial. Doamna Chase tocmai venea la mine. Ne-am întâlnit în hol.

Moira i-a zâmbit. Chiar dacă aceasta a avut vreun efect pozitiv, nimeni n-a observat nimic.

— Am triat corespondența, domnule Preston. Pe biroul dumneavoastră este un plic mare sosit din San Francisco.

— Mulțumesc. Pofțiți, doamnă Chase.

Am condus-o pe Moira în biroul meu, am închis ușa și am ajutat-o să își găsească un loc mai comod.

— Ce repede ai găsit o explicație. Moira era foarte amuzată. S-ar fi putut ca miss Digby să aibă niște suspiciuni mai întunecate în legătură cu noi doi?

Eu eram foarte ocupat cu deschiderea plicului de la *Armstrong Investigations*.

— Miss Digby, am remarcat eu, are opinii foarte proaste în legătură cu mine, în mai multe domenii. Mai ales în privința moralității. Habar n-am de unde-și colectează astfel de idei.

Moira a țâțâit înțeleghătoare.

— Și dumneata, care ești un bărbat atât de cuminte și liniștit...

Ne-am zâmbit reciproc. E o treabă extrem de plăcută să-i zâmbești unei femei ca Moira Chase. Mai ales când și ea îți răspunde tot cu un zâmbet. Am întins pe birou hârtiile din plic. Era și o notă scrisă de mână de către Joe Armstrong, prin care mi se comunica ce eforturi apreciabile a depus personalul său, pentru a-mi obține toate aceste observații în timp util. Îl cunoșteam pe Joe de secole. Aceasta ar fi trebuit să-mi mai aline suferința produsă de factura grea ce-mi va sosi peste câteva zile. Cunoșteam deja unele aspecte relevate de materialele anexate, iar multe dintre cele noi nu aveau o importanță prea mare pentru ancheta în curs. Dar foița acuzatoare, aceea care informa despre implicarea legii, era o bomboană.

RAPORT CONFIDENȚIAL:

Subiectul: Numele: TORENO Prenumele: VITTORIO ALBERTO (VIC)

Locul și data nașterii: New York, 1921

Arestat în mai 16, 1933, învinuit de jaf.

Sentința: colonie de muncă — doi ani.

Arestat în noiembrie 4, 1935, învinuit de jaf.

Sentința: Școală de corecție pentru băieți — trei ani.

Arestat în septembrie 10, 1939, învinuit de tâlhărie cu uz de armă.

Dosar clasat din lipsă de probe.

Arestat în ianuarie 8, 1942, la Grand Larceny.

Achitat. Numele celor doi jurați pe care l-au considerat nevinovat, au fost șterse mai târziu din dosar.

Reținut pentru interogatoriu, martie 6, 1944. Suspectat de uciderea lui George (Lucky) Rafini. Eliberat.

Arestat decembrie 16, 1945, eliberat prin acțiunea legii de stat Sullivan ca urmare a dispariției martorului principal.

Arestat în iunie 25, 1948, excrocherie.

Sentința: unu — la cinci ani (executat doi ani la Ossining).

Și mai erau. O mulțime. Atașate la raport, se mai găseau diferite tăieturi din ziare, despre cazurile în care Toreno avusese o participare activă. Am fost atât de absorbit de lectură, încât am uitat complet de prezența Moirei Chase. Până la condamnarea din 1948, Toreno mai fusese chemat pentru interogatoriu de vreo duzină de cauze pentru tot atâtea tipuri de infracțiuni, dar cei doi ani de închisoare au constituit picătura care a făcut ca râul să-și iasă din matcă, iar după depunerea cauțiunii pentru eliberarea eroului nostru, acesta n-a mai fost nicidecum oaspetele orașului New York.

În 1957, s-a mutat în California, iar în acest timp, după cum se putea citi printre rânduri, Toreno ajunsese deja pe trepte superioare, ceea ce înseamnă că nu mai avea nevoie să își bage mâinile proprii în chestii murdare. Pentru așa ceva utiliza terți, care, bineînțeles, trebuiau plătiți cu bani grei. Dar banii se pare că nu mai constituiau o problemă pentru Vittorio (Vic) Toreno.

Mai existau acolo încă două informații care meritau a fi citite de două ori. Una era un fragment dintr-un cotidian de scandal din New York, apărut la data de 10 aprilie 1956.

...și ce-mi fu dat să aud? Vic Torenó a fost pescuit în sfârșit, de către o lady, numită Elizabeth. Și să știți că-i vorba de-o lady veritabilă, get-beget, oameni buni. Și nu din orașul acesta ca vai de capul lui, pe care-l cunoaștem cu toții mult prea bine, din păcate. Aflați că zâna este poleită cu uraniu. Vic se va abține, însă, să-mi aducă la cunoștință vorbele ce-au ieșit din gurișă striptiseuzei Lola Van Gogh cu această ocazie și, oricum, nu suntem noi ziarul care să tipărească asemenea expresii...

Pe spatele foii era o notă scrisă de către unul dintre asistenții lui Armstrong:

„Există probe că Vic Torenó a fost, într-adevăr, căsătorit în 1956 cu o doamnă din înalta societate. Ceremonia a fost asistată de vreun judecător de pace ramolit, care habar n-avea pe cine însoară. Se pare că nevasta era alcoolică, sau mai rău. Se numea Elizabeth, iar la data căsătoriei avea în jur de douăzeci de ani. Conform rapoartelor, era frumoasă, independentă și extrem de bogată. Se crede că și-ar fi lăsat soțul curând după ce s-au mutat în California, în 1957. Pentru detalii privind decizia lui Torenó de a părăsi New York-ul, vezi anexa unsprezece.”

Anexa unsprezece era un articol pe patru coloane, dintr-un ziar de duminică, datat martie 22, 1957.

UCIGAȘ-MANIAC SEXUAL, MOARE ÎNTR-O ÎNFRUNTARE CU POLIȚIA

La orele unui ale acestei dimineți, GIOVANNI TORENO, de profesie muzician, a decedat într-o înfruntare armată cu ofițeri de poliție. Torenó era căutat pentru a fi anchetat în legătură cu recente masacre efectuate de către un maniac sexual, care au terorizat Strada 42. Trei fete, dansatoare de varieteu, au murit de aceeași mână, cea mai recentă crimă fiind uciderea lui Eleanor (Cuddles) Candy, de 19 ani, al cărei trup fără cap a fost recuperat din East River, marți. Pe baza informațiilor primite de la o sursă de toată încrederea, s-a stabilit că maniacul responsabil de această faptă a fost Torenó. Ca urmare, poliția l-a oprit pentru a-l ancheta, în momentul în care el părăsea clubul ținut de fratele său

Vittorio. Toreno a luat-o la goană, iar în înfruntarea armată care a urmat, au fost uciși doi ofițeri de poliție. În timp ce-ncerca să traverseze Brooklyn Bridge, Toreno a fost prins într-o ambuscadă. În timp ce ofițerii de poliție se apropiau tot mai mult, el a-ncercat să scape, cățărându-se pe grinzile metalice laterale ale podului. Ofițerul Morando a tras și Toreno a căzut în apele râului. Se încearcă scoaterea cadavrului la suprafață. Astăzi, cetățenii de pe Broadway vor putea respira ușurați, când vor auzi că...

Și-așa mai departe. Urmau detalii în legătură cu crimele comise de răposatul și, fără doar și poate, nejelitul de nimeni, Giovanni Toreno. Numele victimelor îmi erau necunoscute, dar modul în care ele au fost ucise, nu. Cuddles Candy și celelalte au murit absolut la fel ca și Fay. Mi-am amintit ca încă nu știu care-i era numele de familie. N-am nimic împotriva unor coincidențe apărute când și când, dar pe acestea nu le mai puteam digera. Din câte-mi puteam eu da seama, nu erau decât două posibilități. Fie că poliția a nimerit într-altcineva, trăgând în Giovanni Toreno pe Brooklyn Bridge, fie că acesta a reușit cumva să supraviețuiască după cădere. M-am străduit din răspuțeri să pătrund sensul fiecărui cuvințel din articol, în speranța că aș putea găsi ceva care să mă ajute. Dar, în cea mai mare parte, nu era decât un material de umplură. Mai exista și o poză de-a lui Giovanni, care însă fusese probabil scoasă după o fotografie veche — producție de calitate inferioară, reprezentând un băiat înfipt, cu păr negru și creț. Putea fi vorba despre oricine: despre mine, despre dumneata, despre tânărul care stă la frizer, pe scaunul de-alături. Dar chiar la poalele paginii, am descoperit cele ce urmează:

ORELE 4 AM

(vezi pe această pagină)

IDENTIFICAREA CADAVRULUI UCIGAȘULUI

Cadavrul zdrobit, recuperat din apele râului, a fost identificat ca fiind al lui Giovanni Toreno. Fratele său, Vittorio, a plâns în momentul în care asociatul de afaceri al lui Giovanni, Samuel Wiener, de 31 de ani, a confirmat identificarea.

Începem să ne apropiem. Dacă singurii care l-au identificat pe Giovanni Toreno au fost Vic și Băiețelul, și asta va trebui controlat, atunci terenul rămâne larg deschis oricăror operațiuni. Nu știam nici dacă Giovanni mai era sau nu în viață. Tot ceea ce știam era că ucigașul din New York continua să trăiască și că-ncepuse din nou să practice. Și mai știam, fără nici un dubiu, că Vic Toreno era fie criminalul, fie știa cine este acesta și, probabil, știa și unde să-l găsească.

— Pot să iau și eu una?

Vocea Moirei m-a readus brusc la realitate. Luasem pachetul meu de *Old Favorit*, îmi scosesem o țigară, dar uitasem să-i servesc și pe cei din jur.

— Bine-nțeles. Scuză-mă.

— Nu face nimic. Abia dac-am îndrăznit să-ntreb. Erai atât de prins cu cititul...

A arătat spre materialul de pe biroul meu.

— Sunt o mulțime de lucruri aici, care să-ți pună creierii în mișcare, i-am confirmat eu. Nu vreau să-ți fac nici un reproș, dar, întrucât acum nu mai ai sentimente prea calde față de Toreno, poate că-ți va face plăcere să parcurgi această scurtă biografie a inofensivului dumitale jucător.

I-am întins lista cu delictele săvârșite de Toreno și informația despre căsătoria acestuia. Mi-am pastrat articolul despre frățiorul Giovanni. Moira Chase nu era proastă. Ea va realiza imediat că doi și cu doi fac patru imediat ce-i voi înmâna articolașul din ziar. Iar în ceea ce o privește pe ea, patru înseamnă Kent Shubert, și Shubert poate fi găsit în același loc cu Ellen, oriunde ar fi amplasat acest loc. Și-așa Moira era extrem de îngrijorată de soarta fetei, iar un plus de-ngrijorare ar fi pus-o la pământ.

Cât timp s-a documentat asupra conturilor lui Toreno, încheiate cu reprezentanții legii, chipul ei a fost lipsit de orice expresie. La sfârșit, mi-a returnat foaia, a pufăit puternic din țigară, și mi-a spus:

— Trebuie să recunoști, domnule Preston, când mă hotărâsc eu să fac o treabă, o fac afurisit de bine.

— N-are rost să te blamezi singură prea mult. Distanța-i mare între Palmside Boulevard și East River. Și-apoi, Toreno nu și-a făcut reclamă cu isprăvile sale.

— Știu că tot ce dorești este să fi amabil cu mine și-ți mulțumesc. A ridicat tăietura de ziar. E foarte interesant și acesta, nu-i așa? Partea care povestește despre faptul că-a fost căsătorit odată, nu-i așa? Mă-ntreb, cine-o fi fost ea oare?

— Sau cine este, am corectat-o eu. Dacă ar fi fost inițiată vreo procedură de divorț, Joe Armstrong ar fi scos-o la suprafață.

— Hmm, a mormăit ea. Ce n-aș da să pot conversa măcar o jumătate de oră cu această misterioasă Elizabeth! Trebuie să fi fost o bucățica bună.

Era 10 a.m. și știam că-n curând poliția din Monkton City își va face simțită prezența, întrebându-mă câtă vreme mai am de gând să-i las să mă aștepte la Cartierul General. Dintr-o dată, a sunat telefonul și mi-a întrerupt gândurile. Am ridicat receptorul.

— Miss Digby, dacă-i de la poliție, spune-le că încă n-am venit.

— Nu-i poliția, mi-a răspuns ea pe un ton distant. Este un bărbat care nu vrea să-și spună numele.

Telefoanele anonime, de obicei, aduc unele informații utile. Și, chiar în clipa de față, de asta și aveam nevoie.

— Fă-mi, te rog, legătura.

S-a auzit un clinchet, după care, un bărbat a rostit:

— Vorbesc cu domnul Mark Preston?

Glasul era clar și precis.

— În persoană, am răspuns eu. Cine sunteți dumneavoastră?

— Rămâneți o clipă la telefon, vă rog.

M-am uitat spre Moira și am dat din umeri, pentru a-i arăta că n-am habar cine-i la celălalt capăt al firului. Ea ședea liniștită, jucând rolul cuiva care nu trage cu urechea la convorbirile particulare.

— Domnul Preston?

Era o voce nouă, adâncă și autoritara.

— La telefon, i-am confirmat eu.

— Nu ne-am întâlnit până acum, dar sunt convins c-ați auzit de mine, a rostit el. Numele meu este Marsland Freeman.

— Al Doilea?

N-am intenționat să fiu grosolan. Mi-a ieșit automat. El a ales calea ignorării.

— Vă sun de-acasă, de la Rock Beach. Cunoașteți locurile?

— Da, domnule Freeman, le cunosc foarte bine. Pe dinafară, vreau să spun.

— Acum aveți ocazia să îndreptați această lacună, domnule Preston. Am o problemă pe care aș dori s-o discut cu dumneata. Ai putea să faci în așa fel, încât s-ajungi aici până la, să zicem, zece și jumătate?

Ce chestie! O-ntâlnire cu Marsland Freeman II, iar el a trebuit să aleaga exact ora la care eu urma să mă prezint la poliție pentru a discuta alte probleme. Probleme legate de omor.

— Îmi pare rău, domnule Freeman, dar în dimineța aceasta sunt așteptat la Cartierul General al Poliției. Mi-e imposibil să nu mă duc. N-ați putea să-mi indicați o altă oră?

— N-o să ai nici o neplăcere în legătura cu autoritățile polițienești, domnule Preston. Unul dintre avocații mei le va furniza explicațiile necesare.

Nici o problemă cu autoritățile polițienești! Chiar așa. Trebuie să fie grozav să dispui de patruzeci și șapte de milioane de dolari!

— Ei, atunci e O.K., dacă dumneavoastră sunteți sigur că nu voi avea neplăceri. Nu sunt chemat pentru parcare în loc interzis. Au de anchetat două omoruri.

— Adevărat? Nu părea prea impresionat de asta. Atunci te aștept peste treizeci de minute

— Voi fi acolo, am spus eu și m-am urât singur pentru asta.

Ceea ce ar fi trebuit să zic era ceva în legătura cu libertatea și cu drepturile individuale, sau ceva de genul acesta. Nimeni nu-i îndrituit să-i ordone altcuiva în modul acesta. Dacă aș fi fost măcar pe jumătate bărbat, ar fi

trebuit sa spun că sunt foarte ocupat. Dar n-am făcut-o. Am spus că voi fi acolo.

Moira Chase a renunțat la orice prefăcătorie, cum că n-ar fi ascultat conversația.

— *Acel Freeman*, m-a interogat ea. Tatăl lui Lois?

— Acela, am aprobat eu. Vrea să mă vadă peste o jumătate de oră.

— Înțeleg. Dar celor de la poliție nu le va face plăcere să-i lași s-aștepte, nu-i așa?

— Nu, doamnă, n-o să le facă. N-o să le placă nicidecum, dar vor trebui s-o înghită. Deoarece, domnul Freeman spune că trebuie s-o-nghită. Deoarece domnul Freeman este proprietarul unei jumătăți din planeta Pământ și, dacă cineva încearcă să-i pună bețe-n roate, acel cineva va avea de trecut prin timpuri foarte grele. Inclusiv forțele polițienești din Monkton City.

— Și un anume detectiv particular?

Am dat ușor din cap.

— Inclusiv eu. Dacă nu reușesc să-i satisfac pe toți oamenii, tot timpul, atunci voi fi eliminat urgent din business. Ceva în legătură cu autorizația pe care sunt obligat s-o dețin înainte de a-mi începe activitatea.

— Regret, n-am vrut să fiu sarcastică.

— Știu. Am luat o poză măreață, în timp ce-mi priveam ceasul. Doamnă Chase, vreau să te rog să faci un lucru care ți se va părea foarte complicat.

— Despre ce-i vorba? Fac orice ar ajuta la gasirea lui Ellen.

— Nu-i cine știe ce. Pot spune că nu-i chiar nimic. Aș dori să te duci acasă și sa te odihnești. Lucrul cel mai util pe care-l poți face imediat este să te așezi confortabil într-un fotoliu, lângă telefon.

— Dar trebuie să fie și ceva mai bun...

— Este ceva foarte bun. Dacă domnul Lytton, sau oricare dintre oamenii de la Fordham ar avea nevoie urgentă de dumneata, cum crezi că te-ar putea găsi, dacă ai de gând să hălăduiești prin tot Statul?

— Desigur, la asta nu am nici un contraargument. Chiar crezi c-ar fi putut descoperi deja pe unde se află ea?

Am ridicat din umeri.

— *Quien sabe?** Mi-ar place să zic da, numai că nu știu. Tot ce pot să-ți spun este ca, după ce mă întâlnesc cu Freeman, mă duc într-un loc unde s-ar putea să se știe ceva în legătură cu Ellen.

— Unde? a-ntrebat ea, rugător. Te implor, spune-mi. Poate că, dacă m-aș duce eu chiar în clipa aceasta...

— Nu ți s-ar dezvălui nimic. Regret. Te-am prevenit doar că îți revine rolul cel mai dificil. O să-ncerc să te sun pe la prânz. Dacă nu-ți telefonez până atunci, să știi c-am intrat într-o încurcătură.

— Și eu ce va trebui să fac în acest caz?

— Chemi poliția. Vorbești cu locotenentul John Rourke. Cu el și cu nimeni altcineva, da? Îi povestești tot ce s-a-ntâmplat. Să nu omiți absolut nici un detaliu. Și informează-l pe domnul Lytton că ai de gând să-i sesizezi pe oamenii legii.

A afirmat cu capul.

— Perfect. S-a ridicat. O să stau lipită de telefon. Mult noroc!

Mi-a fost teamă că va izbucni iarăși în plâns.

— Mulțumesc. Încearcă să fii liniștită. Sunt convins că asta o să aibă efect.

Suna atât de convingător, încât aproape începusem s-o cred și eu.

---

* Cine știe? (în spaniolă, în orig.) (NT)

CAPITOLUL 8

Când Marsland Freeman II mi-a vorbit despre locuința sa, situată la Rock Beach, s-a străduit să fie cât mai puțin ostentativ. De fapt, locuința sa era întregul Rock Beach sau, mă rog, asta era casa și împrejurimile. El poseda spațiul de-acolo în totalitate, un promontoriu lung și jos, care se-nfîgea arogant în Oceanul Pacific, de parc-ar fi dorit să proclame ideea că orice ocean ar avea intenția de a șterge cu valurile sale vreo proprietate de-a domnului Freeman, ar face bine să se gândească serios la urmări, înainte de-a începe. După ce am șofat vreo douăzeci de minute, am părăsit șoseaua care mergea de-a lungul coastei și am luat-o pe un drum privat, care conducea către locuință. După încă vreo jumătate de milă, am lăsat în urmă ținutul împadurit și am pătruns pe-o întindere netedă, cu tufișuri plantate elegant pe locuri protejate, în scopul de a acoperi goliciunea a ceea ce produsese mama natură.

Puteam deja să zăresc și casa, o clădire masivă din piatră cenușie. Împrejurul ei se-ntindea o suprafață verde și eu mi-am amintit poveștile care spuneau cum fusese adus aici pământul de la mile și mile distanță, pentru a se putea crea o grădină artificială pe crestele stâncilor. Am ajuns la o micuță curbă. Când am cotit, pe cărare, chiar în fața mașinii, am văzut o figură feminină. Am apăsat frâna și am oprit în vecinătatea ei. Era Lois Freeman. Astăzi era-mbrăcată cu o cămașă cu carouri roșii și cu

niște blugi verzi, foarte strâmți. Avea părul pieptănat pe după urechi și ochii ei verzi mă priveau amuzați.

— 'Neața, m-a salutat ea. Ce-ar fi să mă duci până acasă?

Am deschis portiera mașinii.

— Este casa dumitale, lady. Dacă-ș refuza, ai pune, probabil, un valet de gradul trei să mă dea afară.

S-a așezat cu grație lângă mine. Nările mele au fost mângâiate de o ușoară briză de parfum.

— Nu știi că fetele frumoase nu trebuie să facă auto-stopul pe șosea? Din pricina asta se pot alege cu o impresionabilă grămadă de necazuri.

— Nu prea văd cum aș putea intra în vreo încurcătură cu dumneata, s-a-mbufnat ea. Aseară, la bar, am vrut să te agăț și tot ce-am obținut a fost un umăr rece.

— Domnișoară Freeman, am început eu

— Lois, m-a corectat ea. Te cheamă Mark, nu-i așa?

— Lois, am spus eu. Am venit să mă-ntâlnesc cu tatăl dumitale. El susține că-i vorba de afaceri.

— Știu. Eu i-am povestit despre dumneata.

— Ce i-ai povestit despre mine?

— Oh, fel de fel de chestii. Oricum s-a deranjat să-ți telefoneze, nu-i așa?

— Da. Vezi ce timpuri mărețe am ajuns să trăiesc? Aseară o faimoasă moștenitoare m-a solicitat într-un bar, iar astăzi un milionar îmi telefonează personal, pentru a stabili o-ntâlnire cu mine. Și, ca pentru a pune moț la toate, faimoasa moștenitoare mă așteaptă, pentru a mă conduce la milionar. Care-i șpilul?

Și-a mușcat buzele.

— Întotdeauna ești atât de greu de abordat?

Am oftat.

— Lady, sunt băiatul cel mai abordabil din lume. Întrebă pe cine vrei. Toți au să-ți vorbească despre bătrânul Mark Preston, prietenul poporului. Dar asta se-ntâmplă numai în relațiile cu poporul. Bănetul pe care-l posedai, dumneata și tatăl dumitale, vă elimină automat din cercul meu de cunoștințe. Ce interes aș putea trezi eu oricăruia dintre dumneavoastră? Nu sunt cu nimic deosebit de ceilalți.

— Poate că nu. De fapt, te cunosc prea puțin pentru a-mi putea exprima vreo opinie în legătură cu dumneata, nu-i așa?

Adoptase o atitudine mai rece. Mă-ntrebam de nu cumva am devenit cam sensibil astăzi. Ședea foarte aproape de mine și știam că, de n-ar fi fost toți banii ăia, aş fi procedat cu totul altfel.

— Bine, bine, cred că-i vina mea, am admis eu. A fost foarte drăguț din partea dumată să mă-ntâmpini astfel.

— Perfect, s-a-nveselit ea din nou. Oricum, astăzi am mai progresat puțin.

— Ai progresat?

— Desigur. În clipa în care m-ai văzut, ai spus că sunt frumoasă.

A trebuit să zâmbesc. M-am întors către ea, pentru a-i vedea chipul mai bine. Zâmbea și ea. Dar am ajuns dinaintea casei, și intimitățile s-au zburătăcit. Lois s-a strecurat afară din mașină și eu am urmat-o.

— Tata este în bibliotecă, mi-a șoptit ea. Acolo primește pe toata lumea. Este singurul motiv care-l aduce în acest loc. Nu citește decât informațiile de la bursă.

Am urcat în urma ei cele câteva trepte largi și am intrat printr-o ușă grea de stejar cu legături de aramă. În holul vast, era foarte răcoare. Și pentru prima oară am remarcat că, în afară de Lois, nu mai văzusem pe nimeni în preajma casei.

— Am crezut că oamenii foarte bogați sunt întotdeauna înconjurați de gărzi armate, de câini și de personal care să țină la distanță pe orice vizitator nepoftit.

— Toată lumea știe că ești așteptat, mi-a răspuns ea. Oamenii de-aici nu-și poartă persoana lor prin preajma noastră, decât în cazul că sunt solicitați s-o facă. Încearcă să intri odată fără a fi anunțat de cineva.

— Oh, am exclamat eu.

Acum, străbateam uriașul hol. Lois s-a oprit lângă o ușă închisă. Clanța acesteia era un inel greu din fier forjat, similar cu cele de la conacele de demult.

— Aici, m-a anunțat ea. Ești gata?

Am dat din cap și am urmat-o înăuntru.

— Tată, acesta este Mark Preston. O să fiu pe-aproape, în caz că vei avea nevoie de mine.

A trecut ușor pe lângă mine și am auzit ușa închizându-se. Trei pereți ai bibliotecii erau căptușiți cu cărți până-n tavan. Al patrulea perete era ocupat de un cămin mare, din piatră, model vechi, flancat de ambele părți de ferestre. Lângă una dintre ele, ședea un bărbat într-un fotoliu solid, din piele. Acesta s-a ridicat și a venit în întâmpinarea mea.

— Ești punctual, domnule Preston. Începutul se arată a fi foarte bun.

Nu și-a oferit mâna la strâns. Marsland Freeman era un om trecut de șaizeci de ani, înalt și țeapăn. Era solid, iar clăia de păr alb începuse să se cam rărească. Sprâncenele sale stufoase aveau un aspect aproape soldătesc, în țeпоșenia lor. Era exact așa cum mi-l imaginasem: mare, dur, agresiv. Vocea sa, care-mi ordonase la telefon ce să fac, mă determina acum să mă simt ca un elev în fața dirigintei, care-i înșiră cele mai recente boroboafe. Ce sentiment penibil! Am încercat să mă descotoroseșc de asemenea idei, în fond, dacă judecai la rece, nu era decât un om.

— M-ați chemat, domnule Freeman. Am făcut să sune doar ca o constatare.

— Da. Bei ceva?

— Mulțumesc. Pentru mine, un scotch este întotdeauna binevenit.

A deschis ușa unui dulap-vitrină. În interior, se zăreau câteva sticle și carafe. Întorcându-și puțin capul peste umăr, mi-a spus:

— Să-mi spui cât.

I-am spus. Și-a turnat și sieși un amestec slab, similar cu al meu, și a-nceput să soarbă.

— Hah, și-a curățat el gâtul. Bineee. Și-acum, să ne așezăm.

Și-a ales unul dintre fotoliile adânci din vecinătatea șemineului gol. M-am lăsat și eu în celălalt și am constatat că este foarte confortabil.

— Vă deranjează dacă fumez? am întrebat.

— Te rog. Eu nu fumez zilele acestea. Sfatul medicului, știi cum e, dar îmi place să-i văd pe alții. Lângă cotul dumatăle, găsești și o scrumieră.

Mi-am parcat paharul pe brațul fotoliului și mi-am extras o *Old Favorite*, pe care mi-am și aprins-o.

— De acord cu marca, domnule Preston. Fiecare al zecelea pachet pe care-l cumperi, îmi aduce un câștig de un cent. Nu pare cine știe ce, dar, crede-mă, se adună ceva.

— Da, îmi imaginez că se aduna.

Acum nu-mi mai lipsea nimic. Bautură, fotoliu, fum, scrumiera. Acum puteam intra în probleme.

— Deci, domnule Preston, să-ncercăm să discutăm și afaceri. Și-a priponit pe mine ochii albaștri, scrutați. După opinia fiicei mele Lois, ești un om foarte neobișnuit.

— De ce spunei asta? am întrebat eu.

— Pentru că, după ea, ai refuzat aseară o mie de dolari, în schimbul unei mici informații pe care ea și-o dorea.

— Și ce-i atât de neobișnuit în asta?

— Este neobișnuit să-ntâlnești pe cineva care sa prefere etica, sacrificând o mie de dolari. Crede-mă, dacă asta ar fi o practică de-a dreptul comună, nu m-aș întreține cu dumneata în acest loc, în această dimineață. Totuși, după cum spui și dumneata, nu ești chiar unic. Dar Lois mi-a mai spus că, pentru a face târgul ți-a oferit și farmececele ei personale. Aceste farmece sunt destul de evidente și, totuși, ai rămas ferm pe poziții. După ce-am auzit astea de la ea, am început să fiu curios sa te cunosc.

— Adevărat? Din ce punct de vedere? Am mai tras o sorbitură de scotch. Era o băutură de felul celor văzute prin reclame.

— Eu sunt om de afaceri. Interesele mele au un spectru larg. Am devenit ceea ce sunt, mai ales pentru că știu sa-i judec pe oameni. Am și eu câteva reguli de viață. Una dintre ele este că, ori de câte ori văd un om în care pot avea încredere să-i las pe mâna banii sau femeile, îl angajez imediat. N-are importanță costul, trebuie să am omul. Aceasta regulă m-a rasplătit frumos de-a lungul anilor.

Nu-mi prea dădeam seama dacă se străduiește să mă impresioneze, sau așa gândea el despre sine însuși: c-ar fi simbolizat un fel de zeitate.

— Pare a fi o regulă rațională, i-am răspuns. Cum se aplică ea în cazul meu?

— Am luat informații despre dumneata de la vreo două surse locale. Excelente rapoarte, chiar excelente.

— Spuneți-mi, am rostit curios, ce-au avut de spus sursele locale?

— Au spus că ești un om onest. Puțin cam încuiat, dar nu-mi pasă de asta. Și cinic, dar aceasta-i o trăsătură comună a întregii mele organizații. Așa că, domnule Preston, îți voi face o ofertă.

— Întotdeauna am fost deschis ofertelor, domnule Freeman, am zis eu.

— Perfect. Am în Brazilia o companie care se ocupa de conserve din carne de vită. Dar mi-au apărut acolo niște necazuri, mai ales dereglări în relațiile cu personalul și sabotaje. Managerul meu n-a reușit să-și îndeplinească misiunea. L-am dat afară... Am nevoie de cineva care să se ducă imediat acolo, să netezeasca lucrurile.

S-a întrerupt, așteptând o contribuție din partea mea.

— Conservele din carne de vită sunt puțin cam în afara specialității mele, i-am răspuns. N-ar fi normal să doriți pe cineva care se pricepe cât de cât la treaba aceasta?

Capul alb s-a legănat de sus în jos, în semn de aprobare.

— Natural. Ai fi cu totul nepotrivit pentru funcția de manager. Eu nici nu doresc să intervii în procesul de fabricație și de comercializare. Personalul de-acolo se poate descurca, până ce voi găsi un înlocuitor. Ceea ce ai avea de făcut este să descoperi cine sunt cei ce-mi bagă bețe-n roate. Să-i descoperi și să-i oprești. Te interesează așa ceva?

A zâmbit scurt.

— Cât timp te vei afla acolo, vei primi salariu de manager. În timpul absenței duminale, oamenii mei de la personal vor investiga cu atenție posibilitățile de a-ți oferi ceva permanent la-ntoarcere. Dacă aceasta nu va fi posibil, ți-am putea aranja o plată globală, pentru întreaga perioadă.

— Care s-ar ridica exact la cât?

— Douăzeci de mii de dolari.

Ședeam acolo, liniștit, cu gândul la cei douăzeci de mii de dolari. Era clar că toată afacerea nu era decât o-nscenare. Ca s-o spun pe-a dreptă, nu cred că Freeman se aștepta ca eu s-accept târgul. Vreau să spun că-ntreaga poveste nu făcea douăzeci de mii de dolari. El a gândit că astfel va lavi drept la țință și că eu mă voi face că nu observ povestea cusută cu ață albă. În timp ce-mi imaginam cam cum ar arăta toți banii aceia întinși pe dușumea, fereastra a fost întretăiată de o umbră. Am aruncat o privire iute și am văzut un scaun cu roțile care trecea pe-afară. Femeia așezată în el era cu capul întors de la mine, privind atentă marea. Scaunul era împins de un individ cu-nfățișare bovină, îmbrăcat într-o uniformă albă de in... Nu le-am dat prea multă atenție. Continuam să fiu preocupat de gândurile mele.

— Nu mi-ai răspuns, a rostit milionarul. Nu mi-am închipuit că o asemenea ofertă necesită o gândire atât de profundă pentru a fi acceptată. Doar nu te-ntâlnești cu așa ceva în fiecare zi.

— Nu, domnule Freeman, m-ați înțeles greșit. Eu nu stau aici ca să socotesc dacă să accept sau nu. Încerc doar să-mi dau seama de ce ați făcut această ofertă.

S-a mișcat în fotoliu. Nu c-ar fi fost stânjenit de ceva, ci doar pentru a se așeza mai bine.

— Ți-am spus deja de ce. Deci, ce te face să eziți?

— Să ezit?

M-am ridicat încet, controlându-mi nervozitatea care știam că se va reflecta în tonul vocii mele.

— Dacă spectacolul pe care mi l-ați oferit în dimineața aceasta a fost făcut pentru a-mi demonstra cum ați strâns toate milioanele acelea, puteți să vi le păstrați intacte, domnule Freeman. Cine oare vă-nchipuiți că sunteți?

Glasul său a rămas neschimbat. După cum se spune, să nu faci niciodată afaceri când ești prost dispus.

— Sunt omul care tocmai ți-a făcut o propunere foarte rezonabilă. Întotdeauna așa ceva te irită-n halul acesta?

Am respirat adânc. Eram un om terminat. Preston, Detectivul Particular, era șters de pe fața pământului. Omul acesta își putea aprinde oricând țigara cu autorizația mea.

— Ești crud, Freeman, crud de tot. Ia douăzeci de mii de dolari. Cară-te-n Brazilia vreo două luni. Între timp, îmi aranjez eu două-trei probleme aici, în Monkton City.

Am făcut o-ncercare slabă să-i imit cumva vocea. Privirile i s-au împietrit, dar n-a scos nici o vorbă. Mi-am îndreptat degetul spre el în mod acuzator.

— Fiica dumitale a-ncercat în mod cinstit să afle ce căutam acolo aseară. A pus la bătaie o mie de bătrâne, acesta-i purul adevăr, și mi-a spus că vrea să știe și a despre ce-i vorba. Nu i-a mers și atunci v-ați spus că n-are nimic, o să-l aducem noi aici în dimineața aceasta pe bietul nătâng. O să-i spun că-i cinstea întruchipată, ei savurează-ntotdeauna chestia asta, după care o să-l mituim să-și ia valea de aici. Vrei să-ți spun ce să faci cu banii dumitale?... Apoi, astăzi am fost solicitat și la poliție. Anchetează acum un caz de omucidere și ai fi în stare să le smulgi insignele, de vor întreba unde-am fost și ce-am făcut, dar știi ceva? Mai sunt și oameni cinstiți pe lume. Nu-s decât niște bieți copoi, care trag din greu din zori și până-n zori, dar sunt cinstiți. Să nu-ți închipui că, scăpând de mine, ai rezolvat totul. Orice s-ar întâmpla, Rourke și cu ortacii săi de la poliție vor găsi răspuns la toate. Dacă dorești un sfat, iată-l: cheltuiește-ți banii pe ceva licit. Sprijinind, poate, vrun tânăr talentat. Aceasta ar fi destinația ideală, după ce voi termina de spus tot ceea ce știu.

— Și ce anume știi? a-ntrebat el moale.

— O mulțime de lucruri. Știu că în 1957, Poliția din New York a crezut că a rezolvat trei omoruri, împușcându-l pe Giovanni Toreno pe Brooklyn Bridge. Știu că a greșit. Știu că Elizabeth a fost căsătorită cu fratele său, Vic...

La asta, chipul său a fost umbrat de durere. Și-a trecut o mână obosită peste frunte. Am continuat în grabă:

— Știu că au reînceput omorurile. Când o să le spun istoria mea, cei de la poliție vor reuși în scurt timp să pună informațiile cap la cap și să scoată la lumină adevărul.

Marsland Freeman mi-a aruncat o privire rapidă.

— Au reînceput? Ce vrei să spui cu asta?

Era atât de preocupat, încât a uitat să se mai prefacă cum că habar n-are despre ce vorbesc eu.

— Vorbesc despre un grăsan nătâng cu numele de Wiener, poreclit Băiețelul și despre fata Fay, care a fost ciopârțită azi noapte...

— Azi noapte? Ești sigur? Absolut sigur?

Se ridicase în picioare, iar mâna sa îmi mototelea frenetic mâneca hainei.

— Domnule Freeman, m-am uitat țintă în ochii lui, eu am văzut fata. După. Am văzut ce i s-a făcut.

Atunci, el a făcut ceva cu totul neașteptat. Mi-a eliberat brațul și s-a lăsat greu în fotoliu, îngropându-și fața în mâini. Trupul i s-a cutremurat. Ar fi trebuit să simt gustul dulce al triumfului. Dintr-o data, părea că dețin singur toate atuurile. Acum eu stăteam în picioare, în timp ce multimilionarul ședea în fața mea cu capul plecat. În loc de aceasta, am simțit o furie neputincioasă dinaintea schimbării evenimentelor și, în plus, un fel de milă pentru el. Fără să știu din ce motiv. Curând, Freeman și-a revenit.

— Iartă-mă, domnule Preston. Glasul sau devenise aproape normal. Astăzi am avut parte de mai multe șocuri. Se pare că nu mai sunt în stare să suport asemenea lucruri, așa cum o făceam acum douăzeci de ani. Te rog să fii amabil și să iei iarăși loc. Îți înțeleg supărarea, dar poate că, după ce voi termina de spus întreaga poveste, îți vei modifica atitudinea.

De data asta însă nu-mi spunea ceva, acum mă implora. M-am reșezat și am așteptat. A tușit ușor:

— Am două fete, domnule Preston. După moartea mamei lor, a trebuit să mă gândesc cu seriozitate, dacă să mă mai recăsătoresc, sau nu. Am decis că n-o voi mai face. Fiica mea cea mai mare, Elizabeth...

Elizabeth. A subliniat numele și m-a privit în ochi, pentru a vedea reacția mea. N-am reacționat nimic.

...avea numai treisprezece ani. Lois avea aproape zece. Normal, pierderea mamei a însemnat o puternică lovitură pentru amândouă. Elizabeth a fost întotdeauna un copil încăpățânat, cu o voință foarte puternică. Pe ea n-am putut s-o consolez în nici un fel. Am făcut aproape tot ce mi-a stat în putință pentru a umple golul, dar, în același timp, nu-mi puteam permite să-mi neglijez afacerile.

Elizabeth a-nceput să aibă felurite necazuri la școală. Trei școli mi-au solicitat s-o iau acasă. Odată a avut o ieșire atât de gravă, încât a trebuit să fac uz de-ntreaga mea influență, pentru a opri poliția de la a o condamna. Când ea a terminat, în sfârșit, școala, a-nceput să ducă o viață foarte dezordonată. Am încercat în toate felurile posibile s-o aduc pe calea cea bună, dar începuse deja să-mi poarte dușmănie. I se părea ei, cumva, că eu aș fi fost responsabil de moartea mamei ei. Deci, chefurile au continuat fără pauză, și beția a ieșit de sub orice control. La numai douăzeci de ani, a trebuit să suporte un tratament medical de dezintoxicare.

Mi se adresa jumătate mie, jumătate țieși. În glasul său nu se simțea nici amărăciune, nici ură; doar tristețe. Pentru el, Elizabeth va rămâne copilul de treisprezece ani, care și-a pierdut mama.

— Ajunsă la maturitate, a devenit și independentă din punct de vedere financiar. Cu mulți ani în urmă, am deschis un număr de depozite bancare pentru ambele fiice. Ei bine, Elizabeth a plecat de-acasă. S-a dus la New York și nici unul dintre noi n-a mai auzit nimic de ea timp de optsprezece luni. Acolo nu și-a folosit numele de familie, așa că nimeni n-o putea lega cumva de noi. Oricum, nimeni dintre oamenii de categoria celor cu care a decis ea să se amestece.

S-a oprit.

— Te rog să te mai servești cu ceva de băut, dacă dorești.

— Nu, mulțumesc, una mi-a fost de ajuns. Ați reușit să descoperiți toate detaliile activității ei la New York?

A dat de câteva ori din cap.

— Oh, da. Mi-a luat ceva timp dar, în final, am avut tabloul complet. Un tablou al imoralității și depravării, lucruri care au excedat cu mult pe cele ce le înfăptuia pe vremea când mai stătea acasă. A devenit, vocea i s-a voalat, a devenit narcomană. Dar nu într-o formă medie. Elizabeth n-a fost nicicând adepta jumătăților de măsură. Își injecta în vene heroină pură.

Limita majoră. Într-adevăr, nu se-ncurca cu jumătăți de măsură.

— Efectele acestui fapt diferă, în aparență, de la o persoană la alta. Unii adorm, alții fac crize de nebunie, alții devin maniaci sexuali. Elizabeth a devenit violentă. Odată, aproape că a distrus un bar. Atunci a fost închisă timp de două luni.

Începeam să-nțeleg de ce, adineauri, m-a cuprins mila față de bătrân.

— Printre secăturile cu care se asociase, era și un bărbat numit Toreno. Vic Toreno. Era un criminal, cu un cazier foarte bogat. Acest bărbat a aflat că Elizabeth deține o avere considerabilă. I-a convenit s-o prindă pe fiica mea într-o criză și s-au și căsătorit. Dumnezeu știe cam cum arăta cuplul acela de tineri căsătoriți. Oh, te rog, nu mă privi atât de uimit. Îmi iubesc fiica, dar în vremea aceea îmi pierdusem aproape toate iluziile în legătură cu viitorul ei. O cunoșteam, sau bănuiam c-o cunosc. Nu-mi închipuiam că poate exista ceva mai rău pe lume.

Și-a ridicat paharul la gură. Era gol. M-am sculat de la locul meu, i-am luat paharul din mână și i-am mai turnat o porție.

— Mulțumesc.

A sorbit puțin și a-nceput să-și legene paharul în palme. Era clar că ajunsese la partea cea mai greu de povestit.

— Apoi, în martie 1957, a izbucnit explozia cea mare — fiica mea a ucis o femeie.

Ultimele cuvinte le-a șoptit în grabă, fără să se uite la mine, după care și-a lipit paharul de buze. Când l-a lăsat în jos, în interiorul lui nu mai era nici o picătură de alcool.

— Vreți să spuneți c-a fost vorba chiar de o crimă? Am încercat să par surprins.

— Da. Fata era un fel de show-girl. O chema Eleanor Candy. Nu știu de ce a ucis-o Elizabeth, dar bănuiesc c-ar fi fost vorba de un scandal între ele. Ea recunoaște că, în acel moment, era îndopată cu blestematele de droguri. Tot ce-și poate aminti este că stătea în picioare, aplecată peste cadavrul fetei, cu un cuțit în mână. În cameră se mai afla și, tonul său deveni acut, fratele soțului Elizabeth-ei. El a fost cel ce i-a luat cuțitul din mână și a dus-o afară.

— Am înțeles. Era un loc public?

— Nu, apartamentul fetei. Acest frate a dus-o pe Elizabeth la soțul ei și i-a povestit cele întâmplate. Soțul a interogat-o pe ea, după care a spus că va trebui să mă contacteze pe mine. Desigur, el descoperise deja, cu mult timp înainte, a cui fiica era ea. Una este să-ți păstrezi anonimatul atunci când ești singur și alta este, când ai un însoțitor legal. Mai ales, un asemenea însoțitor.

— Deci, Toreno v-a contactat, am intervenit eu.

— Da. Mi-a telefonat imediat și mi-a spus că trebuie să vin la New York, dacă vreau s-o mai văd pe fiica mea în viață. N-am așteptat să mi se spună de două ori. M-a lăsat să-nțeleg că ceea ce zice este purul adevăr. Am ajuns acolo cu primul avion. El m-a întâmpinat și m-a dus la Elizabeth. Când am văzut-o, am avut un șoc. Cred că din cauza acestui îngrozitor act — uciderea fetei — Elizabeth n-ar mai fi putut supraviețui. Vreau să spun că n-ar mai fi putut supraviețui fără îngrijiri medicale.

S-a ridicat din fotoliu. Era iarăși cuprins de agitație, pe măsură ce-și amintea de vizita la New York, făcută cu ani și ani în urmă.

— Elizabeth mi-a povestit ce-a făcut. Presupun c-ar fi fost de datoria mea să chem poliția și să-mi predau fiica. Nu aceasta-i și părerea dumitale, domnule Preston?

Și-a răsucit capul într-o parte, așteptând răspunsul meu.

— Datoria, am rostit eu prudent, este un termen folosit de cei ce se află în afara ariei de decizie.

Freeman păru satisfăcut.

— Exact. Acum să-ți spun ce-am făcut eu. I-am spus lui Toreno că eram gata să accept orice plan pe care l-ar avea el și care ar putea-o salva de la moarte pe fiica mea. Orice. Toreno avea deja pregătită propunerea sa. Ea suna astfel: Prin New York rătăcea un maniac sexual, care omorâse până acum două femei. Acesta era punctul unu. Punctul doi era că fratele sau, Giovanni, cel care o scosese pe Elizabeth din apartamentul fetei, avusese recent câteva activități criminale. Nu mi-a spus în ce-au constatat acestea, dar știa că-n curând poliția va pune mâna pe el. Când o va face, acesta va fi condamnat din greu, la minimum zece

ani închisoare. Atunci, Toreno mi-a expus propunerea sa. Fratele său va mutila cadavrul, astfel încât el să semene cu celelalte victime ale maniacului. Apoi, poliția va fi informată că omul pe care-l cauta ei, este Giovanni Toreno. Acesta va fugi de sub escortă și se va crea aparența că ar fi fost ucis într-o luptă. Poliția va considera dosarul închis, iar Elizabeth va fi liberă.

— Iar frații Toreno se vor îndrepta către California, am șoptit eu.

— Da. Bineînțeles, însă, că nu ca frați. Cel mai tânăr dintre ei, va fi supus unei intervenții chirurgicale estetice, astfel că nimeni nu-l va mai putea recunoaște. Urmează vopsirea părului și o simplă schimbare de nume.

— Cu cel de Kenny Napoli, am încheiat eu.

Freeman era uluit.

— Cum de știți asta?

— N-am știut-o dinainte, dar am ghicit-o în dimineața aceasta. Povestiți-mi, vă rog, și restul, domnule Freeman.

— Am ajuns aproape de final. Am adus-o acasă pe Elisabeth. I-am oferit cea mai bună asistență medicală care a existat vreodată. Doctorii nu promet că ea s-ar mai putea bucura cândva de o sănătate excelentă, dar cred că-n vreo șase luni, va putea părăsi scaunul cu roțile.

Deci, femeia în scaunul cu roțile era Elizabeth Freeman. Am simțit o curiozitate nemăsurată să-i văd chipul.

— Bineînțeles, Toreno nu m-a mai lăsat niciodată în pace. Îmi solicită continuu bani și protecție în fața legii. Am plătit tot ce mi s-a cerut. Apoi, acum câteva luni, i-a venit ideea asta de a deschide un cazino în Monkton City. Nu i-a fost greu să mă convingă să-l ajut.

— Spuneți-mi, pentru aceasta credeți c-avea vreun motiv special? Vreau să spun, conform informațiilor pe care le dețin eu, el învățea ruleta la San Francisco.

Capul cel alb s-a mișcat dintr-o parte, în cealaltă.

— Nu. Nici un motiv.

— Înțeleg. Deci, domnule Freeman, dumneavoastră v-ați deschis inima în fața mea. Nu vreau să fiu grosolan, dar aș putea să vă-ntreb de ce?

Și-a ținut mâna în interiorul sacului și a scos la iveală un plic gros, cafeniu.

— Din acest motiv; a lovit plicul cu degetul arătător. Aici ta și faptul că deja, dumneata știi o mulțime de lucruri. Când poliția va auzi toate cele descoperite de dumneata, sunt cu totul convins că nu va avea nevoie de prea mult timp pentru a lega toate datele între ele și a umple golurile, obținând astfel întreaga poveste.

Era perfect adevărat.

— Și ce are plicul acesta atât de deosebit? m-am interesat eu.

— Conține documente. Bărbatul acesta, Wiener, pe care dumneata l-ai ucis ieri...

— Stați puțin, am sărit eu în sus, nu eu l-am ucis pe Wiener!

— Aceasta nu corespunde informațiilor mele. Oricum, nu este relevant...

— Ba pe naiba, sigur că este, am izbucnit eu. Pentru mine, o cameră de gazare este cât se poate de relevantă. Și n-am de gând să stau acolo, pentru ceea ce n-am făcut eu.

— Te rog, domnule Preston, încetează cu întreruperile. Să ne-nchipuim, deci, că nu dumneata l-ai omorât pe omul acela. Factorul important este c-a fost ucis.

Mi-am cam ieșit din pepeni, dar m-am abținut de la comentarii.

— Wiener a fost asociatul lui Toreno, încă de pe vremea când erau la New York. De fapt, el a fost cel ce a identificat așa-zisul cadavru al lui Giovanni Toreno. Domnul Wiener își luase anumite precauții, pentru a preîntâmpina o moarte prematură. În calitatea sa de complice la înscenarea morții lui Giovanni, el se considera ca fiind o amenințare pentru frații Toreno. O poziție deloc de invidiat. Prin urmare, Wiener a lăsat la o proeminentă firmă de avocați din New York, o declarație prin care explica întreaga istorie. Aceasta s-a aflat, desigur, într-un plic sigilat, care urma a fi deschis în cazul în care el dispărea într-o moarte violentă. Avocații urmau să facă fotocopii, iar originalul să-l expedieze poliției newyorkeze.

— Deci Toreno nu avea curajul să-l dea jos, de teamă că acesta ar fi fost sfârșitul lui Giovanni. Asta o spusese mai mult pentru mine însumi.

— Și nu numai al lui Giovanni. Nu uita că și Toreno fusese implicat în crima respectivă. Chiar de n-ar fi condamnat la moarte, își va petrece în închisoare tot restul vieții, a subliniat Freeman.

— Vreți să spuneți că acești avocați l-au păcălit pe Wiener și v-au trimis dumneavoastră declarația lui? am întrebat eu.

— Nu, nu chiar așa, mi-a răspuns el. Dar au văzut în declarație numele fiicei mele. S-au temut c-aș putea interpreta greșit acțiunea lor. Deci, mi-au trimis una dintre copii, împreună cu asigurarea că numele fiicei mele va primi toată considerația din partea celor interesați.

N-am prea reușit să pricep cam ce-nsemna asta, așa că i-am luat plicul din mână întinsă, am extras conținutul acestuia și m-am pus pe citit.

Băiețelul Wiener nu prea dăduse dovadă de genialitate literară, dar informațiile pe care el le-ncredințase hârtiei nici nu cereau prea mult har. Declarația constituia o dinamită sub formă de cuvinte. În anul 1957, Wiener nu era decât un biet hoț de buzunare, hălăduind pe la periferia New York-ului, dar era foarte ambițios. Pe de altă parte, frații Toreno erau în plină ascensiune. Elizabeth, soția lui Vic Toreno, era o narcomană înrăită. Uneori, acesteia i se-nțâmpla să n-aibă habar de ea însăși și câte două zile la rând. În asemenea ocazii, Toreno o parca în apartamentul unei show-girl numită Cuddles Candy. Cuddles era, printre altele, și colajul pasager al lui Giovanni Toreno. Permanența, în această privință, o asigura Wiener. Băiețelul era oarecum flatat de faptul că femeia își petrecea o parte din timpul ei cu un personaj atât de prosper, precum era Giovanni. Singura problemă o constituia faptul că el trebuia să păstreze anumite aparențe, când venea la apartamentul lui Cuddles, dacă tânărul Toreno se afla acolo. În noaptea de 17 martie, Wiener s-a dus să-și viziteze iubita. Întrucât mașina lui Toreno se afla în garaj, el a trebuit să aștepte afară. A auzit un geamăt, după care i-a văzut pe Elizabeth și pe Giovanni părăsind imobilul. Elizabeth părea a fi dopată până-n gât. După plecarea lor, Wiener a urcat la apartamentul lui Cuddles. Când a intrat, a găsit-o pe

Candy moartă, căsăpită aidoma celorlalte victime recente de pe Broadway. Wiener a legat capetele istoriei, și-a scris declarația și a încredințat-o posterității, după care s-a prezentat la Vic Torenó. Aici se sfârșea prima declarație. Mai exista una, datată o lună mai târziu, prin care se confesa în legătură cu participarea sa la falsă identificare a cadavrului presupus a fi al lui Giovanni Torenó. Aceasta, precum și furtul unui cadavru de la morgă, care fusese aruncat în râu, după ce fusese asezonat cu câteva gloanțe, pentru a demonstra mai bine trecerea lui Giovanni în cealaltă lume. Era, de fapt, a doua deplasare a lui Wiener pe malul apei, deoarece el asistase și la înecarea decedatei Cuddles în același curs de apă.

Marsland Freeman m-a întrerupt:

— Și-acum, ce-ai de gând să faci cu astea?

— Sunt foarte interesante. Eu n-aș fi fost în stare să scriu ceva la fel de palpitant, ți-am spus. Sunt convins că ați înțeles ce valoare are povestirea aceasta.

— Nu sunt foarte sigur. La început, am crezut c-o poate absolve de vină pe Elizabeth. Dar am discutat cazul cu unul dintre avocații mei. Bineînțeles, ca și cum ar fi fost vorba de un terț. El mi-a spus că nimic din conținutul declarației nu poate fi supus examinării unei curți cu juri. Și că nicidecum nu o exonerează de vină pe Elizabeth, cel mult o fixează mai bine la locul crimei.

Eram nerăbdător să-mi expun și ideea mea de doi bani:

— Dar, domnule Freeman, Wiener jură că fata a fost mutilată imediat după moarte. Conform celor spuse de dumneavoastră, Torenó — vreau să spun, Vic — s-a oferit să aranjeze ploile la câteva ore bune după aceasta. Trebuia să vă facă propunerea respectivă, deoarece el știa deja felul în care a murit fata. Și pentru că știa perfect că Giovanni era într-adevăr maniac sexual. Bănuiesc că Giovanni n-a făcut decât s-o smulgă pe Elizabeth din brațele somnului, a așezat-o peste cadavru și i-a pus în mână un cuțit. Vă rog să mă credeți c-am acumulat ceva experiență cu soiul ăsta de oameni. Când se pun cu-adevărat pe treabă, nu-i nici o problemă pentru ei să păcălească lumea cu astfel de cascadorii.

Și-a scuturat capul cu putere.

— Sunt de acord cu dumneata. M-am convins acum într-un tot că exact așa s-au petrecut lucrurile, dar nu am suficiente probe pentru a avea legea de partea mea. Prima mea speranță adevărată mi-am pus-o în vestea pe care tocmai mi-ai relatat-o, despre cealaltă fată, ucisă azi-noapte. Dacă am putea să dăm de Giovanni și să dovedim că el a comis crima...

I s-a alterat vocea.

— Cred că-aș putea să dau de el, am spus eu.

Freeman părea căzut în transă. A-nceput să vorbească, rostind cuvintele cu pauze lungi între ele:

— N-am de gând să-ncerc să te impresionez cu banii mei. Se pare că, asupra dumatăle, efectul este aproape nul. Du-te și pune mâna pe Giovanni, domnule Preston. Pentru mine, te rog.

M-am îndreptat către fereastră. Scaunul cu roțile se afla parcat pe un petec de iarbă. Femeia care ședea în el, contempla oceanul. Părea bătrână, obosită și bătrână. Freeman a venit lângă mine:

— Este fiica mea, Elizabeth. Are douăzeci și șase de ani.

A spus-o simplu, producând astfel o impresie mult mai puternică. Indiferent ce făcuse Elizabeth acum câțiva ani, plătită deja cu vârf și îndesat pentru aceasta. Și continua să plătească. Am părăsit trista priveliște.

— O să-ncerc să pun mâna pe Giovanni, domnule Freeman, dar nu pentru dumneavoastră. Pentru o fată, al cărei nume este Fay.

— Fay? Nu cred că-nteleg. Fay și mai cum?

— Cel mai nostim este că nici măcar nu-i cunosc numele de familie. Ea a fost cea pe care Giovanni a omorât-o azi-noapte. Era un nimeni, o vagabondă cu inimă bună, cu un glas ca un malaxor de ciment. Dar ar fi meritat un sfârșit mai bun. N-am vorbit cu ea decât o singură dată, dar am văzut-o după ce lepădătura aia și-a terminat treaba. Credeți că-s nebun?

Întrebarea mea a rămas fără răspuns. Poate că nu credea că-s nebun. Poate că eram, totuși. Când a ajuns la ușă, mi-a strigat:

— Succes, domnule Preston.

Am mers de unul singur doar până la ușa de la intrare
Lois Freeman ședea pe trepte.

— Pleci? m-a întrebat ea.

— Da.

Am ieșit și m-am urcat în mașină. Ea a venit în urma mea și s-a așezat alături de mine.

— Nu te pot duce în oraș, i-am spus eu. Nu merg în direcția aceea.

— Nu fii atât de urâcios. Când ajungi în șosea, cobor și mă-ntorc acasă pe jos.

Am oftat și am pornit motorul.

— Te superi dacă te-ntreb ceva? m-a întrebat ea.

— Deloc, am negat eu.

— Ce cusur am eu?

— Ce vrei să spui cu „ce cusur am eu“?

— Lasă că știi afurisit de bine. Am înălțimea și greutatea ideală. Intervin doar la momentul potrivit și exact atât cât trebuie. Există chiar câțiva bărbați care cred că-s suficient de drăguță pentru a fi privită uneori.

Părea indignată.

— Bine, bine, așa-i, ești destul de drăgălașă pentru a fi privită. Mă abțin din răspunerii de la a te-nșfăca și a te târi până la cel mai apropiat pat. Asta vroiai s-auzi?

M-am răsucit pentru a-i vedea mai bine reacțiile. Și-a mușcat buzele.

— Oarecum. Dar, Mark — și-a pus o mână pe brațul meu — de ce continui să te abții?

Am oprit mașina, m-am întors spre ea și am tras-o spre mine. N-a fost nevoie să depun cine știe ce efort. Unghiile ei îmi străpungeau dureros ceafa.

— Acum e mai bine? am insistat eu.

— Mult mai bine, i s-a adresat ea sacoului meu.

— Perfect. Ai căpătat ceea ce ai dorit. Și-acum, afară!

— Afară?

— Afară!

Cu o mutriță mirată, a părăsit mașina și a-nchis portiera.

— Nu te-nțeleg deloc, mi-a strigat.

— Ba da. Mă-nțelegi perfect. Ceea ce vrei să spui, este că nu dorești s-o faci. Nu dorești să afli c-ar putea exista

cineva în lumea asta mare, care să reziste unui car de parale, purtând pe deasupra o coroană strălucitoare ca tine. Uite că există. Eu. Bineînțeles că te doresc, dar nu vreau să devin escroc, nici cu tine, nici cu nimeni altcineva. O să rămân pe locul meu. Nu-i cine știe ce bogăție pe el, dar nu datorez nimănui nimic.

Am apăsat pe accelerație.

— Nu, mai stai puțin, te rog. Nu-mi oferi măcar o șansă pentru a-mi exprima punctul meu de vedere?

— Regret, nu pot opri, i-am răspuns cu bruschete.

— Greșești, Mark. Greșești foarte mult.

Am rămas cu privirea ațintită către drum. Ea a făcut un gest de nerăbdare.

— Oh, ești o ființă imposibilă! Ce-i atât de important, că trebuie să te grăbești în halul ăsta? Și, de fapt, unde te duci?

Am eliberat ambreiajul și roțile au început să se-nvârtească.

— Mă duc să ucid un om, i-am spus.

Ce copilărie! Mai bine mi-aș fi înghițit vorbele înainte de a le fi rostit. Lois a rămas în mijlocul drumului, cu ochii după mine. O puteam vedea prin oglinda retrovizoare. De m-ar fi-ntrebat cineva, ce m-a făcut să acționez în acel mod, habar n-aș fi avut ce să-i răspund. Greșiserăm, probabil, pe undeva și de-atunci n-am mai fost în stare să pășim în același ritm. Și nu cred că aceasta a fost din pricina ei. Și finalul ăsta... Mi-l dictase foamea. „Mă duc să ucid un om” a rostit el crunt, printre dinții albi și puternici. Parcă-aș fi fost tipul care a descoperit, în sfârșit, identitatea ofițerului care-i pusese în dulap tabachera dispărută, ceea ce a dus la excluderea lui din armată, etc. Să ucid un om! Ha, ha, ha! Mai degrabă vreo două gorile de-ale lui Toreno mă vor da pe răzătoare și-mi voi petrece câteva zile cu obrajii ornați cu plasturi.

La acest gând, mult mai apropiat de realitate, mi-am așezat brațul stâng pe volan. Cum am simțit *derringer*-ul pătrunzându-mi în carne, cum mi-am recăpătat siguranța. Am pornit în viteză către Palmside Boulevard, cunoscut ca Mila Milioanelor.

CAPITOLUL 9

Cum traficul pe șosea fusese cam încărcat, am ajuns abia după prânz la drumul particular care ducea înspre *Alhambra*. Am intrat lin, știind că porțile se aflau pe undeva, pe aproape. Continuau să fie în același loc, doar că, de data aceasta, erau larg deschise și proptite cu niște butuci de lemn, puși de fiecare parte a lor. Evident, se considera că nu exista motiv pentru a se lua măsuri de precauție la această oră din zi. Am condus până la terenul de parcare și am ieșit din mașină. Acolo erau deja încă vreo șapte mașini, dintre care am reușit să identific doar una singură — limuzina albă, pe care o condusesese Vic Toreno în ajun. Deși nu se vedea nimeni în fața casei, cineva m-a observat totuși de la o fereastră. În momentul în care treceam pragul de la intrare, m-am trezit deodată cu înaintarea blocată de masivul Al. Doar că astăzi nu mai zâmbea.

— Ai cam făcut-o de oaie, Preston. Pot să spun că aseară ai avut noroc. Dar norocul tău s-a evaporat în momentul acesta.

— Lasă protocolul, Al, și condu-mă la Toreno.

— De asta să nu-ți faci griji. Este exact locul unde te voi duce.

În timp ce mi se pipăia haina, revolverul cu țeavă boantă se odihnea în regiunea stomacului meu. Dar nu era chiar atât de relaxat, încât să-mi permit să pun în aplicare vreo idee plină de eroism. Orice gând aiurit se descuraja la

posibilitatea de a simți o uncie de plumb, placată cu oțel, cum își deschide cale printre măruntaiele mele. Al mi-a descoperit 38-ul, a mârâit în timp ce-l scotea la lumină și, cu o smucitură a capului, mi-a indicat drumul către scară.

— Sus, mi-a comandat el. O să fiu mereu în spatele tău.

Am început să urc și, odată ajuns sus, m-am îndreptat către încăperea unde avusesem aseară întrevederea cu Toreno. La ușă, Al m-a dat de-o parte și și-a vârât capul înăuntru.

— Ai un musafir, boss. A venit Preston. E aici.

Din cameră se auzea un șopocăit de voci. Al și-a extras capul din încăpere:

— Haide, Jack, înăuntru.

Pentru cazul că n-aș fi nimerit intrarea, mi-a administrat un pumn în spate. Aproape că mi-am pierdut echilibrul și m-am pomenit brusc în mijlocul camerei.

Ca și mai 'nainte, Toreno ședea în spatele biroului său. Astăzi purta o cămașă de mătase colorată, deschisă la gât. Alături de el, pe un scaun lipit de perete, ședea Kent Shubert. Lângă fereastră, în picioare, era Ellen Chase, îmbrăcată așa cum fusese în dimineața din ajun. Obrajii ei erau ușor îmbujorați, poate că din pricina emoției. Cei doi bărbați mi-au aruncat o privire albă.

— Ia te uită, am exclamat eu. Frații Toreno!

Kent Shubert, ar trebui să spun — Giovanni Toreno, a scrișnit nerăbdător din dinți.

— Vezi, Vic, ce ziceam eu? Tipul ăsta trebuie să dispară.

Vic n-a răspuns nimic, dar a continuat să mă privească cu ochii aceia de piatră. Am spus:

— Nu fi copil Giovanni. Deja te-ai băgat în neazuri până-n gât.

Atunci Vic a-nceput să vorbească. Glasul său era cât se poate de liniștit. Am simțit furnicăture sub piele.

— Povestește-ne, Preston. Spune-ne despre neazurile care ne pasc.

— Alegeți, i-am răspuns eu. Diverse sorturi de crime. Poți opta pentru New York, pentru a-ncerca scaunul electric, sau poți rămâne aici, în California, pentru a-i da de lucru camerei de gaze.

Vic a zâmbit. Avea un set superb de dinți. Cei mai potriviți pentru a mă devora pe mine, am reflectat eu.

— Ce conversație tâmpită. Și-ntr-adevăr, nu-i decât o conversație. Crime? Trebuie să fii nebun. Mai ai și altceva. În afară de vorbe?

— Tocmai m-am despărțit de socrul tău. Mi-a istorisit o poveste foarte lungă.

— Ah, ai aflat de socrul meu? mi-a răspuns Vic. Ei, sper că n-ai de gând să-i iei în serios poveștile. Își tot imaginează fel de fel de lucruri. De n-ar fi avut tot bănetul ăla, l-ar fi închis de mult cineva într-un ospiciu.

Am dat din cap, de parcă aș fi fost într-un totul de acord.

— Ai dreptate. Povestea pe care mi-a spus-o este un produs al imaginației. Doar că nu a imaginației lui. A imaginației tale.

Surâsul s-a evaporat.

— Nu mai face pe deșteptul. Spune doar ce știi.

Giovanni a prins să ciripească:

— Vic, de ce nu-l...

— Taci, Joe, i-a ordonat Toreno. Lasă-l să scoată din el tot ce are.

— Vorbeam despre cele aflate de la domnul Freeman. Istoria ta nu-i destul de consistentă, Vittorio. L-am admonestat cu degetul: I-ai spus că Elizabeth a ucis-o pe Eleonor Candy.

— Așa-i, i-am spus. Dacă nu mă crezi, du-te și-ntreab-o pe nenorocita aia. Ea însăși o să-ți confirme același lucru.

— Da, am aprobat eu. Știu c-o s-o facă. Pentru că, în momentele acelea era umplută până-n gât cu heroină. Dacă i-ai fi spus c-a incendiat Casa Albă, ea ar fi fost în stare să te creadă. Nenorocul tău a fost Băiețelul.

— Ce-i cu el?

Vic continua să fie calm.

— Bineînțeles, toate acestea sunt absolut noi pentru tine. Băiețelul aștepta afară, lângă apartamentul lui Cuddles, să iasă specimenul acesta. L-am indicat pe Giovanni. A urcat imediat ce Elizabeth a ieșit, împreună cu prețiosul tău frățior. Cuddles era perfect moartă, Ciopârțită zdravăn. Doar că n-o omorâse soția ta, ci Giovanni, aici prezent...

Giovanni a-nceput să intre într-o stare de agitație crescândă. Degetele sale trăgeau de stofa pantalonilor, în timp ce ochii îi alergau dintr-o parte într-alta, cu repeziciune.

— Ți-am spus, Vic..., a bâiguit el.

— Doar o clipă, Joe. Ce poveste mai e și asta? Vic s-a-ntors iar către mine. Wiener ți-a înșirat-o?

— Nu. I-a înșirat-o Procurorului Districtual de la New York. Eu am văzut doar copia declarației. O declarație autentificată, din partea unui om mort, este un material perfect pentru tribunalele noastre.

— Nu, și-a mișcat mâna cu hotărâre. Nu face doi bani. Au trecut atâția ani. Nu va mai interesa pe nimeni.

— Vor fi interesați de partea din declarație care confirmă că Giovanni mai este încă în viață, am subliniat eu.

— De ce-ar face-o? Nu-i adevărat. Cel de-aici este un pianist, numit Kent Shubert. Despre el, eu nu știu decât că dă spectacole într-unul dintre localurile mele. Ieri a plecat de la mine. De unde să știu eu unde? Unde se duc pianiștii? O fotografie de-a lui? Ce-mi trebuia o fotografie de-a pianistului?

A zâmbit din nou. Expunerea cu glas tare a istorioarei, l-a făcut să aibă mai multă încredere în posibilitatea de a fi luată drept veridică. Suna perfect. Și-a îndreptat către mine un arătător țeapăn:

— Și să nu-ți închipui că Freeman te va sprijini. Orice investigații legate de cele petrecute la New York, vor dăuna sănătății scumpei mele nevestici. N-au să se facă cine știe ce săpături în direcția aceea.

S-a lăsat pe spate, satisfăcut de sine însuși. Așezat în scaunul său de lângă perete, Giovanni s-a pornit să mormăie ceva înfundat. Vic i-a aruncat o otheadă tenebroasă, dar aceasta n-a avut nici un efect vizibil asupra lui. La fereastră, Ellen părea complet străină de tot ceea ce se petrecea în încăpere. Ochii ei erau larg deschiși și strălucitori, iar roșeața îi stăruia în obraji. Până acum, ea nu dăduse nici un semn că m-ar fi observat.

— În ceea ce mă privește, nimeni nu are nici o probă împotriva mea. Nici o probă. Singurul individ din această încăpere, care va da de dracu' ești tu, băgăciosule.

Oamenii legii nu-s chiar atât de tâmpiți, încât să te mai lase multă vreme să hălăduiești în libertate. Ieri ar fi trebuit să-ți joci rolul mai inteligent. Imediat ce amicul tău ți-a dat drumul în chestia cu Băiețelul, trebuia să faci aripi. Rourke nu va putea să-i țină pe ceilalți departe de tine prea multă vreme.

I-am rânjit. Nu i-a plăcut.

— Știi, Vic, când e vorba de fratele tău, capeți orbul găinilor. Nu mai vezi, decât ceea ce vrei tu să vezi. Nu eu l-am ucis pe Băiețel. Ți-am spus-o aseară.

— Hau, hau, hau! Ce nostim! Te aflai acolo, cu tunul încă fierbinte în mână, atunci când a intrat copoiul ăla și zică că nu l-ai ucis pe Băiețel! Perfect. Și-atunci, cine a făcut-o? Doar nu vrei să spui că Elizabeth a reușit, în sfârșit, să coboare din scaunul ăla al ei.

Acum ajunseserăm la adevăratul Vic Toreno. Un burete invizibil ștersese toate aerele sale de veselie și toate pretențiile sale de a fi fost un veritabil gentleman. Se-ntorsese la omul care și-a croit, cu ghearele și cu dinții, drumul prin junglă, cu ani în urmă, în cartierul de Est, la New York. Până și modul de a se exprima se modificase.

— Bine, bine, deșteptule, i-am spus eu încetisor, să-ți spun cine l-a ciuruit pe Wiener. Frățiorul de colo. El a făcut-o.

Vic a răs scurt.

— Ești nebun. Hei, Joe, spune-i individului că-i nebun.

Giovani și-a înălțat capul puțin. Părul negru și des i se îmbibase cu transpirație și-i atârna ud peste frunte. Tot chipul îi era acoperit de picături de sudoare. Trăsăturile sale se contorsionaseră, formând linii stranii. De pe buzele sale au ieșit niște sunete — onomatopee animalice, pe jumătate înăbușite. Într-o clipă, Vic s-a ridicat și s-a dus la el, s-a lăsat în genunchi și i-a înconjurat umerii cu brațele.

— Stai liniștit, Joe. Joe, Vic e aici, băiete. Liniștește-te.

Vocea sa se catifelase, îi dispăruseră inflexiunile rugoase și tonurile ascuțite. În timp ce mângâia cu o mână capul fratelui său, mă privea cu furie în ochi.

— Asta-i opera ta, a șuierat el. Vin eu la tine, când s-o potoli el.

La schimbarea de ton, Giovanni s-a pus pe plâns, trupul fiindu-i violent scuturat de suspine, în timp ce lacrimi mari îi alunecau pe obraji și se revărsau abundant peste pieptul protector al lui Vic. Toreno cel mare îi șoptea ceva la ureche, legănându-l ușurel înainte și-napoi.

Ellen Chase și-a desprins brusc privirea de la fereastră și s-a uitat lung la frați. Continua să pară a nu mă fi observat.

— Ce s-a-ntâmpat, Kent, a rostit ea, în timp ce se-ndrepta către locul unde ședea el. Cumva nu-i place spectacolul?

— Sigur, sigur, a spus Vic grăbit. Du-te înapoi la geam, *baby*. O să fie bine în câteva clipe.

Ea a gungurit vesel:

— Acum mă simt grozav de bine. Petrec extraordinar.

S-a reîntors la geam, luându-și poziția inițială. Ai fi putut crede că-i beată, dar nu era. Era plină de cu totul altceva. Ceva ce circulă sub forma unui praf alb, în micuțe pachetele de hârtie. Asta explica și dilatarea pupilelor și indiferența aparentă față de mediul înconjurător, inclusiv față de mine. O persoană aflată în starea aceea n-ar fi putut revêni în lumea noastră decât sub influența unui puternic stimulent emoțional. Vederea cuiva apropiat, cum era Giovanni, care ar fi fost nefericit, ar fi putut-o scoate temporar din ceață, dar va saluta orice ocazie de a se reîntoarce în abisurile ei. Acum plecase iarăși dintre noi, plutind în bătaia brizei. Ar fi putut rămâne acolo ore întregi. În asemenea situații, fiecare are un comportament propriu.

— Mi-e silă de tine, Toreno, i-am spus. Locul fratelui tău este într-o celulă, după gratii. Să nu-mi spui că n-ai știut că el l-a ucis pe Wiener.

Cuvintele mele impuneau un răspuns din partea lui. Privindu-mă peste capul lui Giovanni mi-a spus:

— Ești nebun. Joe știa despre declarația Băiețelului. Nici unul dintre noi n-ar fi îndrăznit să-l omoare.

— Nu, nu-s nebun, Vic. Mormanul ăla bolborositor pe care-l ții tu în brațe, ăla-i nebun. A fost așa de ani de zile. Știai că-i un ucigaș, dar n-ai făcut nimic pentru a-l opri. El este nebun, dar tu nu ești. După mine, cel mai rău dintre

voi doi ești tu. Hai să-ți povestesc despre Giovanni și despre felul în care a ajuns el să-l ucidă pe Wiener.

M-am îndreptat spre biroul cel mare și m-am întins peste el, pentru a mă servi cu una dintre țigările de foi pe care le refuzasem aseară. Când am ajuns aproape de țel, Torenó a executat o mișcare rotativă complicată. La încheierea ei, ținea în mână un revolver supracalibrat, îndreptat în direcția mea.

— Stai jos, mi-a șoptit.

Am ridicat din umeri, mi-am luat trabucul și m-am întors la vechiul meu loc.

— Nu rezolvi nimic, dacă mă omori, i-am spus. Oricum, poliția este deja în posesia tuturor informațiilor. Au să fie aici în câteva minute. Așa că, înainte de a te băga în alte necazuri în numele lui, lasă-mă să-ți spun de ce l-a ucis pe Wiener. Eu am ajuns să mă amestec în toată aiureala asta, prin prietena ta — Moira Chase.

Când am menționat acest nume, Ellen s-a întors spre mine, cu o expresie ușor mirată pe chip. Apoi, totul s-a evaporat. S-a reîntors spre acel obiect miraculos, care-i captase privirile, fredonând un cântecel din anii douăzeci.

— Moira a vrut ca eu să aflu câte ceva despre el, am arătat eu spre Giovanni. Să aflu ceva compromițător despre Giovanni care să poată fi utilizat ulterior pentru a-l despărți de ea. Am indicat-o pe Ellen. M-am dus la *Club Coastal* să-mi fac o idee în legătură cu el, în speranța că voi putea obține și o fotografie. Era acolo o damă care făcea poze la minut — Fay și mai nu știu cum. Am vorbit cu el, Fay asta l-a tras în poză și am plecat. Probabil că el s-a interesat dacă este cineva care mă cunoaște. Erau acolo vreo doi care mă cunoșteau. De pildă, fata de la garderobă. Și aici a comis el marea greșeală. L-a trimis după mine pe Băiețelul Wiener să mă săpunească bine și să-mi ia fotografia. Dar nu i-a mers. O expediasem deja.

Acum, suspinele se răriseră. Evident, Giovanni începuse să-și revină. Mi-am continuat povestea.

— Până aici, nu reprezentam nimic deosebit. Doar un tip care-și bagă nasul în toate. Apoi m-am dus să-mi văd clienta. Era și ea acolo, am arătat-o iarăși pe Ellen. După

plecarea mea, ea a aflat cine eram și ce urma să fac. A mai aflat că nu mi-e chiar străină identitatea tipului care m-a cotonogit cu o seară în urmă. Prima idee ce i-a venit în minte, a fost să-l informeze pe iubitul ei, prezent aici. Desigur, ea habar n-avea că el va reacționa în felul în care a făcut-o. Posibil că n-o știe nici acum. Giovanni s-a dus direct la Wiener. Probabil că voi știți de multă vreme că Wiener reprezenta un pericol uriaș.

Vic a dat din cap, mai mult pentru sine însuși. Giovanni se liniștise și stătea cuminte, cu capul lăsat pe umărul fratelui său.

— Băiețelul era un hombre mareț și feroce, doar când ținea o armă în mână și era înconjurat de alți băieței. Singur, era delicat ca un crin. Acolo n-avea nici un sprijin. Un om mai nervos, cu o armă în mână, l-ar fi putut face pe Wiener să cânte ca un canar, practic, orice informație. Dacă ar fi discutat cu mine și eu aș fi aflat ce-a făcut, Giovanni ar fi fost trimis urgent într-o cămăruță pătrată. Și ține minte, timp de gândire mai profundă nu exista. Frăiorul trebuia să acționeze rapid. Iar el n-a fost niciodată un gânditor prea grozav. Toate astea le-ai dobândit tu. Așa că, s-a dus la apartamentul lui Wiener, poate pentru a-l preveni, poate pentru a-l trimite într-o vacanță mai îndelungată, cine poate ști? Dar am apărut eu. Am intrat acolo în modul cel mai convenabil pentru ca Giovanni să-mi ardă una în cap. Acum el era în primejdie. Cel mai simplu ar fi fost să mă ucidă, dar știa că Wiener nu va accepta niciodată să fie părtaș la o asemenea crimă. Băiețelul își iubea prea mult propria piele pentru a face așa ceva. Era o situație critică, iar Giovanni nu s-a descurcat nicicând prea grozav în asemenea situații, nu-i așa, Vic? În fața unor asemenea probleme, el n-avea decât o singură rezolvare — cineva trebuia omorât. Și, în momentul de decizie, a fost ales pentru asta Wiener și pus la pământ, înainte chiar ca el să-și dea seama de ceea ce săvârșea.

— Scârț! a făcut Vic, dar a ieșit un „scârț“ foarte neconvincător. De ce-ar fi pus Joe la cale o asemenea cascatorie? Știa doar că era rău de amândoi, dacă Wiener dispărea de pe fața pământului.

— Mai era ceva, ceva ce i-a scurmat creierul ani de zile. La început se vorbea întotdeauna despre frații Toreno. Erai tu cel important, dar importanța ți-o împărțeau cu Joe. El făcea parte din echipă. Acum, totul s-a schimbat. A rămas un singur Toreno și acela ești tu. Tu ești băiatul cu gloria, cu paralele, cu mașinile și cu damele. Cel cu care discută băieții din bandă. Joe se obișnuise să facă parte din peisaj. Acum însă el nu mai este decât o anexă, băiatul care se milogește să fie luat la plimbare. Cineva tolerat doar pentru că este amicul lui Vic Toreno și nimic mai mult. De ani de zile urăște situația aceasta, pot să pariez. În 1957, tu l-ai salvat și pentru scurt timp el ți-a fost foarte recunoscător. Dar după o vreme, n-a mai fost suficient doar faptul că era în viață. A-nceput să-l macine gândul ce om mare fusese el, înainte de a muri. Oamenii priveau spre el în sus. Și mai era și treaba cu fetele. La New York toată lumea vorbea despre Giovanni Toreno, indiferent dacă-l cunoșteau sau nu. Acum era un nimeni. Pe ce pariezi că începuse să te blameze pe tine pentru toate astea?

Vic a râs scurt.

— Nu-mi cunoști familia, Preston. Păi, eu am avut grijă de băiatul acesta încă de când el avea nouă anișori. Mi-aș fi tăiat și brațul drept pentru el.

— Chiar ai fi făcut-o?

Cuvintele veniseră atât de neașteptat din direcția lui Giovanni, încât amândoi am rămas uluiți.

— Ce-i băiete, te simți mai bine?

— Lasă asta, glasul lui Giovanni era aspru și sudoarea îi aluneca peste obraji. Continuă, spune mai departe.

— Adică! Ce să continui?

— Cu brațul tău. Ai zis că ți l-ai fi tăiat. Continuă.

— Ei, Joe, acesta-i doar un fel de a vorbi... a-nceput Vic.

— Sigur.

Giovanni a sărit de pe scaun și a pornit agitat prin cameră. Pașii săi erau scurți și smuciți și mâinile care-i atârnavă pe lângă șolduri se strângeau în pumni și se desfăceau spasmodic.

— Doar un fel de a vorbi, a murmurat el. Asta și ești tu, Vic, un vorbăreț, doar un mare vorbăreț.

— Stai puțin, Joe, doar nu te-ai înfuriat așa.

— Mă simt foarte bine. Preston asta-i deștept. Nu-mi place deloc el, o să-l omor peste câteva clipe, dar e deștept. Te-ai descris extraordinar de bine, Vic. Haine, vacanțe strălucitoare, astea toate le-ai avut tu, nu?

— Liniștește-te copile. Doar m-ai însoțit întotdeauna. Vic părea îngrijorat.

— Sigur, cum zicea și Preston, eu te-am însoțit întotdeauna. Cu milegeala: „Ia-mă, nene, și pe mine!” Tu-mi plateai drumul.

— Și ce-i cu asta?

— Este, că m-am săturat. Glasul lui Giovanni s-a înălțat brusc, transformându-se în țipăt: Sa-tu-rat! Am fost întotdeauna la fel de bun ca tine.

— Sigur c-ai fost, Joe, a rostit Vic, moale. La fel de bun în toate.

— Așa-i. Deci unde-i biroul meu? Tu ai un birou, a aratat el spre suprafața lăcuită. Dar al meu unde este, ă? Nu vad aici două birouri. Doar unul singur. Deci, unde-i al meu?

— Asta-i nebunie curată. Am discutat despre asta. Știi ce-am convenit împreună.

— Nu, capul lui Giovanni a prins să se bălăbăne convulsiv dintr-o parte, în cealaltă. Nu, noi n-am convenit nimic. Ai luat tu tot ce aveam. Oh, și-a oprit fratele cu mâna de la a mai spune ceva. Știu bine ce a determinat toate astea. Vedeai bine că, în scurt timp, eu o să ți-o iau înainte. Că o s-ajung omul numărul unu. Știi bine ce bun eram.

— Sigur că erai bun.

— Să nu uiți asta. Eu continui să fiu la fel de bun. Wiener a fost întotdeauna o primejdie. N-am avut timp să-ți mai telefonez, dar știi ceva? Nu ți-aș fi telefonat, nici dacă aș fi avut la dispoziție o zi întreagă.

Vic Torenno continua să stea în genunchi lângă scaunul pe care fratele său tocmai îl părăsise. Acum s-a ridicat în picioare, s-a sprijinit de perete cu picioarele îndepărtate, de parc-ar fi avut o greutate în spate.

— De ce, Joe, de ce nu mi-ai fi telefonat?

— Pentru că n-aveam nevoie de tine, d'aia. M-ai păcălit destul cu scrisoarea aia nenorocită a lui Wiener,

adresată copoilor. Cine-i Wiener? Mi-am închipuit ca-n douăzeci și patru de ore, avocații ăia din New York vor auzi de cele întâmplate și vor duce materialul la Procurorul Districtual Timp suficient pentru mine ca să-mi iau zborul spre Mexic, cu partea ce mi s'e cuvine. Și cu ea.

A dat din cap spre fereastră, unde Ellen stătea în picioare, absorbită de ceva invizibil pentru ceilalți. Vic a rostit ca-n vis:

— Hai să lămurim lucrurile, Joe. L-ai pus la pământ pe Wiener și erai gata s-o ștergi și să mă lași să-nfrunt singur legea?

— De ce nu? a rânjit Giovanni. Un om așa de mare ca tine, trebuie să aibă prieteni pe potrivă. Cred că n-ai fi luat decât vreo trei ani. Nimic similar cu șezutul pe scaunul acela fierbinte, nu-i așa?

Vic a dat din cap uimit și s-a așezat. Chipul său chinuit își pierduse expresia.

— Nu-nțeleg. Chestia cu Wiener e O.K. Ai făcut-o în grabă. Vrei s-o întinzi pentru un timp, treacă și asta. M-am așteptat la așa ceva în toți anii aceștia. Am căpătat de la natura un talent grozav pentru a distruge tot ceea ce Procurorul Districtual construiește împotriva unui pirat bătrân ca mine. Întotdeauna am aranjat lucrurile ca tu să dispări câteva luni, poate un an. Dacă tu nu exiști, nu există nici dosar penal. Dar chestia asta, ca tu să nu-mi spui mie nimic, asta chiar ca nu reușesc s-o pricep deloc.

— Ți-am explicat de ce. M-ai mai auzit spunându-ți-o și altădată. N-am nevoie de tine. Pot să mă descurc și singur.

Vic Toreno privea uluit.

— Atunci, spune-mi ceva. Dacă tot te-ai gândit s-o-ntinzi în Mexic după ce l-ai lichidat pe Wiener, de ce n-ai plecat imediat?

— Ah — chipul lui Giovanni strălucea ca fața unui copil care a descoperit cum se deschide cutia cu înghețată — pentru că asta ar fi făcut oricare alt individ. Dar nu eu, nu Joe Toreno. Pentru că eu sunt deștept.

Și-a ciocănit fruntea în mod semnificativ.

— Mai aveam câteva lucruri de făcut, a continuat el. Mai întâi, Ellen. Trebuia s-o conving să vină cu mine. Ea

este bonul meu de masa, pâna ce-o voi lua de nevastă. Atunci o să capăt două sute de miişoare. N-aveam de gând să părăsesc o asemenea avere.

— Şi? Ce altceva mai aveai de făcut?

— Vezi c-ai uitat? Nu eşti prea tare la mărunţişuri. Dar mărunţişurile acestea îi ridică pe culmi pe marii maestrii. Mai era şi poza cu care plecase unul numit Preston. Singura poza de-a mea, unde sunt de recunoscut şi de la distanţă. Trebuia s-o găesc pe dama cu negativele.

— Şi-ai reuşit?

Brusc, Giovanni a-nceput să-şi mai piardă din siguranţă. Şi-a plimbat limba peste buzele uscate şi ochii săi au luat-o razna din nou, de parcă şi-ar fi căutat o ieşire.

În tot acest timp, eu am rămas liniştit pe locul meu, nedorind a-i întrerupe pe cei doi Toreno, în timp ce-mi completau petele albe din textul povestirii mele. Acum, însă, am vorbit:

— Continuă, Giovanni, povesteşte-i lui Vic ce isteţ ai fost tu în rezolvarea problemei cu Fay.

Vic mi-a aruncat o privire fugară, dar chipul său cu trăsături dure exprima nelinişte.

— Ei, ai auzit ce-a spus ăsta. Cum a fost cu Fay? Giovanni se făcuse mic-mititel:

— Păi, n-am vrut decât să... să... pun mâna pe... pe lucrurile alea...

— Pe negative, da?

— I-am telefonat. Ne-am întâlnit într-un bar, am băut câteva păhărele. M-a invitat la ea acasă. Auzi, Vic, aş bea ceva.

— Sigur c-ai bea! urlă Vic la el.

S-a-ndreptat către fratele său şi l-a apucat de reverele hainei.

— Deci, te-ai dus în apartamentul lui Fay. Şi-apoi?

Giovanni şi-a întors capul, pentru a evita privirile mânioase ale lui Vic.

— Am stat de vorbă. Eu nu doream decât lucrurile... negativele... ştii tu care. Apoi, ea a spus că să ne facem lejeri.

— Oh, nu! a rostit Vic cu respiraţia grea. Nuuu!!!

Atunci, Giovanni se porni să povestească iute și restul, ca un elev, dându-i socoteala profesorului de boroboațele înfăptuite de el:

— Ea și-a scos câteva lucruri de pe ea. A-nceput să se fâșâie pe lângă mine. Știi tu cum fac ele. Îmi tot cerea să fac cu ea... chestia aia... Eu o tot rugam să-ncezeze, îi jur, Vic, dar ea-nceput să-și bată joc de mine. Credea că-i o glumă, credea că mă joc cu ea. S-a tot mișcat și-a tot râs de mine, pâna ce n-am mai putut suporta, tu știi, Vic, că eu nu-nghit așa ceva. Văzusem un cuțit în bucătărie. Și-a fost ca și de celelalte ori, Vic. Știi că eu n-am vrut să-i fac nici un rău; dar nu mă lăsa deloc în pace. Apoi, ea a-nceput să țipe la mine și să mă insulte. Urât. Trebuja s-o opresc, Vic, înțelegi și tu, nu-i așa? N-o puteam lăsa să-mi arunce asemenea injurii. A fost ca și de celelalte ori. Nu m-am putut opri. A trebuit s-o fac să-și țină gura, să-ncezeze cu vorbele alea urâte.

Totul a venit asemenea unui torent. Pe măsură ce vorbea, Giovanni mototolea mai tare cămașa lui. Vic între degetele sale, de parc-ar fi dorit să stabilească un contact, să-și capete un sprijin care să-i redea siguranța de sine. Capul lui Vic se-aclea din ce în ce mai mult. După care, mâna sa s-a înălțat către umărul fratelui său și-a prins a se mișca mângâietor. Ca un părinte care-și muștră copilul pentru o greșală lipsită de importanță, a rostit moale:

— N-ar fi trebuit să-i faci asta lui Fay.

— Nu. Chipul lui Giovanni se convulsiona spasmodic, iar ochii i se holbaseră într-așa măsură, încât păreau gata-gata să-i iasă din orbite. Nu, nu am vrut să-i fac ceva rău, Vic. Știi bine că n-am vrut.

— Ai auzit destul, Toreno? l-am întrebat eu.

— Taci, trebuie să mă gândesc, mi-a răspuns el.

— N-ai prea mult timp pentru asta. Ai fi reușit să-ți pui în aplicare ideile originale, dacă lucrurile s-ar fi limitat la cele pe care le cunoșteai tu de la-nceput. Dar cum Fay a fost omorâtă în același mod în care au fost ucise celelalte, oamenii legii vor stabili rapid similitudinea. Indiferent dacă-l gălesc imediat sau nu, ei vor știi sigur că el n-a murit. Și-atunci vor veni la tine.

— N-ai de gând să taci, odată? a urlat Vic.

— Hai să facem amândoi un pact. Vino cu mine la poliție și-l predăm amândoi pe Giovanni. În aceste condiții, tu te vei alege doar cu o sentință foarte ușoară.

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu!

— Îl opresc eu, Vic, îl fac eu să tacă.

Giovanni era la vreo șase picioare de mine. Și-a vârât mâna-n buzunar. Când și-a extras-o, s-a auzit un declic și patru inci de oțel au țâșnit printre degetele sale. Mi-a zâmbit:

— Ai avut noroc. Poliția ar fi trebuit să te-nchidă pentru uciderea lui Wiener.

— Chiar că sunt un om norocos, l-am aprobat eu, urmărindu-i atent expresia feței. Dar dac-or să mă-nchidă vreodată, o vor face într-o celulă și nu-ntr-o cămașă de forță.

— N-ar trebui să-mi vorbești astfel, a rostit el mânios. Eu nu-s bolnav.

— Ești doar nebun, am șuiert eu. Ești nebun de legat, Giovanni. Ce-i cu tine, chiar nu știi ce se face cu o femeie?

Cu un geamăt ascuțit, a redus distanța dintre noi, ținându-și șusul ca pe-o baionetă. Vic s-a repezit să-l oprească, dar era deja prea târziu. Eu m-am aruncat lateral pe podea, luând cu mine și scaunul. Giovanni își pierduse auto-controlul. Când scaunul i-a lovit picioarele, s-a prăbușit. Acum, eu m-am ridicat pe jumătate, încercând să prind marginea biroului, pentru a mă înălța mai ușor. Pentru o clipă, spatele meu a fost întors spre Giovanni și am simțit transpirația rece cum îmi alunecă de-a lungul coloanei vertebrale, cu o secundă înainte de a mă răsuci cu fața către el. El tocmai se străduia, greoi, să se ridice de la pământ, împingându-se cu toată forța în mâini, asemenea unui om care face flexiuni pe brațe. Dar s-a prăbușit de la primele încercări. Nu-mi luam ochii de la el, dar eram conștient de faptul că fratele său n-a mișcat nici măcar un deget ca să-l ajute. Acum, Giovanni a reușit să se ridice în genunchi, plângea încetișor, în timp ce se ținea cu mâinile de stomac. Când s-a înălțat pe jumătate, s-a întors ușor către mine. Chipul său era cenușiu, iar lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Respira adânc și repede. Când s-a răsucit aproape cu totul, i-am văzut

cuțitul. Se afla exact peste betelia de la pantalonii săi. Abia acum am remarcat ce mâner are. Era o lucrătură frumoasă, în fildeș alb. Lama de patru inci era plantată solid în stomacul său, iar de-acolo, alunecau în jos firicele subțiri de sânge. Probabil că, în încercarea de a se opri din cădere, cuțitul se-ntorsese în direcția sa, în momentul în care a atins podeaua.

Pe trăsăturile cenușii se-nscrisese o expresie de uimire. Murea. Cu mișcări moi, se străduia să-și tragă afară din stomac, lama cuțitului. Reușita nu avea nici o importanță, în ochii săi se citea moartea.

— Joe...

Vic Toreno a străbătut camera în fugă. Giovanni a-ntins o mână către el, de parc-ar fi dorit să capete un sprijin. Înainte ca Vic s-ajungă la el, un jet puternic de sânge a țâșnit printre buzele lui Giovanni și, de data asta, el s-a prăbușit pe dușumea pentru totdeauna. Pentru o clipă, fratele supraviețuitor a rămas cu privirea pierdută, îndreptată către trupul celui căzut. Apoi, a-ngenuncheat lângă cadavrul însângerat, șoptindu-i ceva pe un ton dulce, mângâindu-i capul lipsit de viață, și bătându-l ușurel pe umăr. Și-a ridicat ochii în sus și a dat de mine. Așteptam.

— Asta-i opera ta, câine! Nemernicule!

— Ascultă, Toreno, am început eu.

Dar el nu vroia s-asculte. Un enorm pistol calibrul 45, îi parăsise buzunarul și-acum era ațintit asupra mea. Mi-am extras micul *derringer* din mânecă. Vic l-a văzut, dar nu i-a dat nici o importanță. În vreme ce-mi îndreptam liliputanul pistolul spre direcția cea justă, nu scăpam din ochi gaura largă și neagra ațintita asupra-mi. S-a auzit clinchetul ascuțit al armei din mâna mea, în momentul când i-am eliberat trăgaciul. Glonteale l-a atins pușintel lateral de centrul frunții, și l-a făcut să se răsucescă pe loc. O secundă mai târziu, a răsunit tunetul patruzeci și cinci-ului. Glonteale greu a făcut o spărtură mare în birou, exact lângă piciorul meu cel stâng. Când Vic a căzut pe spate, peste fratele său întins pe podea, arma s-a descărcat din nou, și-n tavan s-a ivit o gaură apreciabilă.

S-a auzit un trosnet și ușa s-a dat de perete. A intrat Al în goană, cu automatul albastru în mână. *Derringer*-ul nu are decât un singur glonte.

— Stai, am strigat eu în disperare, aruncându-mi artileria pe dușumea.

S-a oprit nedecis, cuprinzând cele două cadavre, într-o singură privire rapidă. În acel moment, Ellen Chase s-a apropiat pe la spatele meu. Probabil că împușcăturile avuseseră oarecare efect asupra creierului ei aiurit.

— Kent, a gemut ea, aruncându-se peste cadavrul defunctului ei amic.

M-am dus după ea, am apucat-o de mijloc și am tras-o de-o parte. Acum, totul depindea de Al.

— Ascultă, Al, am încercat eu să par cât mai convingător, toată chestia s-a terminat. Nimic din ceea ce vei face nu va putea să schimbe ceva. Vic nu mai este și, o dată cu el, a dispărut și *Alhambra*.

Asculta. Oricum, era un început.

— Nu vei câștiga nici un premiu, dacă mă omori. După cum se pare, tu nu ți-ai vârât nasul în nici o porcărie, în orașul acesta. Păstrează-ți-l curat în continuare.

Era clar că picase pe gânduri.

— Dar pe Vic, a șoptit el, tu l-ai omorât?

— A trebuit s-o fac. Tipul celălalt și-a luat viața singur — a căzut în propriul său șiș. Atunci Vic și-a scos la iveală tunul. Vroia să ne ucidă pe amândoi.

Ellen atârna greu în brațele mele. Leșinase, probabil.

— Cine-i fata, m-a întrebat Al.

— Pentru tine, ea reprezintă două sutare în valută forte. Mă ascuți?

— Te-ascult.

— Locul ei nu este aici. Toate astea n-au nici o legătură cu ea. Frățiorul Toreno a umplut-o cu praful fericirii. Acum, habar n-are nici cum o cheamă. Du-o acasă, la ai ei. O să le telefonez eu și-o să le spun că vii cu ea. N-a fost niciodată aici, auzi?

— Mai spune-mi odată despre cele două sutare grele.

— O să le primești când ajunge cu bine acasă.

— Și dacă polițaii știu c-a fost aici?

— Nu știu.

— Și dacă află?!

— Îmi frângi inima. N-ai decât să le spui tu c-au greșit. Că ea n-a dat în viața ei pe-aici.

Al s-a hotărât pe loc, iar arma sa a dispărut din vedere. M-am simțit ușurat. Și-a îndreptat degetul către cadavrele de pe podea:

— Cine face curat aici? m-a întrebat.

— Poliția. Asta-i treaba lor. Voi toți cei de-aici n-aveți nici un amestec în asta. Întreaga afacere a fost între cei doi Toreno și mine.

— Cei doi Toreno? Vrei să spui că pianistul era rudă cu Vic?

Am dat din cap aprobativ.

— Oarecum. Dar acum n-avem timp pentru conversații, du-o pe fată de-aici.

I-am dat adresa. Când a auzit-o, ochii i s-au îngustat.

— Ce adresă elegantă, mai adaugă cincizeci, da?

— Bine, hoșule, mai adăugăm cincizeci. Și-acum, șterge-o!

A târât-o pe Ellen către ușă și-a ieșit cu ea afară. Deodată, am descoperit că-mi tremură tot trupul, scuturat de un frison violent. Ar fi putut fi un simptom prevestitor de malarie, dar nu era. Era doar o teamă cumplită. În ultimele zece minute, doi oameni fuseseră la doi pași de a mă ucide. După orice calcul rațional, măcar unul ar fi trebuit să reușească. Cu mâinile tremurânde, mi-am aprins o țigară.

„Mi s-a părut o idee excelentă să beau ceva. Pe-o tavă, era o sticlă de bourbon, pe jumătate plină, cu câteva pahare și ceva gheață. Mi-am turnat cu generozitate și-am sorbit, dintr-o înghițitură, jumătate de porție. După care, m-am așezat în fotoliul lui Toreno, în spatele biroului, și am început să-l aștept pe Rourke.

CAPITOLUL 10

În biroul locotenentului Rourke, există o fotografie înrămată, reprezentând o femeie de origine irlandeză și două adolescente drăgălașe. El este un om foarte atașat de familie și îi place să vadă în biroul său poza cu ceea ce el numește cele trei prietene ale sale. Dar acum nu vorbeam cu marele familist. Vorbeam cu Rourke, Căpitanul Detectivilor de la Forțele Polițienești din Monkton City. Vorbeam deja de trei ore.

— ... Simțeam c-aș avea nevoie de ceva de băut. Așa că, mi-am turnat într-un pahar și v-am așteptat pe voi, am încheiat eu.

— Și asta-i tot? a-ntrebat el, scrutându-mă cu ochi sfredelitori. Asta-i toată povestea.

— Toată.

— Îmi place. A clătinat gânditor din cap, aruncând către mine un nor de fum acru. Îmi place foarte mult. Este o poveste frumoasă. Are din toate în ea: nișel sex-apeal, mă rog — tot. Mai spune-mi-o odată.

Am oftat. În cămăruța înghesuită era foarte cald. După a patrusprezecea oară, am renunțat să mai țin socoteală de câte ori spun povestea.

— De câte ori o mai zic, Rourke? am întrebat.

Cineva m-a apucat puternic de umăr și aproape că m-a scos din scaun:

— Preston, prezența ta aici ne face plăcere. Munca poliției este o treabă plicticoasă. O poveste bună ne ajută

să ne mai treacă timpul. Ai auzit ce-a spus căpitanul. Mai spune-o odată.

Am privit ostenit chipul greoi al lui Gil Randall.

— Femeia a venit la mine...

— Care femeie?

— Doamna Moira Chase.

— Chase? E cumva rudă cu F. Harper Chase?

Am luat-o iarăși de la capăt.

Era șapte seara, când Rourke mi-a vârât sub nas un teanc de coli tipărite la un rând.

— Citește, semnează și cară-te!

Am citit. Era O.K., așa c-am pus mâna pe pix.

— Toate trei exemplarele, a insistat el.

Aș fi semnat tot ce avea poliția de la-nființarea ei, doar să mă lase să părăsesc încăperea aceea cât mai iute. Nu c-aș fi fost presat psihic. Doar că acel neîntrerupt șir de întrebări îmi lăsaseră creierul gol, precum interiorul unei trestii. Randall plecase de-o jumătate de ceas și acum eram doar eu cu Rourke.

— Nu crezi c-ar trebui să-ți găsesc un cap de acuzare? m-a interogată el.

Mă gândisem și la asta.

— Poate, am ridicat din umeri. Și ce anume?

— Spune-mi tu.

— Uciderea a trei persoane, m-am hazardat eu.

Rourke a dat din cap.

— Așaaa... A lovit ușor cu degetul în declarația bătută la mașină. Pe baza versiunii tale, în legătură cu moartea lui Vic Toreno, cred c-aș putea scoate o acuzație de omor împotriva ta.

— Ai de gând s-o faci?

A mormăit.

— Și unde-aș ajunge? Acuzație, da, se poate. Dar ceea ce contează este sentința. Jumătate din corpul judecătoresc al Statului este deja de partea ta. M-aș alege doar cu o durere de urechi, ascultându-l pe Șef cum îmi reproșează că arunc în vânt fondurile publice.

Eram intrigat de referirea la corpul judecătoresc.

— Care corp judecătoresc?

— Oh, tu n-ai de unde să știi, nu-i așa? Ei bine, jos se află deja două seturi de oameni ai legii. Un buchet

expediat de doamna Moira Chase și celălalt din Marsland Freeman II. Niciodată n-am văzut atâția avocați adunați laolaltă. Majoritatea sunt aici încă de la orele patru ale după-amiezei.

— Încercând să obțină eliberarea mea?

— Nu chiar. Te-ar fi putut scoate imediat, dacă ai fi fost supus vreunui interogatoriu sau ceva de genul acesta. Dar le-am explicat că erai dărmat și nu faci decât să te odihnești puținel în biroul meu și-atunci s-au pus pe așteptare.

Deci, aș fi putut pleca de trei ore.

— Mulțumesc, am rostit eu cu amărăciune.

— Nu fi așa, Preston. Eu n-am fost satisfăcut dintr-o dată. În împletitura ta ar fi putut să se strecoare o greșeală. Eram obligați s-o înșirăm de mai multe ori.

— Ei, acum cred că ești mulțumit.

— Cred și eu. Toate s-au petrecut foarte aproape de felul în care mi-am închipuit eu că se vor petrece.

Am râs scurt.

— Așa cum ți-ai închipuit tu? Nu cumva vrei să-mi spui că ai schițat toată povestea de la începutul începutului! Dar dac-o vei face, ei bine, locotenente, eu n-am să te cred.

Și-a fluturat mâna.

— Ei, nu, nu așa. Nu și detaliile. Cum ar fi chestia cu fratele. Nici nu m-am gândit la el. Nu, lasă-mă să-ți spun exact ce mi-am închipuit.

— Dă-i drumul, am spus eu stors de putere.

S-a lăsat pe spate, în scaunul tare, de lemn și a-nceput să privească becul solitar din tavan.

— Eu locuiesc aici, în Monkton. Sunt Căpitanul Detectivilor. Asta-nseamnă că am datoria de a mă ocupa în mod deosebit de oamenii care încalcă legea. Și iată că se ivește Toreno. Deschide un local cu jocuri de noroc chiar pe teritoriul meu. Ce crezi că trebuie să facă poliția?

— Cred c-ar trebui să-l închidă.

— E bine, e foarte bine. Așa-i, ar fi trebuit să-l închidem. Dar ce descoperim? Toreno are prieteni. Și nu doar așa, prieteni de ani și ani, ci unii dintre oamenii cei mai importanți pe o suprafață de patru mile pătrate. Cu

bănetul și influența lui Freeman și cu toți politicienii care nu doresc să strice reputația numelui defunctului F. Harper Chase, prin atingerea vreunui prieten al văduvei sale, se poate lupta mai eficient contra opoziției. Măinile jos de pe Toreno! Tocmai mă pregăteam să fac o subscripție pentru a-i ridica tipului un monument, ca fiind un erou local, când a apărut o breșă: TU.

— Cum adică?

— Brusc, unul dintre asociații lui Toreno moare și tu-i legeni pruncul. Să știi că atunci nu eram sigur dacă tu l-ai omorât, au ba. Dar tu erai băgat în asta, iar mie nici nu-mi trebuia mai mult de-atâta.

— Bine, bine. Cu toate că nu-mi dorisem asta, deveneam din ce în ce mai interesat. Presupune că eu l-aș fi omorât. Ce-i cu asta?

— În acest caz, Toreno s-ar fi convenit să ia măsuri împotriva ta. Dacă ai fi fost arestat, O.K., lăsa să acționeze legea. Dar dacă ți-am dat drumul, Toreno trebuia să egaleze scorul sau, măcar, să-ncerce s-o facă. Aici am început eu să-l pândesc.

— Mi-ai dat drumul în calitate de nadă? Tremuram de furie.

— Ceva în genul ăsta. Pe de altă parte, mi-am închipuit că tu n-aveai nici o vină. Dar te cunosc. Știu că te vei duce să-ți vâri nasul pretutindeni și era posibil să iasă ceva în folosul meu.

— Și a ieșit, am observat eu acru.

— Da, ceva a ieșit. Acum m-am descotorosit de Toreno. Și de *Alhambra Club*. N-am călcat pe nimeni pe bombeu. Departamentul este apreciat pozitiv de către politicieni, iar ceea ce ai făcut tu devine deosebit de valoros. Toată lumea este mulțumită.

— Toată lumea, în afară de mine, am ținut eu să-i amintesc. Astăzi, era gata-gata să rămân fără cap.

— Ttt, a țâțâit el cu simpatie. Ce nenorocire ar fi fost! Îmi sângerează inima de dragul tău. Lasă-mă să ți-o spun verde-n față, Preston. Prefer să văd șase ca tine împușcați, decât omorât un ofițer în uniformă, care încearcă să mențină liniștea. Știu tot ce se poate ști, despre onorariile tale grase. Ce primești tu pentru vreo două ore de lucru,

reprezintă o compensare excelentă pentru orice neplăcere ai avea din pricina acestei activități.

— Mulțumesc că mi-ai purtat de grijă, i-am zis eu.

— Spune-mi și mie, Preston, a continuat el. De fiecare dată când am vrut să pun mâna pe Toreno, am dat de un zid de beton, gros de zece picioare, înălțat de Marsland Freeman II. Vii tu, împrăștii creierii lui Toreno pe toată dușumeaua, și iată-l pe Freeman trecând brusc de partea ta. Ce naiba i-ai făcut? Vreau să spun, ce l-a determinat pe el să-și schimbe poziția în felul acesta?

— Chiar nu știi? am întrebat eu. Mă gândeam la declarația Băiețelului Wiener; poliția din New York avusese destulă vreme să contacteze forțele locale; mi se părea că Rourke se joacă cu mine de-a câinele cu pisica.

— De unde să știu?! mi-a întors-o el. În declarația ta nu apare pe nicăieri numele lui Freeman.

— Nu cunosc nici o legătură între Freeman și Toreno, am spus.

— Freeman o fi fost de partea mea, deoarece eu m-am întâlnit cu fiica lui. Din câte știu eu, probabil că el n-are habar că eu mă aflu aici. Poate Lois a trimis toată armata de avocați, pe socoteala ei, să zicem.

Rourke a strâns din buze, gânditor:

— Așa? Se spune c-ar fi o frumusețe. Pare-se că te descurci cum nu se poate de bine, Preston.

— De ce n-aș face-o? Ei, dacă asta-i tot, pot pleca.

— Continuă tot așa. De rândul acesta am mers alături, în aceeași echipă. Fă-ți un obicei din asta.

Din partea lui Rourke, asta era echivalentul unui banchet dat în onoarea cuiva, de către oricine altcineva. Am zâmbit.

— Ne mai întâlnim noi, Locotenente.

* * *

O săptămână mai târziu, ședeam în biroul meu și mă prefăceam că lucrez. În ajun, avusese loc ancheta cazului fraților Toreno, spre marea bucurie a reprezentanților presei. Pe prima pagină, a apărut bustul lui Ellen Chase, frumoasa fată care și-a petrecut în mod inocent o zi întreagă în compania depravatului ucigaș și care și-a

părăsit patul de spital, pentru a-și face datoria de cetățean etc. etc.

M-am bucurat pentru Ellen. Imediat ce a auzit despre droguri, Moira a băgat-o într-un sanatoriu scump. Se pare că Ellen era boboc în domeniu și că va fi vindecată doar în câteva săptămâni. Dacă totul va merge bine, acesta va fi sfârșitul necazurilor sale. Numai că eu n-am văzut încă doctorul care să jure că vreunul dintre pacienții săi este vindecat pentru totdeauna. Dar Ellen era tânără și, ceea ce e mai important, extravertită. Nu exista nici un motiv pentru care ea ar fi putut avea nevoie vreodată de vreun stimulant de genul acesta. Moira a rezolvat totul sută la sută. Când era necesară acțiunea, Moira era gata în front. Când Al i-a livrat-o pe Ellen la domiciliu, Moira Chase s-a și pus pe treabă. În decurs de câteva ore, s-a efectuat rezervarea unui loc la sanatoriu pentru fiica ei vitregă, s-au plătit lui Al cei două sute cincizeci de dolari în bancnote cu valoare mică, a fost trimis un set de avocați la Cartierul General al Poliției, pentru a mă desprinde pe mine din cârlig. A depus chiar și cinci sute de dolari în contul meu, pentru cazul că aș avea nevoie urgent de fonduri. Moira era un adevărat prieten.

În săptămâna care a trecut, am reușit, de asemenea, să descopăr cum de Rourke nu-și putea explica interesul pe care Marsland Freeman i-l purta lui Vic Toreno. Motivul era că el, pur și simplu, nu știa nimic despre aceasta. Informația sosise de la New York așa cum se cuvenea, dar nu fusese înaintată poliției, ci fusese canalizată către cineva sus-pus din administrația orașului. Și nu poți ajunge prea sus în administrația orașului, dacă nu știi care-ți sunt îndatoririle. Funcționarul s-a dus la șeful său, care s-a dus la șeful său. Acest șef era unul dintre cei din preajma lui Marsland Freeman II și, întrucât milionarul, exact în perioada aceea, refuza să preia convorbirile telefonice oficiale, problema a fost depozitată într-un safet. Când Freeman a devenit disponibil, povestea se terminase și n-avea nici un rost ca cineva să se apuce să mai scurme-n gunoi, fapt care l-ar fi deranjat foarte pe marele bărbat. Astfel, afacerea a fost dată uitării și chiar dacă eu nu-s de acord cu modul în care s-au petrecut lucrurile, trebuie să admit că aceasta a fost, probabil, soluția optimă, din toate punctele de vedere.

Imediat ce mi s-a înmănat cecul de către una dintre firmele juridice care lucra ca agent al lui Freeman, m-a străfulgerat ideea de a i-l trimite înapoi. Era, ca să mă exprim în termeni moderați, o cifră ridicolă, față de tot ceea ce făcusem eu pentru el. Mai ales că, în perioada aceea nici măcar nu eram angajat de el. Desigur, lăcomia m-a împiedicat să săvârșesc o asemenea faptă. Am admirat întotdeauna personajele acelea cu principii înalte, din filme, care aruncă-n mare banii furați, sau își aprind țigara cu câte un cec gras. Mărește gesturi! Dar pentru un gest măreț, este necesar un om mare. După câteva ore de ezitări, tot ceea ce am găsit mai bun de făcut, a fost să depozitez acel cec pe numele de Mark Preston, la filiala din Monkton City a Băncii United National. Continuî să am senzația că nu am dreptul moral la acei bani, dar funcționarul de la bancă nu m-a chestionat nicicum în legătură cu asta. El n-a făcut decât să citească șuma și semnătura și să-mi ofere un zâmbet larg și luminos.

Mai erau doar câteva minute până la prânz și eu încercam să mă autoconvîng să-mi petrec după-amiaza lenevind pe plajă, când s-a deschis ușa biroului meu. Nici măcar nu m-am obosit să-mi ridic privirile. Desigur, era miss Digby, deoarece nimănui nu poate trece de Cerberul meu.

— Citești despre strălucita poziție de erou în care te afli acum?

Atunci m-am uitat urgent. Astăzi, Lois Freeman era îmbrăcată în alb. O rochie de plajă fără bretele, care-i permitea să facă băi de soare și fără să se dezbrace. Mi s-a tăiat respirația. Stătea în picioare, de partea, cealaltă a mesei mele de scris, dreaptă și excesiv de frumoasă. N-avea nici o bijuterie și nimic nu te putea distra de la a admira minunatele daruri cu care o înzestraseră din plin natura. M-am trezit că-i zâmbeam.

— Taică-meu găsește c-ai fost afurisit de minunat, mi-a spus ea.

— Păreră tatălui tău a fost depozitată luni la bancă. i-am răspuns.

— Și eu găsesc c-ai fost afurisit de minunat. Dar nu mi-am luat carnetul de cecuri la mine, a rostit ea cu indiferență.

— Bine, iartă-mă. Poate n-ar fi trebuit să spun așa ceva. Dar mă-ngrijorezi. În seara aceea, la *Alhambra*, am înțeles. Dar a doua zi dimineață, la voi acasă, lucrurile au căpătat mai puțin aspectul unei afaceri de familie și mai mult cel al unei afaceri de-a lui Lois. Acum, afacerile de familie s-au rezolvat. Și iată-ne din nou. Asta mă cam irită.

— Nu prea pricep de ce. Oamenii reacționează în diverse moduri, înțeleg asta, dar, de obicei, nu se enervează din pricina mea. Nu în felul tău.

N-avea de gând să se certe cu mine, exceptând cazul în care eu aș fi pus paie pe foc.

— Uite ce, mi-am dat seama c-o puneam tot timpul să se uite, nu facem parte din aceeași echipă. Eu nu sunt în stare să țin pasul cu tine și nici măcar nu doresc să încerc așa ceva. O să-ți placă de mine câtva timp. Cât? S-a întâmplat să mă bag în ceva care te privea și pe tine. Acum, sora ta nu mai trebuie să se ascundă de nimeni. Asta, grație mie, ceea ce m-a transformat într-un fel de erou, băiatul care a doborât recordul. Dar este o chestiune de moment. Va trece.

Văpaia părului s-a legănat lin, dar hotărât, dintr-o parte în cealaltă.

— Greșești. Îți petreci prea multă vreme la psihoanalist. Eu sunt aici și cu asta am terminat.

Mi-am împins grămada de ziare la un capăt al biroului și am început să-mi caut țigările. Apoi, m-am ridicat și m-am întins peste birou, pentru a o aprinde pe cea a lui Lois. Ea m-a privit drept în ochi, peste flacăra brichetei. Era foarte înaltă, doar cu aproximativ trei inci mai jos de mine. I-am luat țigara dintre buze și am sărutat-o ușor. Nu puteam face cine știe ce, cu masa aia de scris între noi.

— Mi-a plăcut. A fost mult mai bine, m-a informat ea.

— Mai bine decât ce?

— Decât data trecută, în mașină.

— Mie mi-a plăcut cum a fost în mașină, am protestat eu.

— Da, și mie. A fost bine, dar acum a fost și mai bine. Asta mi-a atins ascunzișuri mult mai adânci.

Când nu știu despre ce vorbește o femeie, prefer să tac. Am procedat perfect, deoarece ea a continuat:

— Există un lac, dincolo de San Diego.

— Poftim? Păi, există o mulțime de lacuri, dincolo de San Diego.

— Nu ca acesta. Acesta are anexat la el cea mai mare lună din lume.

— Mă abțin de la comentarii, până ce-ți expui toate ideile, am rostit eu rar.

— Bine. Lacul nu-i prea mare. Acolo mai este și o cabană, la douăzeci de mile de cel mai apropiat magazin. Este un loc excelent pentru pescuit, înotat sau pentru a sta, pur și simplu, să lenevești la soare.

— Și-ți aparține. Am făcut să sune ca o constatare.

— Îmi aparține, a confirmat ea cu capul.

Apoi, și-a deschis poșeta, și a pus ceva pe masă, între noi doi. Era o cheie grea, de modă veche.

— Mașina mea-i afară. Am putea fi acolo în mai puțin de trei ceasuri. Avem nevoie de câteva lucruri: alimente, țigări și altele asemănătoare. Eu n-am la mine nici măcar o para găurită.

Cântăream, gânditor, cheia în mână.

— Ești sigură că asta vrei?

A afirmat grav cu o înclinație a capului.

— Sigură. Aș fi preferat să fie ideea ta, dar...

— Nu vorbi așa. Aceasta a fost ideea mea, încă de la-nceput. Dar m-am temut c-o să te sperii și-o să fugi.

— Deci, ne-am înțeles. A adăugat timid: Știi... știi de ce n-am luat bani la mine, nu-i așa?

— Da. Pentru că eu sunt un nevropat bigot care nu poate vedea nimic dincolo de lungimea nasului său.

Am zâmbit amândoi. La ușa biroului din afară, am spus:

— Oh, miss Digby, anchetez o problemă pentru un prieten de-al domnișoarei Freeman. La San Diego.

— Bine, domnule Preston. Și pe când credeți că veți reveni?

— Destul de greu de precizat. S-ar putea să-mi ia ceva vreme.

Ea a privit-o pe Lois, după care și-a întors ochii către mine:

— Înțeleg.

A pufnit în asemenea fel, încât bănuiesc că s-a auzit până-n celălalt capăt al coridorului.

Un roman excepțional !

NIMENI NU MOARE DE DOUĂ ORI

„... era la vreo șase picioare de mine. Și-a vârât mâna-n buzunar. Când și-a extras-o, s-a auzit un declic și patru inci de otel au tășnit printre degetele sale. Mi-a zâmbit:

— Ai avut noroc. Poliția ar fi trebuit să te-nchidă pentru uciderea lui Wiener.

— Chiar că sunt un om norocos, l-am aprobat eu, urmărindu-i atent expresia feței. Dacă te-or să mă-nchidă vreodată, o vor pune pe-o celulă și nu-ntr-o cămașă de forță.

— Ar trebui să-mi vorbești astfel, a rostit el mănios. Eu —
— Ești doar nebun, i-am șuierat. Ești nebun de legat... Ce-i cu tine, chiar nu știi ce se face cu o femeie?”

PETER CHAMBERS

Celebrul scriitor englez Peter Chambers ne prezintă un nou caz complicat de omucidere, pe care trebuie să-l rezolve Mark Preston — faimos detectiv particular, cunoscut deja cititorilor noștri din alte scrieri polițiste (*Despre morți numai de rău, Recviem pentru o roșcată*). Tradusă pentru prima dată în limba română, această carte, care aduce în prim plan dragostea, banii, puterea, adică principalele motivații ale unei crime — este încă o dovadă a talentului de povestitor excepțional care l-a consacrat pe autor. Este cartea unui mare maestru al romanului polițist!